

Giới thiệu Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo

Mọi người đều nói, Yoon Ji Hoo yêu Min Seo Hyun, thế nhưng, liệu sự thực có phải như vậy? Con gấu bông làm bằng tay mà ngày ngày hắn luôn mang theo, rốt cuộc là của ai?

Câu truyện hết sức dễ thương được tác giả Hoa Sen Trà sáng tác, Câu truyện có tên Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo, lấy bối cảnh ở đất nước Hàn Quốc xinh đẹp.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Phòng 302 khu A của bệnh viện Y học Nhiệt đới Luân Đôn, một trong những bệnh viện tốt nhất thế giới.

“Đây là hình đi nghỉ mát ở Jeju, lúc đó con chỉ mới có 3 tuổi, còn tấm này là hình sinh nhật lúc 4 tuổi, anh trai của con đang cố gắng trét bánh kem lên mặt mọi người, còn tấm này nữa, đây là sinh nhật của ông nội con, ông đang bế con trên tay, hôm đó là lần đầu con đàn cho ông nghe, khiến ông rất vui...”

Sandra Song vừa đưa tay chỉ từng tấm trong album gia đình, vừa giảng giải cho cô bé đang dựa vào lòng mình nghe. Sandra Song vốn tên là Sandra Gwence, người Anh quốc, là con gái út trong một gia đình có 3 anh em, nhà Gwence là một gia đình giàu có ở Anh quốc, với tập đoàn King chuyên kinh về mạng điện tử, công nghệ.

Sau này Sandra lấy Song Ki Hyun mới đổi sang họ Song.

Sandra là một người phụ nữ rất đẹp, nổi bật với mái tóc màu nâu đỏ đặc trưng của nhà Gwence, tuy đã là một bà mẹ của hai đứa con, thế nhưng trông bà cũng chỉ như những thiếu nữ vừa mới đôi mươi với nét quyến rũ đầy phong tình của phụ nữ, nếu không thì khi xưa đã chẳng thể khiến cho Song Ki Hyun say như điệu đỏ, dĩ nhiên, bây giờ vẫn vậy.

Song Ki Hyun vì theo đuổi Sandra mà chuyển cả cơ ngơi của mình sang châu Âu, cũng may ông là một thương nhân tài ba nên đã nhanh chóng xây dựng được chỗ đứng trên hầu hết các nước châu Âu với tập đoàn Royal, chứ nếu không, cha mẹ của ông đã không bỏ qua.

Cả hai người có 2 đứa con, đứa con trai lớn là Song Woo Bin, hiện đang quản lý tập đoàn II Shin, một chi nhánh ban đầu của Royal ở Hàn Quốc, đứa con gái út và cũng là tâm can bảo bối của cả gia đình, Song Eun Bi, kém anh trai tới 4 tuổi, tuy còn nhỏ nhưng lại rất hiểu chuyện, nhu thuận, luôn nghe lời trưởng bối, khiến cho mọi người yêu quý không thôi, chưa kể đến vẻ ngoài đáng yêu của cô bé.

Gia đình giàu có, bản thân lại xinh đẹp, lấy được một người đàn ông vừa tài giỏi, phong độ lại yêu mình, hai đứa con ngoan ngoãn, tài năng, có thể nói, Sandra chính là nhân sinh người thắng (người thắng trong cuộc sống), khiến tất cả phụ nữ phải ghen tị.

Thế nhưng, dường như hạnh phúc không kéo dài lâu khi đứa con gái bé bỏng của họ lại bị tai nạn giao thông nặng vào lúc 8 tuổi, khiến con bé gần như không thể sống.

Cả hai gia đình phải nhò và khắp nơi, huy động các bác sĩ giỏi nhất, sử dụng thiết bị tiên tiến nhất mới có thể miễn cưỡng giữ được mạng sống của con bé, thế nhưng lại kèm theo lời chuẩn đoán, con bé sẽ trở thành người thực vật mãi mãi, trừ phi có kỳ tích xảy ra.

Lúc nghe được lời chuẩn đoán đó, Sandra gần như hồng mắt, đứa con gái bé bỏng của bà, đứa bé vừa nhu thuận vừa hiểu chuyện như vậy, cứ thế mà chìm vào giấc ngủ say.

Tuy bác sĩ đã nói Eun Bi không thể tỉnh dậy nữa, thế nhưng gia đình lại không buông tha, mọi người liền chuyển cô bé đến bệnh viện Y học Nhiệt đới Luân Đôn để chăm sóc chu đáo hơn, mong sao có một ngày, cô bé sẽ tỉnh dậy.

Hy vọng rồi lại thất vọng, cứ thế, Eun Bi đã ngủ mãi cho đến 6 năm sau.

Sandra vuốt mái tóc màu nâu đỏ của con gái, đến giờ bà vẫn chưa thể thoát khỏi cái cảm giác hạnh phúc như muốn vỡ òa đó, đứa con gái đáng thương của bà đã tỉnh lại, tuy là đã không còn bất cứ kỳ tích gì, thế nhưng không sao cả, chỉ cần con bé tỉnh lại, bà đã mãn nguyện rồi.

Song Eun Bi chăm chú nhìn vào album hình, quan sát kỹ càng từng tấm, như muốn từ đó để có thể nhớ ra gì đó, thế nhưng cô bé vẫn không có ấn tượng gì.

Những đứa con lại thường xinh đẹp hơn các đứa bé khác, Song Woo Bin và Song Eun Bi cũng vậy, nếu nói Song Woo Bin giống người cha Hàn Quốc phong độ tuấn tú nhiều hơn, thì Eun Bi lại giống mẹ nhiều hơn.

Mái tóc xoắn nhẹ màu nâu đỏ, làn da trắng mịn và vì có dòng máu châu Á của cha nên gương mặt của Eun Bi càng thêm nhu hòa, đáng yêu, trông như một búp bê tinh xảo.

Từ ngày tỉnh lại đến giờ cũng đã 5 ngày, vừa mở mắt ra lại phát hiện trong đầu mình trống rỗng, hoàn cảnh xa lạ, những người xa lạ khiến Eun Bi đã rất hốt hoảng và hoảng sợ một thời gian. Cũng may Sandra và Song Ki Hyun vẫn luôn thân thiết ở bên cạnh, khiến Eun Bi dần dần thích ứng, đến bây giờ, tuy vẫn không nhớ được gì, nhưng Eun Bi đã không còn bài xích ‘cha, mẹ’ của mình nữa.

Tiếng cốc cốc vang lên, không đợi người trong phòng nói gì, cánh cửa đã mở toang, không ngăn ngại gì mà đã mở cửa, người có thể làm điều này, cũng chỉ có thể là người cha mới ra lò của Eun Bi, Song Ki Hyun.

“Eun Bi, ba ba đến thăm con này!” – Song Ki Hyun ôm một con gấu bông to đùng, vừa bước vào đã dùng giọng nói hưng phấn la to.

“Xem ba ba đem cho con cái gì này?”

Eun Bi giang hai tay đón lấy con gấu bông to gần bằng mình, khẽ dụi gương mặt vào lớp lông mềm mại của nó, sau đó quay sang nhìn gương mặt đầy mong chờ của Song Ki Hyun, nhẹ giọng nói:

“Cám ơn, con rất thích!”

Quả nhiên, trên gương mặt Song Ki Hyun liền hiện lên nét thỏa mãn, khẽ hôn lên trán Eun Bi một cái, lại đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, dịu dàng nói:

“Con thích là được rồi!”

Sandra đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này, khóe miệng cũng khẽ giương lên, từ khi chuyện đó xảy ra, nhà họ Song đã lâu chưa từng có khung cảnh hạnh phúc lại ấm áp này.

Song Ki Hyun nhìn sang Sandra, hỏi: “Hôm nay thế nào?”

Sandra biết là chồng mình muốn hỏi cái gì, liền nói: “Hôm nay Eun Bi của chúng ta rất giỏi, đã hoàn thành hết bài tập vật lý trị liệu đấy, cả bác sĩ Smith cũng khen ngợi.”

“Thật không, Eun Bi của ba thật là giỏi!” – Nói xong, lại hôn lên trán của Eun Bi một cái.

Eun Bi ôm gấu bông, gương mặt thoáng hiện nét ngượng ngùng.

Sandra lại nói: “Bác sĩ Smith nói, tình hình như hiện tại là rất tốt, nếu như không có gì thay đổi, một tháng nữa là Eun Bi có thể xuất viện rồi.”

Song Ki Hyun ôm Eun Bi vào lòng, nói: “Xuất viện rồi, ba sẽ dẫn con về Hàn Quốc, nhìn xem nhà của chúng ta, có được không?”

Eun Bi ở trong lòng Song Ki Hyun, khẽ nói: “Dạ!” – Cô bé cũng rất muốn nhìn thấy những cảnh vật và người xuất hiện trong hình. Trong mỗi bức hình, cô bé thấy bản thân mình đều cười rất hạnh phúc, hẳn là những người đó cũng rất quan trọng với mình, vì vậy cô bé muốn nhìn thấy.

--

Thấy Eun Bi đã ngủ say, Song Ki Hyun cùng Sandra cùng nhau tản bộ trong khuôn viên bệnh viện. Luân Đôn nổi danh với tên gọi thành phố sương mù, nên không khí cũng rất lạnh lẽo.

Sandra nhìn Song Ki Hyun bên cạnh, nói: “Anh thật sự tính để Eun Bi về Hàn Quốc sao?” – Royal ở đây, cho nên hai vợ chồng không thể nào bỏ hết để về Hàn Quốc được, thế nhưng để con gái khó khăn lắm mới tỉnh lại rồi xa mình, bà thật không muốn.

“Con bé tốt cuộc cũng phải đi học, thế nhưng với tình trạng của con bé, không lẽ phải cho nó học lại tiểu học, phải học chung với những đứa nhỏ hơn mình, trong lòng Eun Bi chắc chắn sẽ khó chịu, thế nhưng học lớp lớn, Eun Bi lại không có kiến thức cơ bản, vậy thì phải làm sao, khó khăn lắm Eun Bi mới tỉnh dậy, anh không muốn Eun Bi vì những chuyện này mà vui đầu vào học hành cho kịp với người khác, con bé chỉ cần vui vẻ là được rồi.”

Thấy Sandra im lặng, Song Ki Hyun khẽ ôm bà vào lòng, nói tiếp: “Với tình trạng của Eun Bi, nếu để con bé học các trường khác với đúng số tuổi của mình, việc không theo kịp kiến thức là một vấn đề, nếu như bài tập, thi cử hay chỉ đơn giản là giáo viên gọi con bé lên làm bài mà Eun Bi không đáp được, vậy thì sao.”

Sandra tưởng tượng tới cảnh Eun Bi đứng trên bục giảng, chịu những cái nhìn không thiện ý của bạn bè và thầy cô, lòng bà như thắt lại, không, con gái của bà không thể trải qua chuyện như vậy được.

“Vì vậy, chỉ còn một con đường, đó chính là học viện Shinwa, ở Shinwa, chúng ta là một trong những cổ đông lớn, chỉ cần đánh tiếng với trường học, hơn nữa lại có Woo Bin và đám F4, sẽ không ai dám động đến con bé.

Anh cũng không muốn xa con bé, thế nhưng chúng ta không còn cách nào khác.”

Sandra nghe Song Ki Hyun nói xong, thất vọng thờ dài, Song Ki Hyun thấy vợ mình như vậy, cũng không nỡ, liền nói: “Sau này anh sẽ cố gắng sắp xếp

công việc, để chúng ta có thể thường xuyên về thăm con bé, lại bảo Woo Bin cứ mỗi dịp lễ gì thì cũng đưa Eun Bi sang Anh Quốc có được không.”

Nghe tới đây, sắc mặt Sandra mới khá lên một chút, lại tiếp tục cùng Song Ki Hyun đi dạo.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Eun Bi nhìn vào màn hình webcame trước mặt, cô bé đang nói chuyện với anh trai của mình, Song Woo Bin.

“Vì tập đoàn đang có chuyện, anh không thể sang Anh quốc thăm em, em có giận không?” – Song Woo Bin lo lắng nhìn vào màn hình hỏi, từ khi Eun Bi tỉnh lại đến nay, tới nào Song Woo Bin cũng đẹp hết các hoạt động về đêm của mình, mở vì tính cùng em gái nói chuyện.

Song Eun Bi lắc đầu, đối với cô bé mà nói, Song Woo Bin cũng còn khá xa lạ, không giống như Sandra Song và Song Ki Hyun luôn bên cạnh từ khi tỉnh dậy, người anh trai này cũng chỉ là ẩn tượng trong những tấm hình, dạo gần đây thì thẳng cấp lên người nói chuyện về đêm.

Nhìn về mặt xa lạ của em gái, Song Woo Bin thực hận mình không thể ngay lập tức bay sang Anh Quốc, cùng em gái tình thương mến thương, để em gái cảm nhận được tình cảm chân thành của người anh trai này.

“Hôm nay em tập có mệt không, thức ăn ở bệnh viện có dễ ăn hay không?”

Eun Bi nhẹ nhàng nói: “Không mệt, mẹ bảo đầu bếp ở nhà nấu cho em!”

Thấy Eun Bi trả lời khá ngắn gọn, Song Woo Bin thoáng thất vọng, sau đó lại lên tinh thần, tiếp tục trò chuyện linh tinh, gọi chủ đề từ ăn uống sang trang phục, hỏi tới thiết bị trong bệnh viện đến giường chiếu, rồi không khí.

“Thời tiết Anh Quốc rất lạnh, em phải nhớ mặc thêm áo ấm đó!”

Eun Bi nhu thuận gật đầu, tuy Song Woo Bin hỏi toàn chủ đề đầu đầu, thế nhưng Eun Bi đều kiên nhẫn trả lời, chưa bao giờ tỏ vẻ khó chịu, điều này khiến Song Woo Bin biết được, tuy đã mất trí nhớ, thế nhưng tính tình Eun Bi vẫn không hề thay đổi, vẫn là đứa em gái ngoan ngoãn, đáng yêu của anh.

Cho đến khi Sandra thấy không được nữa, mới lập tức đi lại nhắc nhở: “Được rồi, bây giờ cũng muộn rồi, phải để cho Eun Bi nghỉ ngơi nữa chứ!”

Song Woo Bin thất vọng cúi đầu, buồn bã nói: “Là anh sai, em nên đi nghỉ ngơi đi, phải nghỉ ngơi thật tốt, thì mới mau khỏe lại được.” – Eun Bi vẫn chưa trò chuyện mấy câu với anh, thật là buồn.

Chợt, giọng nói nhỏ nhẹ, dễ nghe ấy lại vang lên:

“Anh hai, chúc ngủ ngon!”

Song Woo Bin kinh kỡ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Eun Bi đang mỉm cười nhìn mình, tinh thần ủ dột lại biến mất, tinh thần mười phần nói: “Em cũng ngủ ngon, nhanh nhanh khỏe lại, anh sẽ mau chóng tới đón em về Hàn quốc!”

Sau đó mỉm cười tắt máy, đi ngủ.

_

Seoul, Hàn Quốc.

Từ sau vụ cô đá Goo Jun Pyo một cú, Geum Jan Di đã không còn bị bắt nạt như trước nữa, Goo Jun Pyo không biết là bị cái gì, tự nhiên lại đối xử với cô rất tốt, còn thường xuyên dẫn cô đến căn cứ điểm của F4 chơi.

Vốn là cô cũng không hiềm lạ chuyện này, thế nhưng cứ nghĩ đến đây sẽ được nhìn thấy tiền bối, cô liền không khống chế được bản thân.

Khẽ đảo mắt qua Yoon Ji Hoo đang ngồi trên sofa, lúc này tiền bối không còn cái vẻ say ngủ như mọi lần nữa, mà trên tai lại đang cắm phone nghe nhạc, bàn tay vẫn ôm con gấu bông như cũ, cho dù là ngu ngốc cũng đoán được, có lẽ con gấu ấy có ý nghĩa rất quan trọng đối với tiền bối, có thể là do người nào quan trọng tặng cho tiền bối, nếu không tại sao khi ôm lấy nó, động tác của tiền bối lại dịu dàng và ánh mắt lại nhu hòa đến vậy.

Cứ nghĩ đến có lẽ tiền bối đã có người trong lòng, Geum Jan Di cảm thấy trái tim mình hơi nhói một chút.

Song Woo Bin tay cầm ly rượu, thoáng nhìn vào Yoon Ji Hoo, Eun Bi đã mất trí nhớ, thế nhưng tính cách vẫn như trước kia, vẫn là đứa em gái nhu thuận mà mình yêu thương.

Eun Bi đang trong quá trình hồi phục, không thích hợp với những kích thích quá mức. Lại nhìn con gấu bông mà Ji Hoo ôm vào lòng.

Nhớ thương lâu như vậy, nếu như biết Eun Bi đã quên hết tất cả, vậy thì Ji Hoo sẽ ra sao. Liệu có nên nói cho Ji Hoo biết Eun Bi đã tỉnh lại hay không.

Bấy lâu nay Ji Hoo vẫn luôn tưởng là Eun Bi đã chết, nếu như cậu ấy biết sự thật...

Song Woo Bin thờ dài, lại uống một ngụm rượu, thôi, chuyện gì tới nó tới, đến khi Eun Bi hồi phục, em ấy sẽ quay lại Hàn Quốc, đến lúc đó hai người cũng sẽ gặp nhau, tới đó rồi tính đi.

So Yi Jung cầm ky rượu đến bên cạnh Song Woo Bin, thoáng nhìn qua Ji Hoo, nói: “Min Seo Hyun sắp về nước rồi đó.”

Song Woo Bin nghe vậy, liền hỏi: “Ji Hoo cũng biết!”

“Biết chứ, Min Seo Hyun chắc chắn sẽ gọi nói cho Ji Hoo biết trước, thế nhưng nhìn thái độ của Ji Hoo, biết trước cũng chẳng ít gì.” – So Yi Jung mỉm cười nói.

“Chị ấy vẫn chưa từ bỏ?”

So Yi Jung nhìn sang Yoon Ji Hoo, lại nhìn con gấu bông mà Ji Hoo ôm trong tay, như nghĩ đến cái gì, thần sắc cô đơn nói: “Chuyện tình cảm, đâu nói bỏ là bỏ được, thế nhưng Min Seo Hyun, đợt này chắc phải thất vọng nữa rồi, thật tiếc cho chị ấy.”

--

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Bữa tiệc sinh nhật của Min Seo Hyun và cũng là bữa tiệc đánh dấu sự bỏ cuộc của cô cho một cuộc tình không có kết quả.

Min Seo Hyun nhìn sang Yoon Ji Hoo bên cạnh, đáng vẻ em ấy vẫn ung dung, đôi mắt nhàn nhạt liếc như thể chẳng có thứ gì có thể dao động đến tâm hồn tĩnh mịch của em ấy.

Ngay cả khi tất cả mọi người bên dưới đều đang giật mình, bàng hoàng, không thể tin bởi quyết định thoát đi gia tộc, đi đến nước Pháp của cô, thì đôi mắt lạnh lùng ấy ngay cả nháy một cái cũng không có.

Tuy đã biết trước kết quả là như vậy, thế nhưng trong lòng cô không khỏi cảm thấy nặng trĩu.

So Yi Jung cầm ly rượu, vẻ bất ngờ vẫn chưa hề tan biến trong đôi mắt anh, khẽ khều người bên cạnh: “Này, chị ấy thật sự bỏ cuộc à, thế nhưng đừng ngay cả gia tộc cũng không về chứ!”

Song Woo Bin đứng bên cạnh, im lặng không đáp lời, lại đưa mắt nhìn Yoon Ji Hoo vẫn không tỏ vẻ gì đứng bên cạnh, thì thầm:

“Cho dù như thế, Ji Hoo vẫn không hề để ý!”

So Yi Jung nghe vậy, cũng nhìn lên bóng dáng màu trắng ở trên đài, tiếc nuối nói: “Quả thật là không để ý, cũng thật tiếc cho Min Seo Hyun!” – dừng một lát, anh lại nói: “Cả Ji Hoo nữa!”

Phải, cả Min Seo Hyun lẫn Yoon Ji Hoo đều dành tình cảm cho một người mà mình sẽ không bao giờ được đáp lại, vì vậy Min Seo Hyun tội nghiệp, nhưng Yoon Ji Hoo cũng vậy thôi.

Song Woo Bin nghe bạn tốt nói vậy, ánh mắt hơi lóe ra: “Vậy thì chưa biết được!”

Việc Eun Bi tỉnh lại, anh vẫn chưa nói với mọi người, không phải là anh muốn giấu hay gì mà anh biết, nếu như bọn họ biết Eun Bi vẫn còn sống, họ sẽ rất kích động, mà Eun Bi bây giờ lại đang trong giai đoạn hồi phục, ý của ba mẹ là không muốn ai làm phiền em ấy trong thời gian này.

“Sao cơ, cậu vừa nói gì?”

“Không có gì!”

Thấy Song Woo Bin vẫn điềm nhiên uống rượu, So Yi Jung nheo mắt lại, đầy ý vị nói: “Đạo này cậu cứ thần bí!”

Song Woo Bin cười cười nói: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.” – sau đó không đợi cho bạn tốt nói gì, liền nhanh chóng đi tới ôm eo cô bạn gái mới của mình, để lại So Yi Jung đầy nghi ngờ ở phía sau.

--

Trong phòng nghỉ, Yoon Ji Hoo vẫn không nói gì, tay cầm con gấu bông thủ công khẽ chạm lên mặt nó, đôi mắt đầy dịu dàng, khác hẳn với vẻ lạnh lùng thường ngày, điều này khiến Min Seo Hyun vừa bước vào cũng cảm thấy nhức mắt.

Cô đi lại gần anh, ngồi xuống, thế nhưng Yoon Ji Hoo cũng chỉ khẽ liếc cô một cái rồi thôi. Min Seo Hyun nhìn một hồi, cắn môi nói:

“Trong mắt em, chị ngay cả một con gấu bông cũng không bằng sao?”

Cô biết con gấu bông đó từ đâu mà có, cũng biết lý do Ji Hoo lại âu yếm nó như vậy, thế nhưng để cô thừa nhận, sau tất cả, cô cũng không đầu lại người đã chết, cô thật không cam tâm.

“Chị sắp đi rồi, sẽ không trở về nữa, đến lúc này, mà một ánh mắt em cũng không muốn cho chị sao?”

Yoon Ji Hoo nhàn nhạt nói: “Đó là lựa chọn của chị.”

Nghe giọng điệu lạnh lùng đó, đôi mắt Min Seo Hyun dâng lên sự đau đớn: “Phải, là lựa chọn của chị.” – im lặng một hồi, cô lại dùng giọng điệu run rẩy, như cố hết sức hỏi:

“Yoon Ji Hoo, đối với em, chị là gì?”

Yoon Ji Hoo từ từ dời mắt sang Min Seo Hyun, đối mặt với đôi mắt đong đầy nước của cô, ánh mắt không hề dao động nói: “Là bạn của chị Jun Hee!”

“Chỉ là bạn của Jun Hee thôi sao, ngay cả việc là bạn của em cũng không đến sao?” – Min Seo Hyun tự giễu cười, tình cảm của cô bấy lâu nay, trong mắt người ta chẳng là gì cả.

Căn phòng lại rơi vào trong im lặng, một lát sau, Min Seo Hyun lau khô nước mắt của mình, đứng dậy, nói:

“Yoon Ji Hoo, em cũng biết tình cảm chị dành cho em, thế nhưng chị không có được tình cảm của em, thế nên bây giờ chị bỏ cuộc, đi tìm một vùng trời mới thuộc về mình.”

Yoon Ji Hoo vẫn không có phản ứng gì, Min Seo Hyun lại tiếp tục nói: “Tình cảm không được đáp lại, nên chị từ bỏ, còn em? Yoon Ji Hoo, em tỉnh lại đi, cho dù em có nhớ cô bé ấy như thế nào, thì cô bé ấy cũng đã chết rồi, giờ em cứ ôm con gấu đó thì được gì chứ!”

“Câm miệng!” – Yoon Ji Hoo tức giận quát to.

Thế nhưng Min Seo Hyun cô không sợ, dù gì, cô cũng không còn quay lại đây nữa, có lẽ sẽ không còn gặp lại thiếu niên ngày xưa khiến cho trái tim mình vừa đau đớn vừa đập loạn nhịp nữa:

“Yoon Ji Hoo, Song Eun Bi đã chết rồi, cô bé ấy mãi mãi cũng không thể đáp lại tình cảm của em, em hãy tỉnh táo lại đi, đừng mãi giam mình trong quá khứ nữa, làm như vậy, những người quan tâm em sẽ đau lòng, vì một người chết, vậy có đáng không, nếu như cô bé đó biết, em nghĩ cô ấy sẽ vui khi thấy bộ dạng em như vậy sao!”

Nói xong, cô không đợi cho Yoon Ji Hoo phản ứng, liền bước ra khỏi phòng, còn đưa tay đóng sầm cửa lại.

Trong phòng chỉ còn mỗi mình Yoon Ji Hoo, anh vẫn ngồi đó, không nhúc nhích. Có lẽ là 5 phút, cũng có lẽ là nửa tiếng sau, trong không gian tĩnh mịch vang lên tiếng thều thào:

“Không vui sao? Nếu như em thật sự không vui khi thấy anh như vậy, thì hãy về bên cạnh anh đi! Anh nhớ em, Eun Bi! Thật sự rất nhớ!”

_

Song Woo Bin đứng dậy, cất máy tính đi, để trên bàn, vô tình nhìn thấy tấm thiệp mời sinh nhật ngày hôm qua của Min Seo Hyun bên cạnh. Nghĩ đến hôm qua Min Seo Hyun tuyên bố là sẽ thoát li gia tộc, không quay về Hàn Quốc nữa, Woo Bin liền nhúm mày.

Có lẽ Min Seo Hyun đã không còn có được nữa, muốn bỏ cuộc.

Mọi người ai cũng nói Ji Hoo yêu Min Seo Hyun, nhưng chỉ có người trong cuộc như bọn họ mới biết sự thật là như thế nào.

6 năm trước, Eun Bi bị tai nạn xe hơi, tình hình rất không lạc quan, lúc đó, Ji Ho gần như hỏng mắt, tình hình còn nghiêm trọng hơn lúc cha mẹ cậu ấy mất. Lúc cha mẹ cậu ấy mất, ít nhất bên cạnh cậu ấy còn có Eun Bi, còn lúc này,...

Bác sĩ lại chuẩn đoán em ấy sẽ không bao giờ tỉnh lại. Ba mẹ cũng rất cảm động trước tình cảm mà cậu ấy dành cho Eun Bi, thế nhưng bây giờ Eun Bi đã thành ra như vậy rồi, cộng thêm ông nội của Ji Ho nhờ vả, bọn họ liền tuyên bố với mọi người là Eun Bi đã chết.

Dù sao thì người thực vật và chết, cũng không khác gì nhau mấy, việc Eun Bi còn sống, chỉ cần để người nhà biết là đã đủ rồi.

Hơn nữa lúc đó mọi người nghĩ, tuy tình cảm mà Ji Hoo dành cho Eun Bi là rất nhiều, nhưng dù gì thì Ji Hoo vẫn còn là thiếu niên, cậu ấy còn có một quãng đường dài, cho đến khi lớn lên, tình cảm này sẽ chỉ còn là trong hồi ức.

Nếu như Eun Bi đã chết, có lẽ Ji Hoo sẽ đau đớn rất nhiều, nhưng rồi thời gian trôi qua, Ji Hoo sớm hay muộn cũng sẽ quên, cậu ấy sẽ tìm được người con gái khác, tiếp tục cuộc sống của mình.

Thế nhưng nếu biết tình trạng thật của Eun Bi, với tính tình của Ji Hoo, cậu ấy chắc chắn sẽ không thoát ra được. Ngày ngày nhìn em ấy ngủ say mà không bao giờ tỉnh dậy được, nỗi đau đớn kéo dài đó, còn khó chịu hơn là biết em ấy chết.

Mọi người đã nghĩ Ji Hoo sẽ sớm quên đi thôi, như Yi Jung và Jun Pyo, bọn họ luôn coi Eun Bi là em gái, lúc đó, tuy họ cũng đau đớn nhưng bây giờ chẳng phải rất tốt. Thế nhưng ai ngờ, đến bây giờ, cậu ấy vẫn còn nhớ đến Eun Bi.

Thời gian qua, nhìn thấy tình trạng nửa sống nửa chết của Ji Hoo, đã mấy lần anh suýt nói ra, nhưng lại kiềm lại được. Ai ngờ, sau 6 năm, Eun Bi lại có thể tỉnh lại. Thế nhưng, bảo anh làm sao có thể nói sự thật với Ji Hoo đây, mấy năm qua, vì nhớ Eun Bi mà Ji Hoo đã thê thảm như vậy.

Song Woo Bin nhìn vào trong gương, thất cả vật, thờ dài. Chỉ mong sao, khi Eun Bi đã quay về bên cạnh, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Song Woo Bin không hề biết, khi anh đang suy nghĩ lan man, thì tại trường Shinwa, Geum Jan Di đang quỳ trước Min Seo Hyun, cầu xin cô ấy ở lại bên cạnh Ji Hoo tiền bối.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Bên cạnh hồ bơi hiện đại của trường Shinwa, lúc này cũng chỉ có Geum Jan Di và Min Seo Hyun, thế nên không khí trông có vẻ im lặng vô cùng. Min Seo Hyun nhìn cô gái chân thành trước mặt, trong đôi mắt khê lộ ra sự đau đớn, Min Seo Hyun lấy tay nâng Jan Di dậy:

“Jan Di, đứng lên đi em!”

Geum Jan Di cứng đầu nói: “Không, trừ phi chị đồng ý ở bên cạnh tiền bối, nếu không thì em sẽ không đứng dậy. Chị Seo Hyun, tiền bối rất yêu chị, vì sao chị không thể thử tiếp nhận tình cảm của tiền bối, chỉ cần chị chịu ở bên cạnh tiền bối, tiền bối sẽ rất hạnh phúc.”

Min Seo Hyun nghe Geum Jan Di nói xong, mới đau khổ nói: “Jan Di, em biết không, nếu như Ji Hoo cậu ấy thật sự yêu chị, chị sẽ bỏ tất cả để được ở bên cậu ấy, thế nhưng... cậu ấy không hề yêu chị!”

“Không thể nào!”

Geum Jan Di nghe Min Seo Hyun nói, liền giật mình, vẻ mặt không thể tin nói: “Tiền bối chỉ gần gũi mỗi chị, hơn nữa lại rất trân trọng những gì chị đã tặng, tiền bối lúc nào cũng mang theo con gấu bông mà chị làm, vì chị không ở bên cạnh, tiền bối chưa bao giờ cười. Sau tất cả những điều đó, mà lại nói rằng tiền bối không yêu chị sao.”

Nghe Geum Jan Di nói từng lời, trong đôi mắt của Min Seo Hyun càng lộ ra sự đau đớn, cô ghen ngào nói: “Đúng vậy, Ji Hoo lúc nào cũng trân trọng con gấu đó, vì nó là của người cậu ấy yêu tặng cho, cậu ấy quả thật vì nhớ người đó, mà buồn rầu, lạnh lùng, thế nhưng, người đó không phải là chị. Ngay cả con gấu đó, cũng không phải của chị.”

Geum Jan Di tựa như vừa mới nghe một chuyện động trời, cô luôn cho rằng, người tiền bối yêu là chị Seo Hyun, vẻ mặt ôn nhu cũng như đau đớn của tiền bối khi nhìn vào con gấu bông, luôn khiến cô đau lòng, nhưng nay, cô lại được chị Seo Hyun nói cho rằng, tiền bối thật ra yêu là người khác, ngay cả đồ vật đó, cũng là của người khác, khiến cô khó có thể bình tĩnh được:

“Là ai? Người đó là ai?” – Geum Jan Di run rẩy hỏi.

“Song Eun Bi, em gái của Song Woo Bin!” – Min Seo Hyun đau đớn nhắc đến cái tên mà cô không muốn nghe nhất.

Song Eun Bi, em gái Song Woo Bin tiền bối, Geum Jan Di tiêu hóa mấy cái chữ này, sau đó lại hỏi: “Vậy cô ấy ở đâu, vì sao không ở bên cạnh tiền bối?” – Vì sao cô chưa bao giờ nghe nói về cô ấy, cô ấy ở đâu, liệu có biết rằng Ji Ho tiền bối vì cô ấy mà đau khổ như thế nào không.

“Cô ấy chết rồi!”

“Cái gì?” – Geum Jan Di sững sờ.

Min Seo Hyun thờ mạnh một cái, lại nói: “Cô bé ấy chết rồi, chết cách đây 6 năm trước. Sau khi cô ấy chết, Ji Hoo đã đau khổ rất nhiều, chị lúc ấy rất muốn đến gần Ji Hoo, vì muốn ở bên cậu ấy mà chị đã cố gắng rất nhiều, thế nhưng, cậu ấy vẫn không chấp nhận chị, ngay cả khi chị sang Pháp, cậu ấy cũng không hề giữ lại, cậu ấy vốn không cần. Người ta đồn chuyện của cậu ấy và chị, cũng chỉ bởi vì chị cứ rần muốn tiến tới gần cậu ấy mà gây ra hiểu lầm thôi. Nếu không, em nghĩ, có một người con trai yêu em sâu đậm, chân thành như vậy, làm sao mà em có thể không động lòng chứ.”

Min Seo Hyun dừng một lát, như để điều chỉnh cảm xúc, rồi mới nói tiếp: “Bây giờ thì chị không còn kiên trì nổi nữa rồi, có lẽ, trong lòng Ji Ho, không ai có thể thay thế cô bé ấy.”

Bầu không khí vốn yên tĩnh nay lại càng thêm lạnh lẽo, cả hai người duy nhất đứng trong này không ai còn phát ra bất cứ âm thanh nào nữa.

Cho đến khi Geum Jan Di định thần lại, thì đã không còn bóng dáng của Min Seo Hyun ở đây nữa, Geum Jan Di mất hồn về tới nhà, trong đầu suy nghĩ, thì ra đó là lí do tiền bối luôn đau buồn như vậy.

Tất cả đều bởi vì, tiền bối sẽ không bao giờ được ở bên cạnh người mà mình yêu thương nhất.

Geum Jan Di úp mặt vào gối, nước mắt bất giác chảy ra.

--

“Ji Hoo!” – Một tiếng nói nhỏ nhẹ, run run vang lên bên tai, khiến Yoon Ji Hoo không thể không dời tầm mắt của mình từ mặt đất sang cô bé nhỏ nhắn bên cạnh.

Đôi mắt lạnh lùng, nhuốm vẻ tang thương không hợp với một đứa bé 8 tuổi nhìn qua cô bé nhỏ nhắn, đáng yêu nhưng đôi mắt lại sưng đỏ, hai bên khóe mắt còn rớt xuống vài hạt đậu trong suốt trên gương mặt trắng mịn kia.

“Sao em lại khóc?” – Yoon Ji Hoo không cảm xúc hỏi, trong giọng nói không hề có vẻ gì phập phồng, như thể nó phát ra từ một cái máy tính được lập trình sẵn mà không phải là từ một cậu bé 8 tuổi.

Cô bé đưa hai bàn tay nhỏ nhắn của mình lên, xoa nhẹ lên hai bầu má lạnh lẽo của cậu bé, ngập ngừng nói: “Bởi vì, trông Ji Hoo lúc này có vẻ rất muốn khóc, thế nhưng anh lại không khóc, Eun Bi cảm thấy rất khó chịu.”

Hai con mắt vô thần của Yoon Ji Hoo nhìn chằm chằm vào cô bé trước mặt, nói: “Ba mẹ nói, bé ngoan thì không khóc.”

Cô bé nghe cậu nói vậy, cái đầu nhỏ lắc nguầy nguậy, nước mắt lại cứ như không cần tiền mà liên tục chảy ra, giọng trẻ con ngọt ngào, mềm yếu kèm theo nức nở nói: “Không phải vậy, mẹ nói... sau này khi trưởng thành... chúng ta sẽ phải trở nên mạnh mẽ... để có thể bảo vệ những người bên cạnh... vì vậy...nhân lúc còn nhỏ... nếu muốn khóc, thì phải tận tình khóc cho đã... vì sau này... sẽ không được khóc nữa.”

Hai mắt Yoon Ji Hoo vẫn cứ mở to như vậy, nhìn vào gương mặt đầm đìa trước mặt, hỏi lại: “Có thật không? Bây giờ khóc, thì sẽ không sao à, ba mẹ, sẽ không giận chứ?”

Cô bé khẳng định gật đầu, kiên định nói: “Bây giờ, khóc cho thỏa thích, trưởng thành rồi, sẽ không khóc nữa.”

Cô bé vừa dứt hết câu, thì Yoon Ji Hoo đã dùng một lực thật lớn, ôm chầm cô bé vào lòng, gương mặt vùi sâu vào hõm vai của cô bé, hai cái vai nhỏ run run, một lát sau, tiếng nấc nghẹn ngào không kiềm nén được phát ra.

Cứ thế, ở dưới cây bạch dương to lớn, Yoon Ji Hoo đã ôm chặt cô bé nhỏ nhắn ấy, tận tình thỏa sức khóc cho hết tất cả những gì cậu đã phải chịu đựng từ sau cái chết của cha mẹ mình.

_

Yoon Ji Hoo mở choàng mắt, đập vào mắt vẫn là cái trần nhà lạnh lẽo quen thuộc, xung quanh vẫn là cái không khí yên tĩnh đến đáng sợ ấy. Trên tường là bức ảnh phóng to của anh và Eun Bi chụp lúc Eun Bi 8 tuổi, anh 12 tuổi, đó cũng là bức ảnh cuối cùng của hai người cho đến bây giờ.

Trong bức ảnh, cả hai người đều cười thật tươi, anh ôm Eun Bi ngồi ở trên đùi, phía sau họ là hàng cây phong lá đỏ bay lá tả.

Yoon Ji Hoo đưa một bàn tay lên khẽ xoa mí mắt, quả nhiên, là ẩm ướt, bàn tay còn lại quơ quơ, như thể đang muốn tìm vật gì, một lúc sau, lại cảm trong tay con gấu bông thủ công vừa bị lăn xuống chân giường.

Anh lại mơ thấy Eun Bi, mơ thấy khi cha mẹ anh vừa mới bị tai nạn qua đời, đã có một khoảng thời gian anh bị chứng tự bế, không muốn nói chuyện, không muốn tiếp xúc với ai.

Lúc đó, ông đã nhờ những người bạn của anh có thể đến nói chuyện với anh để giúp anh vui đi phần nào nỗi buồn, thế nhưng không ai thành công.

Rồi Eun Bi đến, trước đó, Eun Bi – thân là em gái ruột của Woo Bin cũng được F4 xem như em gái ruột mà thương yêu, anh cũng vậy, lúc đó cũng chỉ xem Eun Bi như cô em gái xinh đẹp, ngoan ngoãn, dễ thương.

Thế nhưng từ chính giây phút mà anh ôm em ấy vào lòng khóc thỏa thích, thì tình cảm đó đã thay đổi, Eun Bi không còn là em gái nữa, mà em ấy đã trở thành tất cả của anh, là người mà anh muốn yêu thương, bảo vệ suốt đời

Yoon Ji Hoo cảm con gấu để nó đối mặt với mình, dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt lấy một bên mặt của nó, như muốn xuyên qua nó để vuốt ve một người nào đó.

Một lát sau, tiếng nói trầm thấp của anh vang lên trong không gian yên tĩnh, lạnh lẽo:

“Eun Bi, anh trưởng thành rồi, thế nhưng bây giờ anh lại rất muốn khóc, phải làm sao đây?” – Lúc đó anh muốn khóc, thì còn có em bên cạnh, còn bây giờ anh muốn khóc, anh phải làm sao đây.

Đáp lại anh, cũng chỉ là sự yên lặng của bóng đêm.

Yoon Ji Hoo khẽ cười, trong mắt lộ rõ sự đau đớn. Anh ôm con gấu bông vào lòng, nhắm mắt lại, một lần nữa cố gắng chìm vào giấc ngủ, chỉ mong sao, anh lại có thể mơ thấy Eun Bi.

(Vì thay đổi cốt truyện, kịch tình nên mấy cái cảnh như nhìn áp phích Min Seo Huyn, hay lên máy bay đuổi theo qua Pháp,...vv đã không còn nữa nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Đường Victoria ở Kensington Anh quốc là nơi ở cho những người giàu có nhất Lon Don với những căn biệt thự xa xỉ của những tỷ phú, công tước, người nổi tiếng, ...

Sandra bước vào thì thấy Eun Bi đang dựa vào đầu giường, tay cầm một quyển sách dày cộm chăm chú đọc, lại gần, ngồi lên giường, nhìn tựa sách rồi lên tiếng hỏi:

“Lại đọc Harry Potter à?”

Từ khi tỉnh dậy đến nay, Eun Bi liền nhanh chóng tìm thấy một thú vui để giải tỏa nỗi buồn chán khi nằm viện, đó chính là xem ti vi và đọc tiểu thuyết. Cô bé hôn mê lâu lắm, nên mọi thứ đối với cô đều trở nên mới lạ, xem ti vi và đọc sách là một cách hay để tìm hiểu cuộc sống.

Đang ở Anh quốc, nên Eun Bi không hề ngoài ý muốn mà biết đến quyển sách nổi tiếng Harry Potter của tác giả J.K Rowling.

Eun Bi thấy mẹ đang hỏi thì dời mắt sang, nhẹ giọng trả lời: “Vâng ạ?”

Sandra mỉm cười, xoa đầu Eun Bi: “Trước đây mẹ cũng thường đọc nó cho con nghe, khi đó thì chỉ mới ra quyển 1 thôi!”

Eun Bi hào hứng nói: “Đây là một quyển sách rất thú vị, bà Rowling thật là một người tuyệt vời, bà ấy đã xây dựng nên một thế giới đầy huyền bí!” – Mới chỉ có 14 tuổi, hơn nữa lại là một đứa bé hôn mê suốt 8 năm, đương nhiên sẽ đối với những thứ như phù thủy, ma pháp gì đó cảm thấy hứng thú.

Sandra nhìn tựa cuốn sách, dường như nhớ ra cái gì nói: “Hình như nó còn có phim!”

“Thật ă?” – Eun Bi bỏ quên luôn cả cuốn sách, bắt lấy cánh tay của Sandra, đôi mắt sáng lấp lánh.

Sandra bật cười, lấy tay nựng gương mặt trắng nõn mềm mại của cô bé: “Là có phim, nếu con muốn đĩa phim đó, mai mẹ sẽ nói với Woo Bin.” – Trong giọng nói của bà có gì đó quyến luyến.

Eun Bi đã xuất viện được một tháng rồi, trong khoảng thời gian này, bà và chồng luôn cố gắng dành thời gian ở bên con bé, vì thế mà công việc chất đống, thế nhưng dù có không muốn đi chăng nữa, Eun Bi cũng phải về Hàn Quốc, sau khi sắp xếp tất cả, đã quyết định ngày xuất phát là ngày mai.

Eun Bi nhìn vào gương mặt thoáng nét buồn bã của Sandra, cô bé đưa hai tay ôm lấy bà, cả người dựa vào lòng bà, Sandra cũng thuận thế ôm cô bé vào lòng, hôn lên đỉnh đầu cô bé, bà thật sự không nỡ.

“Đến Hàn Quốc rồi, phải nghe lời anh trai có biết chưa?”

Eun Bi nhu thuận gật đầu.

“Nếu có người bắt nạt, lập tức gọi cho ba mẹ!”

Eun Bi lại gật đầu.

“Phải ăn cơm đúng giờ, cơ thể con không được khỏe, không được khiến cơ thể mệt mỏi, còn nữa, mọi chuyện, nếu thấy vui vẻ thì làm, nếu không muốn, thì không cần làm!”

Eun Bi lại nhu thuận gật đầu.

Sandra lại dặn dò một hồi, đến khi không biết nói gì nữa, liền ôm chặt lấy Eun Bi. Eun Bi cũng yên lặng tựa vào lòng bà, cũng giống như mẹ, Eun Bi cũng không muốn rời xa ba mẹ, thế nhưng cô bé biết, ba mẹ muốn cô bé về Hàn Quốc là muốn tốt cho cô bé hơn, vì vậy Eun Bi chưa bao giờ mở miệng phản đối.

Một hồi sau, Sandra buông Eun Bi ra, dịu dàng dặn: “Phải thường xuyên gọi điện cho ba mẹ, được không?”

Eun Bi gật đầu: “Dạ!” – Cho dù mẹ không dặn, cô bé cũng sẽ gọi.

Hai mẹ con quyến luyến một hồi, Sandra mới đứng lên, khẽ hôn lên trán Eun Bi một cái: “Nhanh chóng nghỉ ngơi đi, ngày mai phải đi sớm rồi!”

Eun Bi cũng hôn lên má Sandra: “Dạ, chúc mẹ ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Đến khi Sandra ra khỏi phòng, Eun Bi cũng ngoan ngoãn làm dấu quyền Harry Potter, sau đó cất đi, chuẩn bị đi ngủ.

Vừa nằm xuống, thì cái điện thoại để trên bàn kêu lên, báo hiệu tin nhắn tới. Eun Bi cầm lấy điện thoại, là tin nhắn từ chị Ha Jea Kyung.

[Chị đang ở Tokyo nè! Ở đây có món bánh Wagashi ngon mà trông dễ thương lắm, khi về chị sẽ mua cho em.] – Kèm theo tin nhắn là tấm hình Ha Jea Kyung cầm trong tay một hộp bánh Wagashi nhỏ xinh mà tinh tế, cái nào trông cũng vô cùng tinh xảo, đẹp mắt.

Ha Jea Kyung là một chị gái mà Eun Bi làm quen được khi còn nằm viện, hôm đó khi đang đi dạo bằng xe lăn thì vô tình gặp được Ha Jea Kyung cũng đang ngồi xe lăn với cái chân bó bột. Sau khi biết cả hai đều là người Hàn Quốc thì Ha Jea Kyung nhanh chóng cùng Eun Bi làm quen.

Ha Jea Kyung là một cô gái nhiệt tình, hào phóng, thế nên nhanh chóng chiếm được cảm tình của Eun Bi, sau này Eun Bi mới biết, người chị gái mới quen này là một người không chịu ngồi yên một chỗ thích đi du lịch khắp nơi. Lần này đến Anh Quốc leo núi, nào ngờ trượt té gãy chân, nên phải vào đây.

Trong khoảng thời gian nằm viện, hai người đã trở nên thân thiết hơn, Ha Jea Kyung thường xuyên tìm Eun Bi trò chuyện, nhờ đó mà Eun Bi đỡ nhàm chán hơn. Đến khi ra viện, Ha Jea Kyung lại bắt đầu hành trình của mình, thế nhưng cả hai vẫn luôn giữ liên lạc với nhau, thường xuyên nhắn tin.

Eun Bi mỉm cười nhìn tin nhắn, nhanh chóng nhắn lại: [Ngày mai em phải về Hàn Quốc rồi!]

Ha Jea Kyung nhắn lại rất nhanh: [Về Hàn Quốc? Vậy địa chỉ của em ở Hàn Quốc là ở đâu? Đến khi về chị sẽ qua chơi?]

Địa chỉ? Eun Bi cũng không biết địa chỉ ở Hàn Quốc của mình là ở đâu, liền nhắn lại: [Em cũng không biết nữa, đến khi về tới Hàn Quốc, em sẽ hỏi anh trai rồi nhắn cho chị sau.]

[Vậy cũng được, ngày mai em bay lúc mấy giờ?]

[7 giờ sáng!]

[Sớm như vậy? Vậy thì chị không làm phiền em nữa, em mau chóng nghỉ ngơi đi.]

[Dạ, chúc chị ngủ ngon!]

[Ngủ ngon]

Ha Jea Kyung tắt điện thoại, cô cũng biết sức khỏe của Eun Bi không được tốt lắm.

Là một người bị tai nạn giao thông, sau đó hôn mê sâu tới 6 năm, tuy bây giờ đã tỉnh dậy, thế nhưng không tránh khỏi có chút di chứng, đó chính là sức khỏe Eun Bi hơi yếu, nếu làm gì quá sức, sẽ nhanh chóng mệt, thường xuyên choáng, hơn nữa còn có thể ngất xỉu, lại hay đổ bệnh khi thời tiết thay đổi, điều này khiến hai vợ chồng Song Ki Hyun khẩn trương không thôi.

Cũng may mà gia đình Eun Bi có vẻ cũng là nhà giàu có, thế nên chăm sóc cho Eun Bi rất tốt.

Ha Jea Kyung trước giờ hầu như không hề có bạn. Nhà cô giàu có, lúc nhỏ thì không biết gì, nhưng khi lớn rồi, những người tiếp cận cô đều vì muốn thông qua cô để tiếp xúc với ba mẹ hoặc anh trai. Những đứa trẻ trong vòng lân cận này, thường trưởng thành sớm.

Tuy cô cũng biết điều đó là không thể tránh khỏi, thế nhưng trong thâm tâm, cô vẫn hy vọng có thể tìm được một người bạn thật sự, sẽ ở bên cô mà không phải vì muốn được cái gì đó từ cô.

Vì vậy cô thường đi du lịch khắp nơi, làm quen với rất nhiều người, thế nhưng các mối quan hệ đó thường không lâu.

Đến khi gặp được Eun Bi, Jea Kyung thật sự rất vui, cô bé này thua cô 3 tuổi, thế nhưng cả người lại như một tờ giấy trắng không biết gì cả, sau khi biết được Eun Bi vừa tỉnh dậy sau cuộc hôn mê, Ha Jea Kyung mới biết vì sao.

Vì vậy khoảng thời gian ở bệnh viện, cô thường xuyên tìm Eun Bi, nói chuyện phím, giải đáp những thắc mắc ngây thơ của cô và cả hai đã thân thiết từ lúc nào không hay, mối quan hệ đó vẫn kéo dài đến bây giờ. Ha Jea Kyung thật sự mong, mối quan hệ này có thể kéo dài mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Trong phòng nghỉ của F4.

Goo Jun Pyo hôm nay trông thiếu sức sống hẳn, không hoạt bát như mọi khi, khiến không khí trong phòng bắt gặp trở nên yên tĩnh hơn mọi khi.

Cũng đúng thời, vừa kết thúc việc của Oh Min Ji mới có hai hôm, tuy nói cuối cùng Geum Jan Di cũng không xảy ra chuyện gì, thế nhưng bị chính bạn của mình đối xử như vậy khiến cô không thể nào lên được tinh thần, điều này cũng khiến cho Goo Jun Pyo sa sút theo.

Goo Jun Pyo vò đầu bứt tóc, mong muốn nghĩ ra một cách gì đó để Geum Jan Di vui vẻ, thế nhưng vị đại thiếu gia này thật là chẳng nghĩ ra được gì hay ho, cũng may được So Yi Jung hiến kế tổ chức một cuộc du lịch, thì mọi chuyện mới coi như ổn thỏa. Vì vậy bây giờ bọn họ đang bàn nhau là phải đi đâu.

Yoon Ji Hoo ngồi một bên, không quan tâm đến mọi việc, chỉ chăm chú xem tài liệu, giải quyết công việc ở công ty. Sau khi cha mẹ qua đời, ông nội thì bỏ đi, Yoon Ji Hoo không thể không tiếp xúc quản lý công ty. Tuy lúc đó anh chỉ là một cậu bé, thế nhưng cũng may có sự giúp đỡ của gia tộc những người trong F4, nên mới tránh khỏi những kẻ lòng tham muốn cướp lấy Su Am.

Và đến 2 năm trước, thì anh cũng hoàn toàn tiếp nhận công việc của Su Am. Tập đoàn Văn Hóa Su Am, ngoài việc quản lý đội bóng và nhà nghệ thuật, thì nay cũng đã lấn sân sang điện ảnh, thời trang với tốc độ phát triển vô cùng nhanh chóng.

“Cậu thấy chúng ta đi tắm suối nước nóng thì thế nào?” - So Yi Jung đang cầm quyền cầm nang du lịch, vừa xem vừa hỏi Song Woo Bin đứng bên cạnh.

Một lúc sau cũng không nghe thấy bạn tốt trả lời, So Yi Jung ngược mặt lên, thì thấy Song Woo Bin đang dùng ánh mắt đầy phức tạp nhìn Yoon Ji Hoo ở bên kia.

“Cậu nhìn Ji Hoo làm gì vậy?” – So Yi Jung khều Song Woo Bin một cái, hứng thú hỏi.

Giật mình một cái, Song Woo Bin qua loa trả lời: “Không có gì!”

Ánh mắt So Yi Jung hơi lóe lóe, khóe miệng khẽ nhếch, hỏi: “Cậu nhìn Ji Hoo đến thần thờ, vậy mà nói là không có gì!”

Nhận thấy ánh mắt của Yi Jung, Song Woo Bin mắt tự nhiên quay sang chỗ khác, khẽ nhấp một ngụm rượu che giấu bối rối của bản thân, hành động có tật giật mình này càng khiến mỗi nghĩ ngờ trong lòng So Yi Jung càng sâu hơn, ánh mắt toát lên vẻ hứng thú.

Goo Jun Pyo đang lẩn lộn bên kia không nhận được là lớn: “Nè! Đang thì thầm gì đấy! Các cậu đã nghĩ ra nên đi chỗ nào chưa?”

So Yi Jung lẩn Song Woo Bin đều nhìn sang Goo Jun Pyo, So Yi Jung buồn cười nói: “Nãy giờ gợi ý mấy chỗ, đại thiếu gia cậu đều không đồng ý, bọn này cũng hết cách!”

Song Woo Bin nhìn nhìn đồng hồ rồi đột nhiên nói: “Tôi có việc một lát, các cậu suy nghĩ tiếp đi, đi đâu cũng được, quyết định rồi thì báo tôi một tiếng.” – Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, đã cầm lấy áo khoác đi mất.

Goo Jun Pyo nhìn dáng vẻ gấp gáp của cậu ta, khó hiểu nhìn So Yi Jung: “Woo Bin bị sao vậy?”

So Yi Jung mỉm cười bí hiểm: “Không biết, chuyện gì mà khiến Woo Bin của chúng ta hành động kì lạ mấy ngày nay đây, tò mò quá!”

Goo Jun Pyo nhìn kiểu cười của So Yi Jung, cả người bỗng dưng nổi da gà, không nhận được quay sang Yoon Ji Hoo vẫn đang công tác ở bên cạnh: “Cậu có biết chuyện gì không Ji Hoo?”

Yoon Ji Hoo đầu cũng không ngẩng lên, nói: “Không biết!”

Goo Jun Pyo cảm thấy không thú vị, lại tiếp tục cúi đầu lật lật cuốn cầm nang du lịch trong tay.

--

Sân bay quốc tế Seoul.

Eun Bi vừa đi vừa đưa mắt tìm kiếm hình bóng quen thuộc, bên cạnh là một người đàn ông mặc tây trang, cầm hành lý giúp cô. Đây có thể nói là lần đầu tiên Eun Bi ngồi máy bay, lần đầu tiên đi xa một mình, vì vậy hai vợ chồng Song gia vô cùng lo lắng, nên đã phân phó mọi người giúp đỡ chăm sóc Eun Bi, người đàn ông này là nhân viên của sân bay, vừa rồi xuống máy bay, lấy hành lý hay tìm đường đi đều nhờ ông ta làm giúp.

Nhìn một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy hình bóng quen thuộc, Eun Bi không kiềm chế được mà bước nhanh vài bước.

Song Woo Bin cũng đi nhanh đến chỗ em gái, khi vừa đến nơi, anh liền ôm chầm lấy thân hình nhỏ bé ấy vào lòng, em gái của anh, 6 năm rồi, anh đã không còn nhớ cảm giác lần cuối cùng ôm em ấy là như thế nào.

Eun Bi hơi bất ngờ một chút, thế nhưng cô bé cũng phản ứng lại, vòng tay ôm lấy Song Woo Bin, đây là anh trai của cô, người anh trai mỗi tối luôn gọi điện nói chuyện với cô.

Ôm nhau một hồi, Song Woo Bin cũng buông ra, anh nhìn một lượt từ trên xuống dưới của Eun Bi, khẽ mỉm cười nói: “Eun Bi vẫn xinh đẹp như vậy!”

Eun Bi mỉm cười, hai má hơi hồng. Được khen như vậy, cô đương nhiên vui vẻ.

Nhận lấy hành lý từ tay người nhân viên kia, Song Woo Bin nhanh chóng đưa Eun Bi ra xe, về nhà.

Ngồi trên xe, nhìn qua người bên cạnh đang đưa mắt nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài với ánh mắt hiếu kì, Song Woo Bin mỉm cười, hỏi: “Có mệt hay không?”

Eun Bi quay sang, nhẹ giọng nói: “Vẫn ổn ạ. Có lẽ do ba mẹ đã nói trước, nên các nhân viên rất chu đáo.”

“Thời tiết Hàn Quốc hơi lạnh, em có thấy gì không khỏe thì phải nói cho anh biết đó.”

“Dạ. Cũng không hẳn là lạnh lắm, dù sao thì thời tiết ở Lon Don cũng khá giống nơi đây, nên em không sao.”

Song Woo Bin không đồng ý nói: “Mặc dù là như vậy, thế nhưng sức khỏe của em không được tốt, không được cật mạnh, cảm thấy bất thường thì phải nói ngay.”

Cảm nhận được sự quan tâm của Song Woo Bin, Eun Bi mỉm cười, nhẹ đặt tay lên cánh tay anh, như muốn trấn an, khuôn mặt nhỏ bé đầy nghiêm túc: “Dạ, em biết rồi, chỉ cần cảm thấy không ổn, em sẽ nói ngay.”

Hai anh em câu được câu không trò chuyện, cuối cùng cũng đến nhà. Song Eun Bi nhìn ngắm ngôi biệt thự Tây Âu màu xám trước mặt, xung quanh có rất nhiều cây phong to lớn, khiến khung cảnh trở nên vô cùng thơ mộng.

Song Woo Bin bước đến, mở cửa xe, vừa giơ tay vừa mỉm cười nói: “Song Eun Bi, hoan nghênh trở về!”

Nghe câu nói đó, trong lòng Eun Bi chợt dâng lên một cảm giác khó hiểu, cảm giác rất nhẹ nhàng, yên bình, đây là nhà của cô bé, là nơi mà cô đã ở mãi đến khi 8 tuổi, là nơi gắn rất nhiều kỉ niệm mà nay cô bé chỉ có thể tìm thấy nó trong những tấm hình.

Khẽ đặt tay lên bàn tay đã gờ ra nãy giờ của Song Woo Bin, bước vào nhà.

“Bây giờ anh sẽ dẫn em lên phòng, bay một chuyến chắc em cũng mệt rồi, nên nhanh chóng nghỉ ngơi đi thôi, đến tối anh sẽ lên kêu em dùng bữa tối.”

Eun Bi gật đầu, cô quả thật cảm thấy hơi mệt, tuy nhân viên rất quan tâm cô, thế nhưng cô bé không thể chợp mắt trên máy bay được, bây giờ thật sự cần được ngủ một giấc. Đến tối, cô bé sẽ gọi điện nói chuyện với ba mẹ và nhắn tin cho chị Jea Kyung.

--

Sáng sớm.

Eun Bi bước xuống phòng ăn, thấy anh trai của mình đã ăn mặc chỉnh tề, đang dùng bữa sáng. Quên gia nhìn thấy cô, cũng nhanh chóng bưng một phần thức ăn sáng gồm một phần cháo hải sản, một đĩa bánh gạo và một ly sữa.

“Dậy rồi sao? Tối qua em ngủ có ngon không?”

“Rất tốt ạ!” – Tối qua Eun Bi thật sự ngủ rất ngon, không hề có cảm giác lạ giường hay gì cả, ngủ một mạch đến sáng.

Cô bé ngồi xuống, bắt đầu từ tốn ăn bữa sáng của mình. Song Woo Bin bỏ báo xuống, nhìn Eun Bi chăm chú, đôi môi mấp máy, như thể có chuyện muốn nói rồi lại thôi. Hành động này nhanh chóng khiến Eun Bi chú ý, cô bé ngước lên nhìn anh, khó hiểu hỏi:

“Anh, có chuyện gì sao?”

“À..Chuyện là...” – Ngập ngừng một hồi, Woo Bin mới nói: “Lát nữa anh phải đến trường học, em có muốn đi cùng không?”

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Song Eun Bi dường như hơi ngạc nhiên bởi đề nghị này, ngập ngừng hỏi: “Có tiện hay không?”

Dường như đã quyết định cái gì, chuyện sau đó Song Woo Bin cũng nói chuyện trôi chảy hơn: “Không sao cả, bạn của anh cũng biết em, họ đều rất thương yêu em, nếu như gặp được em, có lẽ họ sẽ rất vui.” – Anh vốn định lại để thêm vài ngày, nhưng anh lại sợ sau đó mình sẽ lại tìm một lý do gì đó để kéo dài, thế nên anh mới quyết định thẳng thắn vào hôm nay, dù sao thì chuyện này sớm muộn gì cũng đến.

Nghe nói đến những người bạn của anh trai, Eun Bi không khỏi bất giác nhớ đến những tấm hình trong album ảnh, suy nghĩ một lúc, cô bé nói: “Nếu vậy thì em đi!” – Cô bé cũng muốn nhìn thấy những người trong ảnh.

“Được, vậy ăn xong chúng ta đi!” – Dường như lại nhớ tới cái gì, Song Woo Bin lại nói: “Tình trạng của em vẫn chỉ có người trong nhà biết, vì vậy nếu lát nữa bọn họ có hành động gì thì em cũng đừng để trong lòng.”

Hành động gì là hành động gì. Tuy không hiểu ra sao, nhưng Eun Bi vẫn gật đầu.

Ăn xong, Eun Bi nhanh chóng lên thay một cái áo đầm màu trắng dài đến đầu gối, bên ngoài lại khoác cái áo dạ màu kem dài gần tới vạt váy, bên dưới lại mặc một cái quần bó màu đen, đi đôi bốt màu kem, làm nổi bật gương mặt trắng nõn và mái tóc xoăn màu nâu đỏ, trông cô bé như một con búp bê đáng yêu.

Song Woo Bin dắt tay Eun Bi ra xe, trong lòng lại suy nghĩ, quần áo của Eun Bi bây giờ là mang từ bên Anh qua, chỉ có một cái va li nên quần áo rất ít, vài ngày nữa anh phải dẫn Eun Bi đi mua sắm mới được.

Đoạn đường từ nhà đến Shinwa cũng chỉ tốn khoảng nửa tiếng lái xe, tới nơi, anh trực tiếp dẫn Eun Bi đi lên phòng nghỉ của F4.

Đứng trước cửa phòng, Song Woo Bin dừng lại, nói thật là lúc này anh hơi hồi hộp, cũng không biết sau khi nhìn thấy Eun Bi, bọn họ sẽ phản ứng như thế nào, nhất là Ji Hoo.

Eun Bi đứng bên cạnh vẫn ngoan ngoãn im lặng, đợi cho Song Woo Bin làm công tác tư tưởng xong, liền đẩy cửa, nắm tay Eun Bi bước vào.

Cả phòng trống không.

Căn phòng chẳng có ai nên yên tĩnh một cách lạ thường, Song Woo Bin dẫn Eun Bi ngồi xuống ghế sofa, sau khi nhìn tới nhìn lui, anh đã xác định trong phòng không có ai, liền cảm thấy khó hiểu.

Cầm điện thoại lên, gọi điện cho So Yi Jung, sau một vài hồi chuông, So Yi Jung cũng bắt máy: “Chuyện gì Woo Bin?”

“Tôi đang ở trường, thế nhưng không có ai cả, mọi người đi đâu vậy?”

“Ở trường?” – Giọng nói của So Yi Jung hơi ngạc nhiên: “Vi sao lại ở trường? Chẳng phải hôm qua đã nhắn tin cho cậu nói là hôm nay chúng ta sẽ đi New Caledonia sao?”

“Tin nhắn?”

“Đúng vậy, tối hôm qua tôi đã nhắn tin cho cậu rồi mà!”

Song Woo Bin suy nghĩ, tối qua anh vô cùng vui mừng vì Eun Bi trở về, nên làm hẳn một bàn tiệc thịnh soạn để ăn mừng, hình như không chú ý điện thoại cho lắm.

“Xin lỗi, tôi quên coi tin nhắn, thế bây giờ các cậu đang ở đâu?”

“Tôi đang đi đón người, cậu ra thẳng sân bay đi, chúng ta sẽ đi bằng phi cơ riêng của Jun Pyo.”

“Được, tôi sẽ đến ngay!”

Cúp máy, Song Woo Bin nhìn sang Eun Bi: “Đi thôi, chúng ta ra sân bay.”

Eun Bi không hỏi nhiều, mà nhu thuận gật đầu, cũng may trên đường đi, Song Woo Bin cũng đã giải thích mọi chuyện cho cô bé nghe. Song Woo Bin

cũng tính đột này đi New Caledonia cho Eun Bi thư gần luôn, không khí ở đó ấm áp hơn Hàn Quốc.

Cả hai nhanh chóng đến sân bay, Woo Bin dắt tay Eun Bi đi đến nơi đỗ máy bay, ở đó đã đứng trước 3 người, Yoon Ji Hoo cúi đầu xuống, một tay cầm vào túi quần, một tay ôm con gấu bông quen thuộc, So Yi Jung thì cả lơ phát phơ, bên cạnh là một cô gái trông khá trẻ, không đẹp nhưng cũng rất đáng yêu.

Khi nhìn thấy Song Woo Bin tới, còn dắt theo một người, nụ cười trên mặt So Yi Jung sâu hơn trước, anh bước đến gần, trêu chọc: “Ồ, thì ra đây là người khiến cho Woo Bin của chúng ta mấy hôm nay cứ thần thờ phải không?”

Vì Song Eun Bi đứng sau Song Woo Bin nên anh vẫn chưa nhìn thấy gương mặt, chỉ thấy thấp thoáng thân hình nhỏ bé, chỉ cao đến ngực Song Woo Bin, vì vậy lại nói: “Này! Cậu đối khẩu vị à.”

Song Woo Bin thấy vẻ không đứng đắn của So Yi Jung, lại nhìn Ji Hoo vẫn đang cúi đầu không quan tâm đến mọi chuyện, cười khổ một cái, sau đó tránh sang một bên, kéo Eun Bi lên, chỉ vào So Yi Jung nói:

“Người này là So Yi Jung, một trong những người bạn của anh, cũng là cái tên thích nghịch đồ gốm trong ảnh ấy!”

Song Eun Bi nhìn người trước mặt, nhanh chóng nhớ đến gương mặt lem luốc trong ảnh, mỉm cười nói: “Em chào anh!”

So Yi Jung nhìn Eun Bi, nụ cười trên mặt dần cứng đờ, lại nhìn kĩ Eun Bi thêm một lần nữa, sau đó nở một nụ cười khó coi, nói: “Là do mắt tớ có vấn đề sao, vì sao lại cảm thấy cô bé này trông giống Eun Bi quá vậy?”

Vừa nghe thấy cái tên quen thuộc, Yoon Ji Hoo này giờ vẫn cúi đầu ngẩng lên, đưa mắt lại đây, cùng lúc đó, Eun Bi cũng dời mắt khỏi người So Yi Jung, nhìn sang người anh trai này giờ vẫn đứng im lặng kia.

Ánh mắt ấy, gương mặt ấy, mái tóc ấy đều rất quen thuộc, bao nhiêu lâu nay nó luôn xuất hiện trong những giấc mơ của anh, trong tâm trí anh. Bàn tay khẽ buông lỏng, khiến con gấu bông anh vẫn coi như báu vật kia rơi xuống đất, nhưng anh không quan tâm.

Yoon Ji Hoo từ từ bước tới gần Song Eun Bi, đây lại là mộng sao, đây là lần đầu tiên, anh mơ thấy hình ảnh Eun Bi trưởng thành, nếu lại là giấc mộng, anh mong rằng, giấc mộng này sẽ kéo dài một chút.

Eun Bi cảm thấy người kia vô cùng kì lạ, ánh mắt anh nhìn cô bé tràn đầy cảm xúc mà cô bé không biết phải miêu tả thế nào, anh từ từ bước đến gần, rồi bất ngờ giang hai tay ôm chầm lấy cô bé, anh ôm rất chặt, miệng còn thì thào kêu: “Eun Bi, Eun Bi, anh rất nhớ em!”

Nhớ...em. Chưa kịp để cho Eun Bi suy nghĩ, thì Yoon Ji Hoo đã đặt môi ngậm lấy môi cô bé, cái cảm giác mềm mại mà ướt át ấy khiến Eun Bi hoảng loạn, cô bé bắt đầu ra sức vùng vẫy, thế nhưng cánh tay ôm cô quá chặt, vì vậy không thể dứt ra được.

Ngay lúc này, Song Woo Bin cũng hồi hồn vì hành động của Yoon Ji Hoo, cả người dâng lên một cơn tức giận, anh lao đến, dùng sức gỡ cánh tay của Yoon Ji Hoo ra, kéo Eun Bi đầy hoảng sợ và bất ngờ ra phía sau, giờ tay lên, cho Yoon Ji Hoo một cú đấm:

“Cậu nghĩ cậu đang làm gì?”

Cú đấm thật mạnh khiến Yoon Ji Hoo khễ lao đảo, trên môi cũng chảy máu, cảm giác ê buốt nơi má trái khiến Yoon Ji Hoo hoàn hồn.

Đau. Vậy là không phải mơ sao? Ánh mắt Ji Hoo hoảng loạn tìm kiếm bóng hình quen thuộc. Cô vẫn đang đứng đó, không biến mất, không mờ ảo như mọi lần, cảm giác mềm mại ở môi vẫn còn đó, tim Ji Hoo bất giác đập nhanh hơn mọi ngày, ánh mắt vẫn trân trân nhìn Eun Bi không dời.

“Eun Bi, em có sao không?” – Song Woo Bin đánh xong, liền quay sang em gái hỏi.

Song Eun Bi không biết hành động khi này có nghĩa là gì, thế nhưng cái cảm giác ấy khiến cho cô bé hơi bối rối, nghe thấy tiếng quan tâm của anh trai, Eun Bi lắc đầu, lại nhìn sang người kia, thấy người đó lại đang dùng ánh mắt không thể tin, vui sướng, hạnh phúc, nói chung là cảm giác rất phức tạp nhìn mình, cô bé nhanh chóng quay đầu sang nơi khác.

Lúc này, So Yi Jung mới tìm lại được tiếng nói của mình, anh không thể tin được thốt lên: “Eun Bi, cậu vừa gọi cô bé này là Eun Bi! Chuyện này là sao?”

Yoon Ji Hoo lúc này cũng bước lại đây, đôi mắt tham lam nhìn ngắm bóng dáng của Eun Bi, khi nghe thấy câu hỏi của So Yi Jung, ánh mắt anh liền trở nên thâm trầm nhìn sang Song Woo Bin, Yoon Ji Hoo không phải kẻ ngốc, một người từ khi 16 tuổi liền có thể hoàn toàn làm chủ Su Am, thì không thể là người tầm thường được. Anh nhanh chóng có những suy đoán trong lòng, vì vậy mà vẻ âm trầm càng thêm lợi hại.

Song Woo Bin nhìn hai người bạn tốt trước mặt, hít một hơi, sau đó nói hết mọi chuyện, từ chuyện chẩn đoán của bác sĩ 6 năm trước, cho đến quyết định giấu mọi người sự thật và chuyện Eun Bi tỉnh lại, cũng mất kí ức gần đây.

Nói xong, anh im lặng đứng đó. So Yi Jung không nhin được, lại hỏi một câu: “Vậy nghĩa là Eun Bi không chết, chỉ là biến thành người thực vật mà thôi, bấy lâu nay, cậu luôn lừa chúng tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Song Woo Bin khó khăn gạt đầu một cái. Bỗng, một tiếng gió vang lên bên tai, má trái bị đâm một cú thật mạnh, Song Woo Bin nhanh chóng ngã xuống đất. Anh nhìn lên thì thấy vẻ mặt đầy tức giận, âm trầm của bạn tốt, Yoon Ji Hoo lại tiến tới, đâm thêm vào bên kia, lại giơ tay lên muốn đâm tiếp, thế nhưng lúc này, một bóng dáng nhỏ bé nhanh chóng chạy đến khiến hành động của anh khựng lại:

“Anh!”

Eun Bi chạy đến bên cạnh Song Woo Bin, vẻ mặt đầy kinh hoàng nhìn thấy khóe miệng anh mình chảy máu, muốn rờ vào nhưng lại sợ làm đau Woo Bin, đôi mắt nhanh chóng ngân ngấn nước.

So Yi Jung cũng chạy tới, ngăn Yoon Ji Hoo lại. Thật ra cho dù So Yi Jung không ngăn cản, thì khi nhìn thấy Eun Bi anh cũng sẽ ngừng tay. Nhìn Eun Bi như muốn khóc, Yoon Ji Hoo đau đớn hô to:

“Vì sao lại nói dối, vì sao lại lừa dối tôi, vì sao lại giấu Eun Bi đi!”

Thấy Song Woo Bin vẫn im lặng, Yoon Ji Hoo lại bước đến, nắm lấy cổ áo Song Woo Bin: “Cậu nói đi, vì sao lại giấu Eun Bi đi, cậu biết rõ, tôi nhớ cô ấy đến thế nào mà!”

Hành động của Ji Hoo khiến Eun Bi kinh hoàng, cô nhanh chóng bắt lấy cánh tay Yoon Ji Hoo, run run nói: “Dừng mà!”

So Yi Jung ở bên cạnh cũng nói: “Cậu đang làm cho Eun Bi sợ đấy!” – sau khi biết Eun Bi vẫn còn sống, anh cũng rất kinh ngạc, hơn nữa cũng rất vui mừng, thế nhưng mọi việc sau đó lại xảy ra quá nhanh, khiến anh không phản ứng kịp.

Nhìn thấy gương mặt vẫn còn nét hoảng sợ của Eun Bi, Yoon Ji Hoo buông Song Woo Bin ra, anh giơ tay muốn lau nước mắt cho cô, nhưng Eun Bi lại kinh hoàng lùi lại. Người mình luôn nhớ mong nay lại dùng ánh mắt xa lạ nhìn mình, còn tránh xa, điều này khiến Yoon Ji Hoo càng thêm đau đớn, anh quay sang Song Woo Bin, nói:

“Trả lời đi chứ, vì sao lại giấu tôi?”

Song Woo Bin được So Yi Jung đỡ đứng lên, cười khổ nói: “Nói cho cậu, nói cho cậu thế nào đây, tình trạng của em ấy lúc đó thì so với chết cũng có gì khác nhau đâu, mọi người không muốn cậu vì vậy mà buông tha cho bản thân mình.”

Yoon Ji Hoo bật cười, thế nhưng nụ cười ấy lại tràn đầy đau khổ: “Không muốn tôi buông tha bản thân mình? Vậy cậu cảm thấy, cuộc sống bấy lâu nay của tôi, là không buông tha bản thân mình sao?”

Song Woo Bin im lặng. Anh thật sự không biết phải nói gì, vì chẳng ai ngờ, tình cảm của Ji Hoo đối với Eun Bi lại sâu đến vậy.

Thấy Song Woo Bin im lặng, Yoon Ji Hoo cười trào phúng một cái, sau đó lại bước đến trước mặt Song Eun Bi, khiến cô bé bất giác lùi lại một bước, hành động này càng khiến ánh mắt của Yoon Ji Hoo hơi ám ám, anh nhìn Eun Bi, cất giọng nói: “Anh mãi mãi cũng sẽ không làm tổn thương em!”

Eun Bi nhìn nhìn Yoon Ji Hoo, rồi lại nhìn anh trai mình, thấy Song Woo Bin gạt đầu, cô bé liền ngoan ngoãn đứng yên đó, khiến Yoon Ji Hoo từ từ tiến lên, nhẹ nhàng lấy tay lau đi giọt nước mắt của cô bé, động tác ấy vô cùng dịu dàng, mà tràn đầy trân trọng.

Cuộc đối thoại khi nãy, tuy có một vài chỗ Eun Bi không hiểu, thế nhưng cô bé nghe được người này nói nhớ mình, hơn nữa, khi nhìn thấy người này, trong lòng cô bé chợt cảm thấy rất thân thiết, quyến luyến. Thế nhưng hành động lao đến đánh anh trai một đấm thật sự khiến cô bé sợ hãi.

Lau nước mắt xong, Yoon Ji Hoo cúi xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt của Eun Bi, nhẹ nhàng nói: “Anh là Yoon Ji Hoo!”

“Yoon Ji Hoo?” – Eun Bi bất giác lặp lại tên của người trước mắt.

Nghe thấy tên mình thốt ra từ miệng cô bé, Yoon Ji Hoo mỉm cười, nụ cười dịu dàng, tràn đầy ấm áp mà 6 năm rồi vẫn không ai nhìn thấy nay lại xuất hiện: “Phải, Yoon Ji Hoo, là người yêu em hơn tất cả mọi thứ trên đời, cho dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai.”

Yoon Ji Hoo cố gắng gượng cười trước ánh mắt xa lạ của người mình yêu. Phải, anh yêu Eun Bi, từ khi em ấy chỉ là một cô bé, anh đã yêu em ấy rồi. Mất đi em, chẳng những không khiến tình yêu ấy phai đi, mà còn khiến nó từ một thứ tình cảm non nớt ngày thơ thành tình yêu mãnh liệt, khắc sâu vào tim anh.

Cho dù bây giờ em không còn nhận ra anh nữa, thế nhưng không sao cả, chỉ cần em vẫn còn sống, chỉ cần sau này em ở lại bên cạnh anh, thì những đau khổ trong quá khứ sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Yêu hơn tất cả mọi thứ. Eun Bi lặp lại những từ này trong lòng, sau đó cô bé chợt mỉm cười, đáp lại: “Cám ơn anh!”

Ba mẹ yêu cô bé, anh trai cũng yêu cô bé, nay người này cũng nói là yêu mình, Eun Bi cảm thấy rất hạnh phúc. Cho đến lúc này, cô bé hôn mê 6 năm trời, sau khi tỉnh dậy cũng chỉ mới tiếp xúc với tiểu thuyết ma pháp mà nói, vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của chữ “yêu” mà Ji Hoo nói, khác với chữ “yêu” của ba mẹ hay anh trai.

Bầu không khí lại trở nên im lặng trong chốc lát, sau đó, một tiếng cười không nén được vang lên, rồi từ từ trở nên to dần, không kiêng nể gì vang lên trong không gian tĩnh mịch.

“Ha ha ha... Eun Bi... ha ha... em thật là... Há há há...” – So Yi Jung một tay chỉ vào Eun Bi, một tay ôm bụng cười sặc sụa. Đây có lẽ là màn tỏ tình đặc sắc nhất mà anh từng được chứng kiến, thật là, thật là... không chịu được nữa rồi.

Bụp. Song Woo Bin đen mặt, tiến lên thụi vào bụng của tên nào đó.

“Khụ khụ... đau...”

Eun Bi thật sự không hiểu vì sao người này lại cười như vậy, bộ cô bé có nói gì sai sao.

Yoon Ji Hoo nhìn vẻ mặt hoang mang khó hiểu của Eun Bi, lạnh nhạt nói: “Không sao đâu, cậu ta có bệnh ở đây, sau này tránh xa cậu ta một chút.” – vừa nói vừa chỉ vào đầu mình.

“Nè, đừng bôi bác hình tượng của tôi như vậy chứ.” – So Yi Jung đứng thẳng người dậy, cảm giác ở bụng còn hơi đau, thế nhưng điều đó cũng không khiến khí chất của anh giảm chút nào.

Anh hướng Eun Bi nhìn, giang hai tay ra: “Dù thế nào, Eun Bi, anh rất vui vì em còn sống, hoan nghênh trở về!”

Eun Bi cũng mỉm cười, nhẹ nhàng đi đến, ôm So Yi Jung: “Em cảm ơn!”

Buông Eun Bi ra, So Yi Jung tinh thần phấn khởi nói: “Hôm nay không ngờ lại xảy ra một việc vui như vậy, thế thì coi như chuyến đi lần này là chuyến đi chúc mừng Eun Bi khỏe mạnh quay về đi.”

Mọi người nghe vậy cũng mỉm cười, riêng Yoon Ji Hoo và Song Woo Bin, trên mặt đều mang theo một ít dấu vết kỉ niệm. Eun Bi cũng cười, có thể nói, đây là lần gặp đầu tiên của Eun Bi với những người bạn của anh trai, thế nhưng mọi người lại tỏ ra rất thân thiết, khiến cảm giác xa lạ lúc đầu của Eun Bi cũng từ từ tan biến.

Nhưng hình như còn thiếu một người, đó là cái anh đầu mì tôm, Eun Bi đưa mắt nhìn quanh, không nhìn thấy đầu mì tôm, nhưng lại thấy một chị gái khá đáng yêu đứng câu nệ đằng xa. Đó là người nãy giờ vẫn ở trong trạng thái vô hình, Chu Ga Eul.

Eun Bi khẽ mỉm cười chào hỏi, Chu Ga Eul cũng cười một cái, Chu Ga Eul chứng kiến mọi chuyện từ nãy giờ, tuy cũng không rõ chuyện gì cho lắm, thế nhưng nhìn thái độ của Yoon Ji Hoo đối với cô bé kêu Eun Bi kia khiến cô thấy thật kì lạ.

Song Woo Bin giờ mới để ý Chu Ga Eul, mọi người cũng không xa lạ gì về cô gái này, trong lần điều tra chuyện của Oh Min Ji lần trước cũng coi như quen biết, vì thế anh liền cất tiếng chào hỏi: “Ga Eul cũng tới à!”

Chu Ga Eul cười cười, chưa kịp nói gì thì So Yi Jung đã chen miệng: “Jun Pyo sợ Geum Jan Di buồn nên mới bảo tớ dẫn thôn cô này đến!” (“cô gái quê mùa”, một dùng từ “thôn cô” luôn nha).

Lại bị gọi là thôn cô, Chu Ga Eul tức giận quay sang chỗ khác, không thèm lên tiếng.

Eun Bi nhìn Chu Ga Eul vài lần, nhìn thấy nơi đây còn có một người con gái khác, Eun Bi theo bản năng muốn thân cận, thế nhưng cô bé lại không biết cách nào để làm quen, cho dù là Ha Jea Kyung hay những người anh trai này, cũng đều là họ chủ động, vì vậy nhìn nhìn vài lần, Eun Bi vẫn không nói câu nào.

Song Woo Bin mới tiến tới, cười nói: “Được rồi, ở ngoài đây gió lớn lắm, sức khỏe em không được tốt, lên máy bay ngồi nghỉ một lát đi.”

Nghe thấy sức khỏe Eun Bi không được tốt, Yoon Ji Hoo cũng trở nên căng thẳng, anh nhanh chóng bước lại, gỡ cái khăn choàng cổ màu trắng ra, cẩn thận choàng lên cho Eun Bi, lại quay sang Song Woo Bin: “Sức khỏe Eun Bi bị làm sao?”

“Tuy nói bây giờ em ấy đã tỉnh lại, thế nhưng sức khỏe không được như trước, còn yếu hơn người bình thường nhiều, nên phải cẩn thận.”

So Yi Jung nghe vậy, cũng nói: “Vậy thì đi lên trên nghỉ đi, trên đó có điều hòa!”

Eun Bi nhu thuận gật đầu, lại quay sang nhìn Chu Ga Eul.

Chu Ga Eul thấy ánh mắt cô bé nhìn mình, liền lắc đầu: “Em lên trước đi, chị muốn chờ một người bạn.”

Eun Bi cũng không nói gì thêm, đi theo Yoon Ji Hoo lên máy bay. Song Woo Bin vốn muốn đi theo, nhưng lại nghĩ đến cái gì, nên thôi.

Chương 9

Lên máy bay, vì là máy bay tư nhân, nên mỗi bên chỉ có một hàng ghế, thiết kế theo kiểu 2 chiếc đối nhau, cách nhau một cái bàn nhỏ. chọn một chỗ ngồi xuống, Yoon Ji Hoo cũng theo đó mà ngồi đối diện.

Eun Bi thấy Yoon Ji Hoo ngồi xuống trước mặt, theo bản năng quay đầu tìm Song Woo Bin, thế nhưng lại không thấy. Yoon Ji Hoo nhìn hành động của Eun Bi, nhẹ nhàng hỏi: “Eun Bi không thích anh ngồi đây sao?”

Eun Bi chớp mắt, lắc lắc đầu, cô bé chỉ là cảm thấy không quen thôi.

“Không phải thì tốt rồi!” – anh biết bây giờ Eun Bi vẫn còn cảm thấy xa lạ với mình, Yoon Ji Hoo sẽ không cho phép điều đó kéo dài, vì vậy anh chỉ còn cách khiến cho Eun Bi quen thuộc với bản thân, một lần nữa.

Eun Bi im lặng ngồi trên máy bay, cảm thấy thật nhàm chán, Eun Bi ngày thường nhàm chán thì chỉ thích đọc sách, nhất là tiểu thuyết, thế nhưng hôm nay khi bước ra khỏi nhà, Eun Bi không đem theo bất cứ thứ gì, thế nên bây giờ lại không biết phải làm gì.

Bất giác, cô bé chuyển mắt đến con gấu bông mà Yoon Ji Hoo đặt trên bàn, trông nó không được đẹp lắm, lại hơi cũ, thế nhưng lúc này cô bé thấy anh trai này ôm trong lòng.

Yoon Ji Hoo nhìn theo ánh mắt của Eun Bi, cầm con gấu lên, đặt vào trong lòng Eun Bi, khẽ nói: “Đây là con gấu bông mà em tự làm để tặng anh.”

Bản thân làm? Eun Bi nghe nói như thế, cũng cầm con gấu lên xem xét, hèn chi hơi xấu.

Yoon Ji Hoo lại nói: “Lúc đó, em vừa xem xong Sakura, thấy trong ấy bảo phải làm gấu bông tặng cho người mình yêu quý, vì vậy đã âm thầm tự làm một cái, tặng anh nhân ngày sinh nhật 12 tuổi của anh.” – Vừa nói, dường như nhớ lại cái gì đó ánh mắt Yoon Ji Hoo trở nên dịu dàng hẳn, anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Eun Bi.

Tuy không nhớ gì, thế nhưng Eun Bi cũng có thể tưởng tượng đến hình ảnh đó, vì vậy cũng mỉm cười, cảm giác với Yoon Ji Hoo, cũng trở nên thân thiết một chút.

Yoon Ji Hoo cảm thấy cứ ngồi như vậy thì cũng chán, anh không thấy chán nhưng Eun Bi lại không như vậy, vì thế suy nghĩ một hồi, anh liền hỏi: “Có muốn nghe nhạc một chút không?”

“Nghe nhạc?” – Eun Bi suy nghĩ một lát, gật đầu.

Yoon Ji Hoo lấy ra một cái tai phone, cắm vào cái máy nghe nhạc của mình, rồi cầm một bên tai nghe, rướn người, nhẹ nhàng đặt đầu tai nghe vào tai của Eun Bi. Sau một vài hành động này giờ của Yoon Ji Hoo, Eun Bi cũng không còn né tránh nữa, mà ngoan ngoãn ngồi yên.

Yoon Ji Hoo mỉm cười, lại nhét đầu tai nghe còn lại vào tai mình, sau đó bật nhạc lên.

Giai điệu violin hòa với piano của bản A time for us vang lên, nhẹ nhàng mà sâu lắng, như thấm vào lòng người, như con gió nhẹ nhàng vờn quanh từng lọn tóc, như dòng sông êm ả trôi, như những chiếc lá cây rơi xuống nhẹ nhàng trên mặt đất, giai điệu tuyệt vời khiến Eun Bi như chìm vào trong đó, bất giác nhắm mắt lại.

Yoon Ji Hoo nhìn biểu cảm thỏa mãn của Eun Bi, đôi mắt ánh lên nét sùng nịch, tuy tiếng nhạc vang bên tai thế nhưng trí óc của anh bây giờ chỉ toàn là hình ảnh của người trước mắt, không còn để ý đến bất cứ điều gì. Cõi lòng trống trải bấy lâu nay, như được lấp đầy bởi sự sung sướng, hạnh phúc.

Đến khi người đối diện hơi thờ đờ đều đều, hoàn toàn dựa hẳn vào trên ghế, Yoon Ji Hoo nhẹ nhàng lấy chiếc áo khoác của mình đắp lên cho Eun Bi, sau đó cũng nhắm mắt, tận hưởng cảm giác này.

Vì vậy, khi Geum Jan Di bước lên máy bay, chính là nhìn thấy hình ảnh người mà cô yêu thầm nay không còn vẻ lạnh lùng như xưa, tuy anh đang ngủ nhưng cả người toát lên một vẻ thoải mái, không giống thường ngày, đối diện là cô bé lại xinh xắn với mái tóc dài gọn sóng màu nâu đỏ, nối giữa hai người là cái tai nghe màu trắng.

Tuy không khí giữa hai người im lặng, nhưng lại hài hòa một cách tự nhiên, khiến cho trong lòng cô bỗng nhói một cái, nhìn hồi lâu vẫn không dời mắt ra được, đến khi Chu Ga Eul kêu một cái, cô mới hoàn hồn, ngồi xuống chỗ ngồi, thế nhưng ánh mắt thỉnh thoảng vẫn liếc về phía hai người, trong lòng tràn đầy những câu hỏi: Cô bé kia là ai? Vì sao lại ngồi gần với tiền bối? Vì sao cả hai lại dùng chung một tai nghe?...

Eun Bi cảm nhận được có người đưa tay ôm mình, động tác của người này rất dịu dàng, như thể sợ làm đau Eun Bi, cảm giác này rất là quen thuộc, như thể trong quá khứ, cô bé cũng đã từng được người khác ôm như vậy.

Eun Bi mở đôi mắt nhấp nhem vì buồn ngủ ra, hình ảnh mờ mờ của một cậu thiếu niên hiện ra, gương mặt tuấn tú đầy vẻ nhu hòa, ánh mắt nhìn vào Eun Bi dịu dàng, khóe mắt đầy ý cười, dịu dàng hỏi: “Anh làm em thức giấc à?”

Giọng nói trầm thấp biểu thị cho thấy đây là giọng nói của một người đàn ông trưởng thành, lúc này Eun Bi mới tỉnh táo lại, nhìn rõ người trước mắt.

“Anh Ji Hoo?”

“Àn.” – Yoon Ji Hoo nhẹ nhàng đỡ người trước mặt dậy. Máy bay vừa tới nơi, thể nhưng nhìn thấy say ngủ ngọt ngào của em ấy, anh không nỡ đánh thức, vốn định nhẹ nhàng bế em ấy xuống máy bay, thể nhưng không ngờ vẫn khiến em ấy thức giấc.

Eun Bi đứng lên, nhìn nhìn xung quanh một hồi, mới hoàn hồn hỏi: “Đã đến nơi rồi à?”

Yoon Ji Hoo nắm lấy tay trái của Eun Bi: “Đúng vậy, chúng ta xuống thôi!”

Gật đầu, ngoan ngoãn đi theo người trước mặt.

Khi xuống khỏi máy bay, nhìn thấy Song Woo Bin đang đứng nói chuyện với những người khác, gương mặt ngơ ngác của Eun Bi liền mỉm cười: “Anh!”

Song Woo Bin quay lại, cười nói: “Eun Bi, chào mừng đến New Celedonia!”

Eun Bi được Yoon Ji Hoo dắt tay đi tới, lúc này Eun Bi mới nhìn thấy hai người xa lạ đang đứng về mặt đầy phức tạp nhìn cô bé, một thanh niên đầu hơi xoắn và một cô gái với mái tóc ngắn.

Eun Bi nhìn thanh niên cao ráo tóc xoắn kia, thử liên tưởng đến những tấm hình mà cô bé từng thấy, chần chừ mở miệng hỏi: “Anh Jun Pyo?”

Vừa nghe cô bé kêu tên, Goo Jun Pyo liền kích động lại gần: “Em thật sự là Eun Bi sao? Không thể tin được, thật là em sao?”

So Yi Jung bước tới, cười cợt nói: “Tên này lúc này ở trên máy bay suýt nữa là sợ đến mức nhảy xuống rồi, còn tưởng em là ma cơ!”

Song Woo Bin cũng châm chọc: “Nếu không phải bọn anh ra tay kịp, thì em đã nghe thấy tiếng hét của cậu ta rồi.”

Goo Jun Pyo xấu hổ quay sang hai người bạn, la to: “Gi chứ, các cậu nói các cậu không có giật mình đi, đánh chết tôi cũng không tin, bản thiếu gia là phản ứng bình thường, bình thường có hiểu không?”

Không thèm để ý đến hai người kia, Goo Jun Pyo lại quay sang Eun Bi: “Eun Bi, em còn sống thật là tốt, đừng để ý những gì họ nói, anh thật sự rất vui khi được nhìn thấy em thế này đây!”

“Ừm.” – Eun Bi mỉm cười, bạn của anh trai ai cũng thú vị, tính tình lại rất tốt, tuy chỉ mới gặp lại thể nhưng không ai đối xử xa lạ với mình, khiến cô bé cũng trở nên tự nhiên hơn.

Geum Jan Di nhìn Yoon Ji Hoo tuy không nói gì nhưng khóe miệng vẫn luôn ần ần ý cười bên cạnh, trong lòng trùng xuống. Lúc này trên máy bay cô cũng đã được Ga Eul cho biết cô bé này là ai, khi biết được cô bé này là Song Eun Bi, cô dần thật sự chấn kinh rồi, không ngờ rằng cô ấy vẫn còn sống, mặc dù đã mất hết kí ức.

Biết được người trong lòng của tiền bối còn sống, cô đáng lẽ nên vui mới phải, thể nhưng mỗi khi nhìn thấy những cử chỉ dịu dàng, lại còn từ này đến giờ tiền bối vẫn luôn nắm chặt tay của cô bé ấy, trong lòng không khỏi cảm thấy đau nhói.

Chu Ga Eul bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt suy sụp của Jan Di, thở dài, nhẹ nhàng vỗ vai cô ấy một cái.

Bên kia sôi nổi xong rồi, Goo Jun Pyo mới kéo Geum Jan Di lại, hớn hờ giới thiệu: “Đây là Geum Jan Di, là bạn gái của anh.”

Geum Jan Di nghe vậy liền nổi đóa, vùng vẫy: “Ai là bạn gái của anh!”

Goo Jun Pyo ghì chặt khiến Geum Jan Di không thể thoát ra được, còn nói: “Cô ấy ngượng ấy mà.”

“Tôi không ngượng.” – Geum Jan Di la lên, nhưng rất tiếc, người nào đó vẫn không để ý.

Eun Bi hướng đến Geum Jan Di, cười nói: “Chị Jan Di.”

Geum Jan Di cũng hướng Eun Bi nở một nụ cười thiện ý: “Rất vui được gặp em!”

Yoon Ji Hoo lúc này mới lên tiếng: “Thôi được rồi, mọi người vào phòng sắp xếp một tý đi rồi hãy đi chơi.” – Eun Bi cần được nghỉ ngơi.

So Yi Jung cùng với Song Woo Bin lúc này đã mỗi người ôm một cô gái nóng bỏng, quay qua nói: “Mọi người đi đi, tụi tui sẽ tới sau.”

Geum Jan Di cùng với Chu Ga Eul đều nhìn hai người bằng ánh mắt khó coi, chỉ có Eun Bi lại nhìn theo cả hai với ánh mắt hiếu kì, thấy anh trai mình đã bắt đầu đặt tay lên tấm lưng trần của cô gái bên cạnh mà vuốt ve, hiếu kì hỏi Yoon Ji Hoo ở bên cạnh:

“Họ đều là bạn của anh trai sao? Trông bọn họ rất thân thiết.” – Hành động như vậy, Eun Bi chỉ nhìn thấy ở ba mẹ.

Yoon Ji Hoo đen mặt nhìn hành động của hai người đó, lấy tay che lên đôi mắt hiếu kì của Eun Bi: “Không phải, đừng nhìn.”

Tuy không hiểu vì sao, thế nhưng Eun Bi vẫn nghe lời, không nhìn nữa. Yoon Ji Hoo cùng với Goo Jun Pyo liền dẫn ba cô gái đến phòng của họ.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Một điều đặc biệt khi đến New Caledonia chính là những căn phòng khách sạn được xây trên mặt biển. Yoon Ji Hoo đưa Eun Bi đến phòng rồi mới rời đi, đến căn phòng sát bên đã chọn.

Eun Bi mở cửa vào phòng, đập ngay vào mắt là phòng khách với thiết kế trần ngập ánh nắng, tầm nhìn hướng thẳng ra biển, bên trái là phòng ngủ, cũng thông thoáng không kém, trên giường là những cánh hoa hồng đỏ thắm, thế nhưng Eun Bi lại không quá thích ánh nắng chói chang nên cô bé liền kéo màn lại.

Cởi áo khoác, Eun Bi vẫn mặc nguyên bộ quần áo lúc sáng, hiển nhiên bộ quần áo đầy phong cách mùa đông này không hợp với bầu không khí ở đây rồi.

Ngồi xuống ghế, Eun Bi lấy điện thoại ra, có một cuộc gọi nhờ và một tin nhắn mới, đều là của Ha Jea Kyung, cô bé mỉm cười, bấm nút gọi lại, đợi một lúc sau vẫn không thấy ai bắt máy, nghĩ là Ha Jea Kyung đang có việc nên Eun Bi cũng không tiếp tục gọi lại mà chỉ xem tin nhắn:

[Eun Bi, một tháng nữa chị mới về Hàn Quốc, thế nên hộp bánh Wagashi chị đã gửi cho em trước rồi đó, ngon lắm đấy!]

Eun Bi mỉm cười, cũng nhắn lại: [Em đang ở New Caledonia, chị có muốn quà gì không?]

Cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên, Eun Bi bỏ điện thoại xuống, đi ra mở cửa.

Thấy đứng bên ngoài là Song Woo Bin, Eun Bi vui vẻ gọi: “Anh!”

Song Woo Bin khẽ xoa đầu Eun Bi một cái, sau đó bước vào, trong tay còn cầm một cái va li nhỏ. Anh đi đến bên bàn, để va li lên rồi nói: “Đây là một ít quần áo mà anh vừa nhờ người gửi lại đây, cũng không thể để em mặc thế này đi biển được, đúng không?”

“A. Em cảm ơn! Anh có muốn uống cái gì không?” – Nói rồi Eun Bi bước đến bên tủ lạnh, tính lấy thứ gì đó ra mời Song Woo Bin. Nhưng chưa đến nơi thì đã bị Song Woo Bin cản lại, gương mặt nghiêm túc nói:

“Eun Bi, đừng khách khí như vậy, anh là anh trai em, những việc anh làm vì em là chuyện hiển nhiên, việc em cần làm là làm nũng, đòi hỏi anh trai đủ thứ và khi nhận được thì kinh kỳ kêu to “Em thương anh nhất”, biết chưa!”

Eun Bi nghe xong những câu nói của Woo Bin, trong lòng chợt cảm thấy thật ấm áp, so với cha mẹ, Eun Bi ngoại trừ nói chuyện qua webcam thì cũng chỉ mới tiếp xúc với Song Woo Bin mới có 2 ngày, nên vẫn còn một ít xa lạ.

Eun Bi không tự giác nhớ đến những khi còn bên Anh Quốc, Song Woo Bin luôn hỏi cô bé thích gì và luôn gửi đồ cho mình, bây giờ lại nghiêm túc tuyên bố như vậy, Eun Bi bất giác mỉm cười, dùng giọng nói trong trẻo của mình nói: “Ừm, anh, anh tốt nhất!”

Song Woo Bin ngờ ngẩn trong chốc lát, sau đó liền cười phá lên, ôm Eun Bi vào lòng, xoa xoa mái tóc dài của cô bé, sang sảng nói: “Đúng rồi, phải vậy chứ, anh rai của em ấy, chính là tốt nhất!”

Thấy Woo Bin như vậy, Eun Bi cũng mỉm cười. Đợi một lúc sau, Song Woo Bin mới buông Eun Bi ra, nói: “Lát nữa mọi người sẽ tập hợp đi chơi, bây giờ em thay quần áo đi, rồi anh dẫn đi.”

“Vậy anh đợi một lát, em tắm một chút rồi ra ngay.” – Nói xong, Eun Bi xách va li vào phòng ngủ, rồi chọn một cái áo đầm voan màu trắng đơn giản cùng đồ lót, đi vào phòng tắm.

Ở ngoài này, Song Woo Bin lấy từ tủ lạnh ra con coca, ngồi xuống uống, chẳng bao lâu lại nghe tiếng gõ cửa, bên ngoài vọng vào giọng nói của ai đó: “Eun Bi, là anh đây!”

Cửa mở ra, khi nhìn thấy trước mặt không phải Eun Bi, đôi môi đang mỉm cười của Yoon Ji Hoo thấp xuống hai phần. Anh bước vào phòng, nhìn quanh

rồi hỏi Song Woo Bin: “Eun Bi đâu?”

“Đi tắm!” – Song Woo Bin đáp, sau đó lại nhìn gương mặt khó coi của người nào đó, suy nghĩ một hồi, lại nói: “Ji Hoo, xin lỗi!” Xin lỗi vì vẫn luôn giấu cậu chuyện của Eun Bi.

Yoon Ji Hoo liếc Song Woo Bin một cái, không nói gì, ngay lúc Song Woo Bin tưởng Yoon Ji Hoo sẽ cứ im lặng như vậy, thì anh lại trầm giọng nói: “Chuyện quá khứ, bây giờ tôi không muốn nhắc đến. Dù sao bây giờ Eun Bi cũng trở về rồi, đối với tôi, như thế là đủ.”

Song Woo Bin nghe vậy, biết là Ji Hoo đã tha thứ cho mình, liền đứng dậy, đi đến bên cạnh Yoon Ji Hoo, đưa tay ra: “Cám ơn cậu!”

Yoon Ji Hoo cũng bắt lấy cái tay của Song Woo Bin, rồi bỗng nhiên cười nói: “Tuy nhiên, dù sao thì tôi cũng đã bị lừa dối lâu như vậy, thế nên tôi mong muốn, khoảng thời gian ở bên Eun Bi sẽ nhiều một chút, cậu không có ý kiến gì chứ.”

Nụ cười trên mặt Song Woo Bin cương cứng, con mẹ nó, thì ra đây mới là mục đích chính của cậu ta, hèn gì đồng ý tha thứ nhanh như vậy.

“Sao, cậu không đồng ý!” – Thấy Song Woo Bin vẫn chưa trả lời, Yoon Ji Hoo nhướn mày hỏi.

Song Woo Bin co quắp nói: “Sao có thể không đồng ý, chỉ cần Eun Bi không cảm thấy khó chịu thì được.”

Yoon Ji Hoo không để ý nói: “Tôi đương nhiên sẽ không làm cô ấy cảm thấy khó chịu.”

Tên này, không hiểu sao muốn đánh hấn quá.

Đúng lúc này, Song Eun Bi bước ra, khi nhìn thấy còn có một người khác trong phòng, cô bé cũng hơi bất ngờ: “Anh Ji Hoo?”

Từ khi nhìn thấy bóng dáng của Eun Bi, Yoon Ji Hoo liền ngay lập tức biến đổi khí tức từ lạnh lùng boy sang ấm nam (người con trai ấm áp), anh bước đến bên cạnh Eun Bi, nhìn cái đầm voan màu trắng thoải mái được cô bé mặc trên người, mỉm cười: “Rất đáng yêu!”

“A, thật vậy sao!” – Được khen, Eun Bi vui vẻ hẳn.

“Ừ. Đi thôi, anh dẫn em đến chỗ mọi người!”- Yoon Ji Hoo nắm lấy tay Eun Bi ngang nhiên bước đi, không nhìn gương mặt đen thui của người nào đó.

Song Woo Bin nhìn theo bóng dáng của Yoon Ji Hoo mà nghiêng răng nghiêng lợi, tôi cũng 6 năm rồi mới gặp được em gái đó, tôi cũng muốn bồi dưỡng tình cảm đó tên chết tiệt nhà cậu.

“Anh, đi thôi!”- Giọng nói trong trẻo của Eun Bi truyền tới, Song Woo Bin liền trở nên hớn hờ: “Oi, anh tới liền!”

--

Tới nơi, tập hợp đầy đủ, Goo Jun Pyo liền gọi một chiếc xe đến chở mọi người đi lòng vòng tham quan. Cảnh sắc ở New Caledonia rất đẹp, vì là khu du lịch nên không khí thoải mái hơn ở thành phố, mọi người vừa đi vừa ngắm cảnh, những tâm tình xấu cũng từ từ vơi đi.

Geum Jan Di lại liếc sang Yoon Ji Hoo và Song Eun Bi, cô bé kia đang cảm thấy hứng thú với cảnh sắc xung quanh, còn tiền bối thì lại mỉm cười dịu dàng nhìn chăm chú vào cô bé đó, như thể không có gì ngoài bóng dáng ấy lọt vào mắt anh, trái tim lại bỗng trở nên nhói nhói.

Một bàn tay chụp lên đầu cô, dùng lực hướng ánh mắt cô sang cảnh sắc khác: “Đây cô gái bình dân, hiếm khi được tôi đưa tới nơi đẹp như vậy, nên ra sức mà hưởng thụ đi chứ, thấy không, cảnh bên này đẹp biết bao.”

Geum Jan Di nghe Goo Jun Pyo nói vậy, liền tặc mao: “Goo Jun Pyo, bỏ tay ra!”

Goo Jun Pyo không để ý, bỏ tay ra khỏi đầu cô, lại khoác lên vai cô, dùng giọng nói “thì ra là thế” nói: “Vậy cô muốn tôi ôm cô như thế này à? Sao không nói sớm!”

“Tôi không có!” – cái tên chết tiệt này.

“Đừng ngượng, đừng ngượng, bản thiếu gia sẽ không chê cười cô, nào, lại gần một chút!”

“Goo Jun Pyo!”

Eun Bi nhìn hai người, sau đó nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Tình cảm hai người thật tốt!”

Goo Jun Pyo nghe vậy, liền vui vẻ hất mặt lên nói: “Đương nhiên rồi!”

Đi một hồi, mọi người xuống xe đi bộ, thường xuyên ghé vào những cửa hàng đặc sắc xem thử. Nhìn thấy một cửa hàng đồ lưu niệm, mấy cô gái liền hứng thú hẳn lên, Eun Bi cũng muốn mua một ít đồ tặng cho cha mẹ và chị Jea Kyung, vì vậy cũng đi vào.

Xem một hồi, cô bé chọn được một cái cài áo hình vỏ sò cho cha, một sợi dây chuyền ngọc trai vỏ ốc cho mẹ và một dây lắc tay bằng đá bảy màu cho Ha Jea Kyung. Khi chọn xong, Eun Bi liền đưa mắt đi tìm hình bóng của anh trai, bởi vì Eun Bi không có mang tiền, mấy cái thẻ mà mẹ cho cô bé đều để

ở Hàn Quốc.

Yoon Ji Hoo vẫn luôn đứng cạnh thấy vậy, liền lấy những món đồ trên tay cô bé đi tính tiền. Eun Bi tuy hơi bất ngờ nhưng cũng không từ chối, dù sao bao nhiêu đây cũng không có bao nhiêu tiền, hơn nữa chờ khi thấy anh trai, cô sẽ bảo anh ấy trả lại tiền.

Khi tính tiền xong, Yoon Ji Hoo liền lại gần, không nói không rằng mà vươn tay cầm lấy tóc của Eun Bi, khiến cô bé hơi giật mình, thế nhưng lực đạo của anh rất nhẹ nên Eun Bi vẫn ngoan ngoãn đứng đấy không động đậy.

Đợi khi anh làm xong, Eun Bi mới biết người này vừa giúp mình buộc tóc. Tóc Eun Bi rất dài, dài đến thắt lưng, thời tiết ở đây lại khá nóng, thế nên chẳng mấy chốc đã ra mồ hôi. Bây giờ buộc lên, Eun Bi cảm thấy mát mẻ không ít.

Đưa tay sờ sờ dây buộc tóc, Eun Bi nhìn Yoon Ji Hoo mỉm cười: “Em cảm ơn!”

Yoon Ji Hoo nhẹ nhàng đưa tay vén sợi tóc ở bên má của Eun Bi ra sau tai: “Đi thôi!”

Hề hề, chương mới cho các bạn đây!

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Đi chơi hết cả buổi sáng, mãi đến 5 giờ chiều, mọi người lại đang đi bộ nhìn ngắm mấy hàng đồ mỹ nghệ tinh xảo. Kế hoạch hôm nay là sẽ đi chơi đến 9 giờ tối mới về, ban đêm New Caledonia cũng có rất nhiều thứ thú vị để xem.

Chợt, Yoon Ji Hoo lên tiếng: “Các cậu đi trước đi, tôi muốn đưa Eun Bi đi chỗ này, sẽ không cùng mọi người nữa!” – Nói rồi không đợi mọi người phản ứng, đã dắt tay Eun Bi đi luôn, phía sau còn vọng lại giọng nói tức giận của Song Woo Bin:

“Ji Hoo, cậu muốn đưa Eun Bi đi đâu? Ji Hoo!”

So Yi Jung nhanh chóng ôm lấy bả vai của Song Woo Bin, kéo lại, ngả ngón nói: “Rồi rồi, Ji Hoo sẽ không làm hại Eun Bi đâu, cậu yên tâm đi.”

“Nhưng mà..”

“Tôi hiểu, tôi hiểu. Đi thôi!”

Bàn tay bị Yoon Ji Hoo nắm kéo đi, thế nhưng Yoon Ji Hoo đi rất chậm, luôn phối hợp với bước chân của Eun Bi nên không khiến Eun Bi cảm thấy khó chịu. Eun Bi nhìn bóng lưng thẳng tắp phía trước, ngập ngừng mở miệng hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy ạ?”

Yoon Ji Hoo không trả lời mà chỉ đưa mắt nhìn xung quanh, rồi quẹo vào một quán nước gần đó. Kéo ghế ra để Eun Bi ngồi xuống, bản thân cũng ngồi đối diện, gương mặt nghiêm túc hỏi: “Mệt rồi đúng không?”

Eun Bi sững sốt, quả thật là cô bé thấy mệt rồi, đi cả một ngày, lại dưới cái nắng chói chang với điều kiện sức khỏe hiện tại của Eun Bi thì có chút không chịu được. Thế nhưng nhìn thấy mọi người chơi tận hưởng như vậy, Eun Bi cũng không muốn mở miệng đòi về.

Bởi vì cô bé biết, nếu như mình nói ra tình trạng thật sự, thì chỉ có hai trường hợp: 1 là mọi người sẽ vì mình mà hủy kế hoạch tiếp theo, cùng về, 2 là sẽ chọn một người ở lại chăm sóc mình. Cho dù là trường hợp nào, Eun Bi cũng không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến niềm vui của người khác.

Yoon Ji Hoo cũng không phải muốn nhận được câu trả lời của Eun Bi, mà chỉ nói tiếp: “Lần sau nếu như cảm thấy không khỏe, thì phải nói với anh, không được chịu đựng, biết chưa.”

Eun Bi không đáp ứng ngay, ngập ngừng nói: “Em không muốn làm phiền anh, mọi người đang đi chơi vui như vậy...” – Nhìn thấy ánh mắt không đồng ý của Yoon Ji Hoo, Eun Bi không nói tiếp, cô bé lúng túng cúi đầu.

Phục vụ lúc này bước ra, Yoon Ji Hoo liền gọi hai trái dừa lạnh và một phần kem trái cây. Đợi người phục vụ rời đi, anh mới vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô bé sắp biến thành đá điều trước mặt, khẽ vươn tay lau đi vệt mồ hôi thấm ướt bên má cho cô, dịu dàng nói:

“Đối với anh, việc vui vẻ nhất chính là được ở bên Eun Bi, nhìn thấy Eun Bi được mạnh khỏe hoàn hảo mà ở bên cạnh anh, anh không muốn nếm phải cảm giác mất đi em, vì vậy, lần sau đừng như thế nữa.”

Thấy nét khổ sở chợt thoáng qua trong đôi mắt của Yoon Ji Hoo, Eun Bi không biết phải làm sao, trong lòng bỗng có chút khổ sở, đôi mắt cũng đỏ hoe: “Em, em xin lỗi!”

Nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt của cô, Yoon Ji Hoo nói: “Lần sau, nếu như em sợ làm phiền mọi người, thì nhất định phải nói với anh biết không. Anh sẽ không thấy đó là làm phiền mà còn cảm thấy hạnh phúc nữa, khi mà em dựa vào anh như vậy.”

“Ừm. Lần sau sẽ không như vậy nữa!” – Eun Bi nghiêm túc hứa hẹn, nhìn thấy Yoon Ji Hoo vì nghe thấy lời hứa hẹn của mình mà nở nụ cười, khoe miệng Eun Bi cũng giương lên.

Yoon Ji Hoo khẽ nựng má Eun Bi một cái, nhu hòa nói: “Ngoan.”

Ngồi nghỉ một hồi, Yoon Ji Hoo dẫn Eun Bi đi thuê một chiếc xe đạp, chờ Eun Bi đi tham quan. Dù sao nếu như vì vấn đề sức khỏe mà Eun Bi không thể nhìn ngắm phong cảnh ở đây thì thật tiếc. Ngồi sau xe đạp, chậm chậm ngắm biển, cảm nhận gió biển lướt qua từng kẽ tóc, Eun Bi bắt giắc vòng tay ôm lấy thắt lưng người trước mặt khiến Yoon Ji Hoo đang bận lái xe khoe miệng cũng giương lên.

Buổi tối khi về đến nơi, những người khác cũng vừa lúc về đến nơi, cùng nhau trò chuyện vài ba câu với Song Woo Bin, Eun Bi cũng về phòng. Lúc tắm rửa, tháo xuống dây cột tóc hình đá lấp lánh, nhìn nhìn một hồi, Eun Bi mỉm cười, rồi cẩn thận đặt nó lên chiếc bàn cạnh giường.

Tắm xong, Eun Bi ngồi trên giường bắt đầu mở điện thoại. Ha Jea Kyung cuối cùng cũng gửi tin nhắn [Đi biển à, chị chỉ thích ăn thôi, Eun Bi cảm thấy cái gì đẹp đẹp thì mua cho chị cũng được.]

Eun Bi nhìn tin nhắn, nhấn vài câu hỏi thăm sức khỏe rồi thôi. Còn việc mua cho cô cái vòng tay, Eun Bi muốn Ha Jea Kyung nhận được nó trong sự bất ngờ, như vậy sẽ vui hơn.

Nhắn tin xong, Eun Bi bắt đầu gọi điện cho cha mẹ. Nói chuyện một lúc thì cúp, Eun Bi nhìn ra khung cảnh biển vào ban đêm, tâm trạng tốt không ít. Lúc này, điện thoại lại có tin nhắn:

[Nhớ ngủ sớm! Ngủ ngon!] – from Anh Ji Hoo.

Eun Bi mỉm cười, cũng nhấn lại một câu [Ngủ ngon] rồi ngoan ngoãn tắt điện thoại, nằm vào chăn, chẳng bao lâu thì ngủ.

Bên này Yoon Ji Hoo nhận được tin nhắn của Eun Bi, đôi mắt trở nên nhu hòa hẳn. Đã lâu rồi, anh mới nhận được tin nhắn từ cô, lần này, anh sẽ không để cô rời xa mình nữa.

--

Trời trong, nắng ấm, nước biển trong xanh, bãi cát trắng mịn màng. Cả bãi biển lại không có ai ngoài 7 người bọn họ.

Eun Bi nằm trên ghế dài, trên người mặc một cái áo xanh và chiếc quần đùi rộng rãi, bên tai cắm một cái tai nghe, bên phải để một trái dưa tươi, thơm ngọt mà ngủ.

Yoon Ji Hoo nằm bên cạnh, bên tai cũng cắm một cái nghe còn lại, cả người như thể ôm lấy Eun Bi vào lòng, vì cô che chắn mọi thứ.

Geum Jan Di nhìn thấy cảnh này, trong lòng lại truyền đến đau đớn quen thuộc. Khẽ cắn môi, cô quay sang nói với Chu Ga Eul: “Này, tớ đi bơi một lát!” – Nói xong, liền lao xuống biển.

Chu Ga Eul nhìn theo bóng lưng của Geum Jan Di, lại nhìn nhìn tình hình bên này, thở dài, mong sao Jan Di có thể nhanh chóng quên đi. Lại quay sang một nơi khác, thấy Song Woo Bin đang ngả ngón mon tron da thịt, à nhầm, là xoa thuốc chống nắng cho nữ, khoe miệng cô giật giật.

Eun Bi đang ngủ thì chợt nghe thấy tiếng kêu thất thanh: “Jan Di, Jan Di, cậu sao vậy? Không ổn, hình như Jan Di bị chột rút rồi!”

Mở mắt ngồi dậy, Yoon Ji Hoo bên cạnh cũng ngồi dậy theo, nhìn theo phía xa, Gem Jan Di đang khó khăn quẫy trong nước. Chưa bao giờ nhìn thấy tình cảnh như vậy, Eun Bi cũng bị hoảng sợ, bất giác kéo lấy góc áo của Yoon Ji Hoo: “Anh Ji Hoo!”

Yoon Ji Hoo nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Eun Bi, liền nhanh chóng lao xuống biển, vượt qua Goo Jun Pyo đang cứng ngắc đứng bên cạnh, mạnh mẽ bơi xuống, cứu lấy Geum Jan Di, ôm vào bờ.

Mọi người nhanh chóng bu lại, xem xét tình hình của Geum Jan Di, giúp cô ta ép nước ra. Eun Bi thấy bên này mình không thể giúp được gì, bèn tìm một cái khăn tắm, chạy đến bên cạnh Yoon Ji Hoo, ân cần hỏi: “Anh có sao không?”

“Anh không sao.” – Nhận lấy cái khăn tắm từ tay Eun Bi, nhẹ nhàng trấn an cô rồi lại nhìn theo bóng dáng cô đơn của bạn tốt từ đằng xa, ánh mắt âm ảm

Geum Jan Di cuối cùng cũng không sao, Eun Bi thấy mọi người chỉ lo hỏi thăm, cũng không để ý đến cả người Gem Jan Di ướt sũng, liền lại lấy thêm một cái khăn tắm, đến gần, phủ thêm cho Geum Jan Di:

“Chị có sao không?”

Geum Jan Di cũng thất thần nhìn theo bóng dáng của Goo Jun Pyo, đến khi nghe Eun Bi hỏi lại thì mới choàng tỉnh. Ánh mắt phức tạp nhìn cô bé trước mắt, khẽ nói:

“Chị không sao. Cảm ơn em!”

Chu Ga Eul liền đỡ Geum Jan Di về phòng, mọi người cũng theo đó mà tản ra, ai làm việc nấy. Riêng Eun Bi thì theo Yoon Ji Hoo về phòng, bởi vì Song Woo Bin còn đang mãi bận rộn với người đẹp áo tắm.

Thật ra cũng không phải anh không quan tâm Eun Bi, thế nhưng cứ nhìn thấy Ji Hoo một bước không rời em gái mình, anh cũng đành vậy, ai bảo mình có lỗi với cậu ấy trước.

Lại tiếp một chương. Các tình yêu, cho một cái hôn nào!

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Có lẽ chuyện lúc sáng khiến Goo Jun Pyo bị kích thích, thế nên buổi tối, hắn đã đích thân chuẩn bị một bữa tiệc hoành tráng với ánh nến và pháo hoa đầy lãng mạn.

Trên bàn tiệc bày toàn những món ngon cao cấp, Eun Bi nhìn quanh, sau đó chọn cho mình những món ưa thích, Yoon Ji Hoo thì lúc nào cũng đi bên cạnh, nhắc nhở để Eun Bi không ăn quá nhiều, tránh hại bụng.

So Yi Jung cầm một ly rượu, ngả ngón nói với Chu Ga Eul đang chiến đấu với mỹ thực bên cạnh: ““Này, cô định ăn hết tất cả luôn sao? Jun Pyo sẽ không thích con gái quá béo. Tuy nhiên, tôi có mang đến loại áo ngủ gợi cảm, hẳn là sẽ có tác dụng, muốn thử không?”

Chu Ga Eul khó hiểu ngược mặt lên, tên này đang làm nhằm cái gì đây.

So Yi Jung nhìn cô đang sững sờ, nói thêm: “Tuy rằng Jun Pyo hiện tại đang bị Geum Jan Di thu hút, nhưng với tính cách của cậu ta, hẳn là sẽ không lâu.”

“Anh đang nói cái gì vậy?” – Chu Ga Eul lúc càng lúc càng không hiểu.

So Yi Jung còn tưởng đây là do bị nhìn thấu tâm tư nên tức giận, cười nói: “Tuy nói bị từ chối thì sẽ rất đau khổ, thế nhưng cũng đáng thử một lần lắm chứ!”

“Anh đang nói nhằm cái gì vậy?” – Chu Ga Eul lúc này cũng lơ mờ hiểu ý tứ của hắn, cô tức giận nói.

So Yi Jung lúc này mới nhận ra Chu Ga Eul là tức giận thật, ngạc nhiên hỏi: “Cô không phải thích Jun Pyo sao?”

Gương mặt của Chu Ga Eul lúc này như vừa nuốt phải ruồi, liếc So Yi Jung một cái, nói: “Xin lỗi, tôi cũng rất có mắt nhìn người đó.” – Nói xong cũng không thêm đề ý đến So Yi Jung, quay mặt sang chỗ khác.

So Yi Jung vẫn không bỏ qua, tiếp tục gặng hỏi: “Vậy tại sao mỗi lần cô đều làm khó để Jun Pyo, khi Jun Pyo đi với Jan Di thì cô luôn ngăn cản.”

Bởi vì bị hiểu lầm, còn bị châm chọc, Chu Ga Eul tức tối nên đã không nhịn được nói: “Bởi vì người Jan Di thích là người khác!”

Vừa thốt ra, Chu Ga Eul cũng nhận ra mình vừa lỡ lời, liền đưa tay bưng lấy miệng nhưng cũng không hết lúng túng, liền nhanh chóng lủi mất.

So Yi Jung thật sự bất ngờ khi nhận được câu trả lời này, Geum Jan Di thích người khác sao? Đưa mắt nhìn sang Geum Jan Di, đúng lúc thấy Geum Jan Di đang thẫn thờ nhìn sang Yoon Ji Hoo và Song Eun Bi, lại bất gặp Jun Pyo cũng đang nhìn về phía Geum Jan Di, biểu tình không được tốt lắm, ánh mắt trở nên sâu xa.

Sau khi buổi tiệc kết thúc, mọi người còn cùng nhau ca hát nhảy múa một hồi, riêng Eun Bi và Ji Hoo thì về phòng nghỉ ngơi. Sáng mai là cả bọn quay về Hàn Quốc, Eun Bi muốn ngủ sớm một chút.

--

Sáng sớm, trời vẫn còn rất lạnh, Eun Bi ngồi trên xe, khẽ dựa vào ghế ngáp dài. Song Woo Bin đang lái xe bên cạnh thấy vậy quay sang quan tâm hỏi: “Vẫn còn buồn ngủ à? Lát nữa em đến phòng nghỉ ngủ một lát được không?”

Eun Bi nghe vậy, lắc đầu: “Không cần đâu, em muốn đi học.” – Hôm nay là ngày đầu tiên Eun Bi đi học. Từ hôm đi Ne Caledonia về đã 2 ngày trôi qua, 2 ngày này, Song Woo Bin cùng Yoon Ji Hoo đã dẫn cô bé đi khắp nơi mua sắm các vật dụng cần thiết, quần áo, giày dép cũng mua một số lớn, anh Jun Pyo và anh Yi Jung cũng tặng cô bé rất nhiều đồ, khiến căn phòng để đồ của cô bé chẳng mấy chốc trở nên chật chội.

Đối với việc đi học, Eun Bi khá là chờ mong, Eun Bi không có một chút kìm ức nào về việc đến trường cả, mọi thứ mà cô bé biết chỉ là trong sách vở, ti vi.

Đi một hồi, cũng tới nơi. Eun Bi vừa bước xuống xe thì nghe tiếng động cơ từ sau lưng truyền tới.

Yoon Ji Hoo bước xuống xe, còi cái nón bảo hiểm ra, nhìn Eun Bi nói: “Lúc nãy anh tới nhà nhưng quản gia bảo hai người đã đi rồi.”

Eun Bi mỉm cười nhìn Yoon Ji Hoo: “Anh Ji Hoo, chào buổi sáng!”

Yoon Ji Hoo dịu dàng nhìn Eun Bi, cũng mỉm cười: “Chào buổi sáng!” – Sau đó anh lấy từ bên hông xe ra một thứ, đưa cho Eun Bi: “Chocolate nóng!” – còn chu đáo cầm ống hút giùm Eun Bi.

Eun Bi đưa tay đón nhận, hút một ngụm, gương mặt non nớt liền sáng lên: “Rất ngon!”

Yoon Ji Hoo nhìn thấy biểu cảm thỏa mãn của cô, cũng cười, đưa tay xoa đầu Eun Bi: “Vậy uống nhiều một chút.”

Song Woo Bin đứng bên cạnh nhìn mà thái dương đã giật giật, mĩa mai nói: “Này Ji Hoo, cậu đừng có mà sáng sớm đã tới giành em gái với tôi chứ!”

Yoon Ji Hoo không thèm để ý, đi đến dắt tay Eun Bi: “Đi thôi, anh dẫn em vào lớp!”

Song Woo Bin ở phía sau nhanh chóng đuổi theo, miệng còn hô: “Này, cậu lơ tôi à? Ji Hoo! Cậu được lắm!”

Cả bai đi rồi, mọi người xung quanh mới hoàn hồn. Mới sáng sớm, nhìn thấy Song đại thiếu gia chở một cô bé xinh đẹp đến trường đã khiến mọi người bất ngờ rồi, cứ tưởng Song thiếu gia này lại đổi khẩu vị, thích vị thành niên.

Ai ngờ Yoon Ji Hoo xuất hiện, lại tỏ vẻ thân mật với em gái kia như vậy, quả thực như quăng cho họ một quả bom. Yoon Ji Hoo là ai chứ, là kẻ mà lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh lùng, khó gần nhất F4, ấy vậy mà cũng có một mặt dịu dàng thế kia á.

Trong lòng mọi người bắt đầu phỏng đoán, cô bé này là ai đây, trông rất lạ mặt, chẳng lẽ lại là một Geum Jan Di nữa hay sao. Thế nhưng đoạn đối thoại của bọn họ, lại khiến mọi người càng thêm bất ngờ.

Song Woo Bin vừa gọi cô bé kia là cái gì? Em gái? Em gái? Cái gì, Song đại thiếu gia có em gái? Hình như có, thế nhưng chẳng phải đã mất rồi sao? Vậy em gái này là ai? Con ngoài giá thú? Trông thái độ của Soong Woo Bin thì có vẻ không đúng lắm, mà bộ dạng hai người cũng khá giống nhau. Yoon Ji Hoo lại tỏ ra quen thuộc với cô bé này như vậy.

Mọi người ở phía sau bàn tán sôi nổi, chẳng mấy chốc, tin đồn Song Woo Bin đưa một cô bé đến Shinwa và xưng là em gái đã đồn khắp trường, mọi người đều đang rất tò mò cô bé này trông ra sao? Thật ra là người như thế nào?

Yoon Ji Hoo nắm tay Eun Bi đi chậm chậm trên hành lang, Song Woo Bin thì đi bên cạnh, thỉnh thoảng giới thiệu cho Eun Bi nghe về kiến trúc của Shinwa, dọc đường rất nhiều người đều đang nhìn bọn họ, khiến Eun Bi có hơi ngại, thế nhưng thấy hai người này đều không có vẻ gì là khó chịu nên Eun Bi cũng không nói gì.

Cả 3 dừng lại trước phòng học của lớp 8-C, sau đó bước vào. Giáo viên vẫn chưa đến, thế nhưng do sắp đến giờ học nên trong lớp vẫn khá đông đủ, tiếng nói chuyện trong phòng vốn rôm rả nhưng khi nhìn thấy bóng dáng 3 người đứng ngoài cửa thì bỗng trở nên im bật.

Là học sinh của Shinwa, không ai là không biết đến F4, vì vậy họ đương nhiên nhận ra Yoon Ji Hoo và Song Woo Bin.

Song Woo Bin bước vào trước, Yoon Ji Hoo nắm tay Eun Bi đi theo phía sau. Song Woo Bin đi đến trước lớp, gương mặt nghiêm nghị chứ không mang nét mỉm cười ngả ngón như mọi ngày, trịnh trọng nói:

“Đây là Song Eun Bi, là em gái của Song Woo Bin tôi. Em ấy vốn vì lí do sức khỏe nên không thể đến trường. Đến hôm nay, khi sức khỏe đã ổn định rồi, mới đi học lại. Vì vậy, mong mọi người trong lớp có thể quan tâm đến em ấy nhiều hơn, nếu có chuyện gì, thì lập tức tìm đến F4.”

Trong lúc Song Woo Bin đang nói, thì Yoon Ji Hoo đã tìm một bàn trống rồi đưa Eun Bi đến chỗ ngồi. Song Woo Bin nói xong, thì lập tức lại chỗ Eun Bi, dặn dò một vài điều nữa, rồi mới bước đi. Yoon Ji Hoo khẽ xoa đầu Eun Bi, dịu dàng nói: “Buổi trưa anh sẽ đến đón em đi ăn cơm.”

Eun Bi gật đầu, vẫy tay tạm biệt. Đợi khi bóng dáng hai người hoàn toàn khuất hẳn, mọi người xung quanh mới bắt đầu vây lại, các câu hỏi ập tới:

“Cậu thật sự là em gái anh Woo Bin à?”

“Cậu quen anh Ji Hoo à? Sướng thế!”

“Trước đây cậu ở đâu vậy?”

“Tớ nghe nói anh Woo Bin từng có em gái, nhưng mà đã chết rồi? Cậu là ai thế?”

“Anh Ji Hoo đối xử với cậu tốt thật đấy, tớ chưa từng thấy anh ấy tốt như thế với ai bao giờ cả?”

“Cậu thật sự là em gái anh Woo Bin sao? Ngưỡng mộ thật! Thế nhưng tớ chỉ muốn thành bạn gái của anh ấy.”

Các tình yêu, hãy cổ vũ cho sự chăm chỉ của tác giả nào!

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Yoon Ji Hoo dạo bước trên hành lang, gương mặt lạnh lùng không thèm để ý đến những tiếng chào xung quanh, thẳng tắp hướng lớp 8-C mà đi.

Khi đến cửa lớp, nhìn vào bên trong, vẻ lạnh lùng bất giác biến mất, ánh mắt trở nên nhu hòa hơn, ngay cả khóe miệng cũng nhếch lên một ít.

Cô bé của anh lúc này đang một tay chống cằm, đôi mắt chăm chú nhìn vào một quyển sách để ở trên bàn, cả người toát ra một loại cảm giác yên lặng, đối lập với sự ồn ào, náo nhiệt xung quanh.

Anh bước đến, nhìn vào quyển sách, thì ra là một quyển truyện tranh, lại nhìn sang tựa đề, “Thám tử lừng danh Conan”, mày hơi nhíu. Anh biết truyện này có rất nhiều người thích, thế nhưng nếu anh không lầm, thì truyện này thuộc thể loại trinh thám, lại có nhiều xác chết, Eun Bi dạo này lại thích đọc thể loại này sao.

Eun Bi lúc này cũng cảm giác thấy có người đang đứng cạnh mình, ngược mắt nhìn lên, thấy Yoon Ji Hoo đang thơ thẩn bên cạnh, liền cất tiếng gọi: “Anh Ji Hoo?”

Yoon Ji Hoo hoàn hồn, nhìn Eun Bi cười một cái, nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Anh dẫn em đi ăn trưa!”

“Ừm.” – Eun Bi nhu thuận gật đầu, khép lại quyển truyện, Yoon Ji Hoo cũng giúp cô thu thập đồ đạc, rồi nắm tay cô bước đi.

Eun Bi chăm chú nhìn ngắm những cây phong to lớn nằm hai bên đường, chợt nghe thấy tiếng Yoon Ji Hoo: “Ngày đầu tiên đi học thấy thế nào!”

Eun Bi quay đầu lại, nghĩ một chút, nói: “Cũng ổn, chỉ là em không nghe hiểu thầy giáo đang nói gì!” – Lúc này ngồi trong lớp, Eun Bi đã cố gắng chăm chú nghe giảng, thế nhưng lại vẫn chẳng hiểu thầy dạy cái gì.

Yoon Ji Hoo nhìn đôi mày thanh tú nhíu lại, mỉm cười: “Em nằm viện lâu như vậy, chưa từng học tới những kiến thức trụ cột, đương nhiên không hiểu. Bọn anh đã nói với nhà trường về tình trạng của em, em không cần tham gia các cuộc thi, sẽ không sao đâu.”

Eun Bi im lặng, cúi mặt xuống, khiến người khác không nhìn thấy biểu tình của cô.

Yoon Ji Hoo dừng bước, đưa tay nâng mặt cô lên, nhìn thấy dáng vẻ không hề có tinh thần này của cô, anh nhíu mày, giọng điệu nhẹ nhàng đầy sủng nịch hỏi: “Làm sao vậy?”

“Vì em nằm viện, nên mới không biết, thế nhưng em không cố gắng, mà cứ mãi không biết như vậy, sau này, liệu em còn có thể lấy lý do này ra để chống chế nữa hay không?”

Yoon Ji Hoo không ngờ Eun Bi sẽ nói ra lời lẽ như vậy, anh hơi lảng ra một chút, thế nhưng thấy cô bé trước mặt lại tiếp tục cúi đầu, anh thở dài một tiếng, đưa tay ôm cô vào lòng, chậm rãi nói:

“Không sao cả, anh và mọi người sẽ luôn bảo vệ em, sẽ không để ai có thể chỉ trích hay làm tổn thương em. Vì vậy Eun Bi không cần suy nghĩ nhiều như vậy, hãy cứ sống thoải mái, làm những việc em thích là được.”

Nói xong, anh khẽ hôn lên đỉnh đầu của Eun Bi, đợi cô nói chuyện, thế nhưng người trong lòng lại cứ im lặng, mãi đến một lúc sau, mới có một tiếng ập ụp truyền ra:

“Thế nhưng, em cũng không thể làm phiền mọi người mãi được. Các anh rồi sau này cũng sẽ có người mà các anh phải bảo vệ, Eun Bi không thể cứ làm gánh nặng cho mọi người.”

Yoon Ji Hoo nghe vậy thì nhướn mày: “Người mà tụi anh phải bảo vệ? Là ai?”

Eun Bi khẽ vẫy ra khỏi vòng tay của Yoon Ji Hoo, nghiêm túc nói: “Eun Bi biết, các anh sau này ai cũng phải lấy vợ, sinh con, rồi sẽ có cháu, người mà các anh phải bảo vệ sau này sẽ rất nhiều, vì vậy em không muốn đến khi đó sẽ làm phiền hà đến mọi người.”

“Lấy vợ, sinh con? Ai nói với em mấy cái này? Vì sao lấy vợ sinh con rồi, thì không thể bảo vệ em?” – Eun Bi đến bây giờ cũng còn chưa rõ rất nhiều chuyện, đột nhiên em ấy có thể nói ra những lời này, nhất định là có người ở bên cạnh nói bậy bạ với cô. Nghĩ đến có người nói những lời này với cô, ánh mắt Yoon Ji Hoo ngập tràn sự lạnh lùng.

Eun Bi dường như không cảm giác thấy cảm xúc đang biến đổi của người bên cạnh, hồn nhiên nói: “Thì hôm qua ti vi chiếu cảnh như vậy mà. Nữ chính

rõ ràng đang cần nam chính bảo vệ, thế nhưng cái cô em gái của nam chính xử gây rắc rối, khiến anh không đến kịp cứu nữ chính, từ đây hai người phải cách xa, thật đáng thương.” – Đạo này Eun Bi lại có một thú vui mới, phim 8 giờ tối.

Cô mới không muốn làm một cô em gái đáng ghét như vậy.

Về lạnh lùng trong mắt Yoon Ji Hoo nháy mắt biến mất, thay vào đó là cảm giác vô lực, lại thấy buồn cười, mà anh cũng đã làm vậy. Tiếng cười nhỏ dần, rồi từ từ lớn hơn, vang vọng trong rừng cây yên tĩnh.

Eun Bi khó hiểu nhìn Yoon Ji Hoo, không phải đang bình thường sao, tự nhiên lại cười thành như vậy.

Yoon Ji Hoo khẽ xoa khóe mắt vì cười mà ứa nước mắt, lấy tay nhẹ nhàng búng lên trán người nào đó : “ Cô bé ngốc, em ... ”

Vốn muốn giải thích cho cô biết, cho dù có kết hôn thì mọi người vẫn sẽ yêu thương và bảo vệ cô, nên cô không cần phải lo lắng như vậy, thế nhưng chợt nghĩ đến cái gì, anh mất anh nheo lại, bàn tay khẽ bao lấy một bên má cô, nói:

“Eun Bi, em nói đúng, khi bọn họ kết hôn rồi, sẽ có mà quan tâm đến em như bây giờ, thế nhưng anh thì không như vậy.”

“Vì sao?” – Eun Bi nhìn thẳng vào ánh mắt của Yoon Ji Hoo, cô có thể thấy hình ảnh phản chiếu của mình ở trong đó, trong lòng hơi chờ mong hỏi. Anh vẫn sẽ bảo vệ cô, yêu thương cô, sẽ không chê cô phiền như nam chính trong phim hôm qua chứ.

Yoon Ji Hoo nhẹ nhàng xoa nắn gương mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ hôn lên má cô một cái, nói: “Bởi vì người anh muốn kết hôn, là em”

“A. Anh muốn kết hôn với em? Thế nhưng trên ti vi không phải nói, chỉ khi yêu nhau thì mới kết hôn sao?”

“Phải, vì anh yêu Eun Bi, nên mới muốn kết hôn với em, mãi mãi yêu thương em, nuông chiều em, bảo vệ em, có được không?” – Yoon Ji Hoo nhìn cô bé trước mắt, nói lên câu nói anh đã muốn nói với cô từ rất lâu, thế nhưng vẫn không có cơ hội.

Đầu óc Eun Bi xoay chuyển, anh Ji Hoo yêu cô, giống như cha yêu mẹ, sau này anh sẽ lấy cô, sẽ vẫn luôn đối xử với cô rất tốt. Eun Bi không biết thế nào là tình yêu, thế nhưng cô rất thích ở bên cạnh anh Ji Hoo, khi nghe thấy câu nói này, trong lòng cảm thấy vui sướng khó tả, vì vậy cô nói:

“Anh hứa rồi nhé, sau này sẽ kết hôn với em, mãi yêu thương em” – Cô bé nào đó, không biết bản thân đã tự bán mình.

Yoon Ji Hoo bật cười, thật đáng yêu, nhẹ nhéo mũi cô một cái, cưng chiều nói: “Vì vậy, sau này có chuyện gì, Eun Bi có thể không nói với những người khác, thế nhưng nhất định phải nói cho anh biết, dựa vào anh, biết chưa?”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

2 ngày nay, từ mà Eun bi nghe nhiều nhất là “Chocolate” và “ Valentine”. Mấy bạn nữ trong lớp cứ tùm 3, tùm 5 lao xao bàn tán, còn hay đồ mặt nữa, mấy bạn nam cũng không bình thường như mọi ngày, mà có gì đó khác khác, luôn trộm ngắm các bạn nữ.

Thấy khó hiểu và tò mò về phản ứng của các bạn trong lớp, Eun Bi liền lôi ngay cái điện thoại của bản thân ra tra, cuối cùng cũng biết vì sao.

Thì ra chỉ còn 1 tuần nữa là đến ngày lễ tình nhân, ngày này, con gái luôn làm Chocolate tặng cho người mình yêu mến, để biểu đạt cảm xúc, hoặc có thể nói, đây là một loại tỏ tình công khai mà không cần nói miệng, được rất nhiều người yêu thích.

Ngay khi hiểu căn nguyên mọi việc, trong đầu Eun Bi hiện lên hình ảnh của Yoon Ji Hoo, gương mặt không hiểu sao lại đỏ lên.

Vội lấy tay xoa hai má nóng nóng, Eun Bi nghĩ, anh Ji Hoo tương lai sẽ kết hôn với mình, vậy thì quan hệ của bọn họ bây giờ là quan hệ yêu đương rồi, vì vậy, vào dịp lễ Valentine này, cô nhất định sẽ tặng chocolate cho anh.

Quyết định xong, ngay khi tan học, Eun Bi không để cho Yoon Ji Hoo chờ vè như mọi ngày, mà gọi điện cho bác tài xế trong nhà đến đón, cô bé muốn đi mua nguyên liệu làm chocolate.

Vì thế, khi Yoon Ji Hoo nhận được điện thoại của cô bé nào đó, quanh người liền tỏa ra khí lạnh đến tận tột độ, khiến cho F3 còn lại không khỏi rùng mình, nhanh chóng tránh ra chỗ khác.

“Có chuyện gì xảy ra sao? Vì sao hôm nay lại về trước?” – Giọng Yoon Ji Hoo vẫn ôn hòa như mọi khi, nhưng nếu như lúc này Eun Bi có thể nhìn thấy anh, thì nhất định sẽ thấy, ánh mắt anh không hề có nét cười, mà âm trầm lạnh lẽo.

“Không...không có gì đâu. Chỉ là... việc riêng của em thôi, anh không cần lo lắng!” – Eun Bi trước giờ chưa từng nói dối, vì vậy giọng điệu không được trôi chảy.

“À, anh biết rồi! Nếu không có việc gì thì tốt!” – bàn tay cầm điện thoại của Yoon Ji Hoo siết chặt, nổi cả gân xanh, thế nhưng cô bé của anh không hề hay biết.

Tưởng là đã lừa dối được, Eun Bi lén thờ phào một cái, nhanh chóng nói: “Vây thôi nha. Em đi trước đây, bye bye!” – sau đó nhanh chóng cúp máy.

Nhận thấy điện thoại bị cúp, Yoon Ji Hoo cuối cùng cũng không kiềm chế được mình, giờ tay ném mạnh điện thoại xuống sàn, khiến nó tan ra thành từng mảnh nhỏ, còn phát ra một tiếng vang thật lớn.

So Yi Jung thấy Yoon Ji Hoo phản ứng lớn như vậy, nghiêm túc hỏi: “Có chuyện gì xảy ra à?”

Yoon Ji Hoo âm trầm nói: “Cô ấy hôm nay không muốn về chung với tôi, hơn nữa, mấy ngày sau cũng không muốn.” – Hơn nữa còn không nói lí do. Cô bé của anh, cuối cùng cũng có bí mật với anh.

Goo Jun Pyo nghe vậy, gương mặt khó coi hỏi: “Chỉ có vậy thôi mà cậu phản ứng lớn như vậy à? Làm tôi giật cả mình.”

Yoon Ji Hoo không phản ứng trước sự châm chọc của Goo Jun Pyo, anh đi lại ghế, ngồi xuống, lấy bàn tay che đi đôi mắt, anh cần phải bình tĩnh lại.

Song Woo Bin lúc này cũng tới gần, không đồng ý nhìn Yoon Ji Hoo nói: “Ji Hoo, tôi biết tình cảm mà cậu dành cho Eun Bi, thế nhưng cậu không nên có thái độ độc chiếm em ấy như vậy. Nếu như vì vậy mà khiến Eun Bi bị tổn thương, tôi nhất định sẽ không để Eun Bi ở bên cậu.”

Yoon Ji Hoo lấy tay ra, lạnh lẽo nhìn Song Woo Bin: “Cậu dám!”

Song Woo Bin không sợ hãi nói: “Cậu cứ thử xem!”

So Yi Jung thấy không khí giữa hai người có vẻ nghiêm trọng, liền đứng giữa giảng hòa: “Thôi thôi, đừng vì chuyện vẫn chưa xảy ra mà cãi nhau chứ!”

Goo Jun Pyo lúc này cũng nói: “Phải đấy, huống chi Eun Bi có lẽ có việc thật thì sao, Ji Hoo cậu cũng đừng phản ứng quá lên như thế.”

Yoon Ji Hoo cuối cùng cũng ngồi xuống, anh nhìn Song Woo Bin đối diện, kiên định nói: “Tôi nói rồi, tôi vĩnh viễn cũng không làm tổn thương cô ấy!”

Song Woo Bin cũng không tiếp tục theo đuổi việc này, anh cũng không muốn cùng Ji Hoo gây hấn, vì vậy chỉ để lại câu nói: “Cậu nói được thì làm được.” – sau đó cầm lấy áo khoác, đi ra ngoài.

Yoon Ji Hoo cũng không ở lại trong phòng, anh chuẩn bị đi đến công ty, anh cần phải tìm việc để làm, để điều chỉnh tâm trạng. Cô trở về bên anh giống như là một giấc mộng vậy, vì thế anh luôn có cảm giác không thực, luôn lo được lo mất, nếu như không có cô bên cạnh, anh sẽ cảm thấy bất an.

Vì vậy khi nhận được điện thoại của cô, anh mới không khống chế được mình, bọn họ nói đúng, anh nên điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân, nếu không, có lẽ có một ngày, anh không kiểm soát được mà làm thương tổn cô, đến lúc đó, anh sẽ hận bản thân mình.

--

Song Woo Bin đi ra khỏi Shinwa thì đến IIShin giải quyết một số chuyện rồi mới về nhà. Khi nghe quản gia nói Eun Bi đang ở dưới bếp, anh liền lập tức đi tìm.

Eun Bi sau khi tan học, liền đi mua chocolate, khuôn, hộp quà cùng với một cuốn cẩm nang hướng dẫn, sau khi về nhà thì lập tức chui vào bếp, bắt tay vào làm việc.

Vì vậy khi Song Woo Bin vào bếp, chính là nhìn thấy hình ảnh, cô em gái đáng yêu của anh, thân mặc tạp dề, cả người lấm lem, đang cầm túi kem, cẩn thận đổ chocolate vào khuôn.

Nhìn gương mặt lấm lem đầy nghiêm túc, cẩn thận, lại nghĩ đến hình như sắp tới Valentine, cuối cùng anh cũng biết vì sao, anh bước đến gần, cất giọng hỏi:

“Làm chocolate để tặng người à?”

Eun Bi giật mình, quay lại nhìn, mỉm cười: “Anh. Anh về lúc nào vậy?”

Song Woo Bin nhẹ nhàng lau đi một vệt đen trên mặt Eun Bi, cười nói: “Vừa về thôi, nghe quản gia nói em ở trong bếp, nên đến tìm.”

Eun Bi lại tiếp tục công việc đổ khuôn của mình, vừa làm vừa nói: “Sắp tới valentine rồi, em muốn làm chocolate tặng anh Ji Hoo, thế nhưng anh đừng nói cho anh Ji Hoo biết nha, em muốn tặng bất ngờ.”

Ánh mắt Song Woo Bin lóe lóe, quả nhiên là vậy. Nghĩ đến tên kia buổi chiều phản ứng lớn như vậy, còn em gái mình thì đang tốn công làm chocolate tặng hân, một cỗ tức giận nổi lên, liền đồng ý không do dự:

“Đương nhiên, anh nhất định sẽ không nói cho cậu ấy biết, em yên tâm.” – Hừ, dám nổi giận với tôi.

Nghĩ đến việc Ji Hoo sẽ vì Eun Bi gấu giếm mà khó chịu vài ngày, Song Woo Bin cuối cùng cũng thấy thoải mái. Thế nhưng nghĩ đến việc em gái anh lại đang làm chocolate cho người khác, Song Woo Bin chưa chút nói:

“Eun Bi chỉ làm chocolate cho Ji Hoo, anh không có sao? Thật là buồn.”

Eun Bi để khuôn chocotale đã hoàn thành vào tủ lạnh, nghe Song Woo Bin nói vậy thì rồi rầm nói: “Thế nhưng, chocolate valentine chỉ dùng để tặng người mình yêu thôi mà hay để em làm cái khác cho anh nha!”

“Thật sao?” – Song Woo Bin mong chờ hỏi.

“Ừm. Cuốn sổ tay em mua còn hướng dẫn làm bánh bích quy và các loại điểm tâm khác nữa, để dem thử xem.” – Song Eun Bi còn thật sự nói.

Song Woo Bin nghe sẽ được em gái làm bánh cho, liền thỏa mãn: “Anh sẽ chờ bánh của Eun Bi.” – Sau đó mãi mãi quay về phòng, anh phải gọi điện khoe với người khác mới được, khoe ai đây ta, đúng là có em gái thì khác hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Dạo này Yoon Ji Hoo luôn ở trong tình trạng áp suất thấp, Eun Bi đã tránh mặt anh 5 ngày rồi, lần nào anh gọi điện thoại cô ấy đều trả lời một cách qua loa, sau đó vội vàng cúp máy.

Anh cũng từng hỏi Song Woo Bin lí do tại sao, thế nhưng tên này lại không nói, mà luôn dùng ánh mắt trêu tức nhìn anh. Đã mấy lần anh muốn qua nhà họ Song để tìm Eun Bi, nhưng Song Woo Bin luôn ngăn cản.

Dù sao đó cũng là nhà của người ta, nếu như chủ nhân đã không muốn thì anh cũng không thể xông vào. Những lúc như thế này, Yoon Ji Hoo thật hận Eun Bi không thể mau mau lớn lên, chỉ cần vừa đủ tuổi anh sẽ lập tức lấy cô về nhà, như vậy thì sẽ không cần phiền não như thế này nữa.

Song Eun Bi nào đâu hay biết chuyện gì, bây giờ cô bé đang cùng với đầu bếp trong nhà học làm chocolate. Lần trước sau khi làm xong, không biết có xảy ra sự sốt gì không, thế nhưng khi nếm thử, vị của chocolate thật là không dám khen.

Eun Bi đã thử làm lại mấy lần, nhưng vẫn không được. Lúc này thì cô bé không thể không cầu cứu bác đầu bếp trong nhà, nhờ bác ấy giúp một tay, chỉ còn 3 ngày nữa là đến Valentine, Eun Bi đã không còn thời gian.

Với sự giúp đỡ của đầu bếp thượng hạng của gia đình, Eun Bi cuối cùng cũng làm được mấy thỏi chocolate với đủ thứ hình dáng như hình vuông, hình trái tim, hình tam giác.

Thế nhưng chưa kịp sung sướng vì thành quả của mình, thì sáng ngày 14/2, Eun Bi đã không thể không ở nhà, vì Eun Bi sinh bệnh rồi.

Yoon Ji Hoo đau lòng nhìn gương mặt tái nhợt của Eun Bi. Lúc sáng, khi vừa nhận được điện thoại của Song Woo Bin, anh đã dùng mô tô, lấy tốc độ nhanh nhất từ trước tới giờ của mình chạy ngay đến đây.

Anh sợ, thật sự sợ những chuyện 6 năm trước lại tái diễn một lần nữa. Lúc ấy anh cũng nhận được điện thoại của Woo Bin, chạy nhanh đến bệnh viện, thế nhưng chờ đợi anh chỉ là lời phán quyết vô tình của bác sĩ, từ đó, thế giới của anh chìm ngập trong bóng tối, mất cô, anh như một cái xác không hồn, dần dần sống trên thế gian.

Chạy đến nơi, nhìn thấy cô suy yếu nằm trên giường, bàn tay anh run rẩy lợi hại. Đến khi bác sĩ năm lần bảy lượt cam đoan cô không sao, đến khi cô suy yếu nhưng vẫn mỉm cười nắm lấy tay anh trấn an, anh mới không còn sợ hãi nữa.

Vuốt cái trán ướt đầm mồ hôi của cô, anh nhẹ nhàng lấy cái khăn lạnh đắp lên trên, sau đó lại một lần nữa nắm lấy tay cô.

Eun Bi yên lặng nhìn hết mọi thứ. Người ta nói, khi bị bệnh, con người luôn trở nên yếu ớt, muốn có người ở bên cạnh mình. Nhìn anh Ji Hoo ngồi bên cạnh, ân cần chăm sóc, trong lòng cô chợt thấy ấm áp, thỏa mãn.

Đúng lúc này, Song Woo Bin bùng chát đến: “Eun Bi, ăn một chút đi!” – Lúc này bác sĩ đã tiêm một mũi thuốc giảm sốt cho cô, nên bây giờ Eun Bi không cần uống thuốc, chỉ cần ăn uống để có sức khỏe là được.

Song Woo Bin sáng nay cũng một phen hết hồn. Như mọi lần, anh luôn đợi Eun Bi cùng dùng bữa sáng rồi chở cô đến trường, thế nhưng sáng hôm nay, khi anh đã dùng xong bữa sáng, nhưng vẫn chẳng thấy cô đâu.

Vốn tưởng Eun Bi mấy ngày nay chăm làm chocolate quá mệt mỏi, nên muốn lại giường, nào ngờ khi anh lên phòng gọi cô dậy, gõ cửa mãi mà vẫn không thấy trả lời, anh lúc này mới cảm thấy lo lắng, vì vậy nhanh chóng mở cửa ra, thì thấy cô mắt nhắm nghiền, cả người tái nhợt, mồ hôi ướt cả áo.

Anh vừa nãy đã gọi điện sang Anh cho cha mẹ, tất nhiên là bị mắng một trận, anh cũng cảm thấy hối hận. Eun Bi sức khỏe vốn không được tốt, thời tiết Hàn Quốc vào mùa này cũng rất lạnh, thế nhưng mấy ngày hôm nay anh lại không chú ý, ai ngờ cô lại ốm nặng như vậy.

Yoon Ji Hoo cẩn thận đỡ cô dựa lên gối, sau đó nhận lấy chén cháo hành từ Song Woo Bin, tự tay đút cho cô.

Eun Bi vừa ăn một ngụm, cả gương mặt liền nhả thành một đoàn: “Có hành!” – Cô rất ghét ăn hành, tởi, thế nhưng bát cháo này có hành, tuy là đã băm nhuyễn, nhưng Eun Bi vẫn nghe thấy mùi của nó.

Song Woo Bin dỗ dành: “Ngoan, ăn cháo hành thì mới mau hết bệnh.”

Yoon Ji Hoo lại đưa một muỗng tới, nhưng lần này Eun Bi không chịu mở miệng, cô bé cầu khẩn nhìn 2 người nói:

“Có thể không ăn không. Vừa nãy bác sĩ đã chỉ thuốc cho em rồi, em sẽ mau hết bệnh thôi!”

Ai ngờ Song Woo Bin còn chưa kịp nói gì, thì người luôn luôn dịu dàng, cứng chịu cô bé là Yoon Ji Hoo lại nghiêm khắc trả lời:

“Không được!”

Eun Bi bị từ chối, hốc mắt liền ửng đỏ, cái môi mím mím, nhưng vẫn không chịu mở ra.

Yoon Ji Hoo thở dài một cái, liền nhẹ nhàng nói: “Eun Bi phải ngoan ăn hết chén cháo này thì mới mau hết bệnh. Em còn bệnh, anh và mọi người đều rất đau lòng. Chẳng lẽ Eun Bi nhẫn tâm để mọi người vì em mà đau lòng hay sao.”

Eun Bi lắc lắc đầu, cô bé chỉ là không muốn ăn hành, chứ không có muốn mọi người lo lắng.

Yoon Ji Hoo cười nhẹ, xoa đầu cô nói: “Vậy ngoan ngoan ăn cháo được hay không! Chỉ 1 chén này thôi!”

Thấy cô khó khăn gật đầu, anh nhanh chóng đưa một muỗng cháo tới, đút cho cô. Lần này thì Eun Bi ngoan ngoan ăn từng muỗng cháo, mặc dù trong quá trình, đôi mắt đã đỏ lên, ầng àng nước, nhưng vẫn không lên tiếng.

Song Woo Bin thấy hai người như vậy, cảm thấy bản thân còn mặt dày đứng đây thì thật không biết điều, liền đi ra khỏi phòng, trước khi đi còn cẩn thận đóng cửa lại.

Eun Bi khó khăn ăn hết cháo, liền nhanh tay đón lấy ly nước chanh mà Yoon Ji Hoo đưa tới, vội vã uống, đợi cho khoang miệng ngập tràn hương chanh, mới thỏa mãn bỏ ly xuống, sau đó ngoan ngoan nằm xuống giường.

Yoon Ji Hoo cẩn thận đắp lại chăn cho cô, còn hôn nhẹ lên trán Eun Bi, khen: “Ng ngoan lắm!”

Eun Bi mỉm cười, nằm yên lặng một hồi, rồi dường như nhớ đến cái gì, Eun Bi nói: “Anh Ji Hoo!”

“Ời,”

“Anh lấy cái túi xách ngay bàn học đến cho em được không?”

Yoon Ji Hoo đưa mắt nhìn sang, thấy cái túi xách nhỏ màu xám Eun Bi hay mang đi học, liền đi đến, cầm lấy nó, hỏi: “Là cái này à?”

“Ừm, đúng rồi!”

Anh xách cái túi đến bên giường, Eun Bi lại nói: “Anh lấy thứ trong túi ra đi!”

Tuy không biết Eun Bi muốn làm gì, nhưng Yoon Ji Hoo ngoan ngoan làm theo lời cô. Mở túi ra, bên trong chỉ có mấy cuốn truyện tranh, một cuốn tập, cùng với hộp bút, bóp tiền, điện thoại, hiển nhiên Eun Bi nói không phải những thứ này.

Anh lại nhìn một hồi, phát hiện trong túi còn một hộp quà nhỏ, đưa tay lấy nó ra, đó là hộp quà hình trái tim, bên ngoài có gắn nơ, trông rất xinh. Anh chưa kịp hỏi đây là gì, thì giọng nói của Eun Bi cất lên:

“Anh Ji Hoo, Valentine vui vẻ!”

Valentine, hôm nay là 14/2, ngày lễ tình nhân. Lại nhìn sang hộp quà hình trái tim tinh xảo, Yoon Ji Hoo ngỡ ngàng hỏi:

“Đây là... cho anh?”

“Ừm, là em tự làm đấy, anh thử xem có ngon không?” – phải nói, để làm được thanh chocolate này, Eun Bi đã mất khá nhiều công sức, không chừng lần này bệnh cũng là vì nó.

Yoon Ji Hoo cảm hộp quả, trong lòng chợt dâng lên một niềm vui sướng không thể tả, anh cảm thấy rất hạnh phúc, rất vui, và nhiều cảm xúc nữa anh không biết phải làm sao. Chẳng trách sao mấy ngày nay cô lại tránh mặt anh, thì ra là giấu anh để làm thử này.

Trong lòng Yoon Ji Hoo bây giờ cảm xúc ngổn ngang, anh không kiềm được cúi xuống, bất ngờ hôn lấy Eun Bi. Không phải nụ hôn nhẹ nhàng như mọi lần, mà anh đưa lưỡi vào trong, càn quét, mạnh mẽ hôn lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đôi môi non nớt bị đè ép, ngậm, liếm, Eun Bi cảm giác như đầu mình muốn nổ tung, sau đó thì như là trúng thuốc mê vậy, mọi thứ từ từ mơ màng, chỉ còn có cảm giác mềm mại, ẩm ướt ở môi.

Đầu óc vì bị sốt đã không được tỉnh táo, nay càng thêm choáng váng, gương mặt đỏ bừng không biết vì bệnh hay vì cái gì khác, hơi thở cũng càng ngày càng gấp gáp.

Đến khi Eun Bi tưởng rằng mình sắp ngất xỉu thì Yoon Ji Hoo cũng kết thúc nụ hôn, chôn mặt vào gáy cô thở hổn hển. Đây là lần đầu tiên, anh không hề kiềm chế cảm xúc của mình mà hôn cô. Anh dù sao cũng là một người đàn ông, người mình yêu ở bên cạnh mình mà không có suy nghĩ gì thì thật không thể nào.

Thế nhưng Eun Bi vẫn còn nhỏ, cô chỉ mới có 14 tuổi, hơn nữa sau cuộc hôn mê sâu, cô đối với mọi thứ còn chưa hiểu được, vì vậy khi ở cạnh cô, anh luôn phải kiềm chế cảm xúc của mình, luôn tự nhủ mình không được xúc động, không được làm cô sợ.

Thế nhưng hôm nay, sau khi trải qua mấy ngày bị vắng vẻ, anh lại nhận được một món quà như vậy, khiến cho anh trong phút chốc không kiểm soát được, đã làm ra chuyện như vậy với cô.

Hít sâu để bình tĩnh trở lại, anh ngồi dậy, cúi đầu nhìn cô, gương mặt cô đỏ ửng, đôi mắt vẫn còn đang trong tình trạng mơ màng, dường như vẫn chưa phản ứng kịp cho chuyện vừa rồi, anh cười nhẹ, đặt một bàn tay lên má cô, trầm giọng gọi:

“Eun Bi!”

Eun Bi ngơ ngác nhìn vào Yoon Ji Hoo.

“Có ghét anh làm như vậy với em không?”

Làm như vậy? A. Mặt Eun Bi trong phút chốc lại trở nên đỏ bừng. Vừa nãy...vừa nãy, cô bị hôn, hơn nữa, nó không phải là nụ hôn ngay má hay trên trán như mọi lần, mà nụ hôn này lại mạnh mẽ và mãnh liệt như vậy.

Lúc này, Eun Bi tưởng chừng như mọi đường khí trong miệng bị hút mất, cả người cũng mơ mơ màng màng, mà chuyện càng xấu hổ hơn, đó là khi môi anh rời đi, trong lòng Eun Bi lại có một chút cảm giác tức nuối, quyến luyến, điều này khiến cho Eun Bi không biết phải đối mặt với Yoon Ji Hoo ra sao.

Eun Bi rất ngượng, vì vậy không để ý câu hỏi của Yoon Ji Hoo, mà nhanh tay đưa chân lên, che mặt mình lại, thật sự không có mặt mũi gặp người.

Khoảnh khắc nhìn thấy Eun Bi đắp chăn trốn tránh mình, lòng Yoon Ji Hoo trầm xuống. Chẳng lẽ cô không thể chấp nhận được, nên mới không muốn nhìn thấy mặt mình, là anh đã quá vội vàng sao, thế nhưng, anh thật sự không thể không chế được.

Dục vọng của anh đối với cô, không chỉ dừng lại ở nụ hôn vừa rồi, mà còn sâu hơn thế, anh muốn toàn bộ của cô, mọi thứ, cho dù là cảm xúc hay cơ thể.

Nhìn thấy hồi lâu Eun Bi vẫn không lên tiếng, Yoon Ji Hoo cất giọng buồn bã: “Nếu như em không thích, thì sau này anh sẽ không làm thế nữa, có được không. Thế nhưng xin em đừng trốn tránh anh, Eun Bi!”

Anh không thể không có em, cuộc sống không có em bên cạnh, anh đã chịu đủ rồi, nếu như mất em lần nữa, anh sẽ điên mất.

“Xin em đừng trốn tránh anh, anh thật xin lỗi. Eun Bi, đừng trốn anh, đừng trốn tránh anh!” – Yoon Ji Hoo cứ thế mà thì thào, lập đi lập lại đừng trốn tránh anh. Anh không tưởng tượng được, nếu sau chuyện này, Eun Bi chán ghét anh, thì anh sẽ ra sao đây, chỉ nghĩ thôi anh cũng không muốn nghĩ.

Lúc này anh vô cùng hối hận vì hành động lúc này, anh không nên kích động như vậy, cô vẫn còn nhỏ, cô vẫn chưa nhận ra được đâu là thích, đâu là yêu, đâu chỉ là thân thiết, vậy mà anh còn làm ra hành động như vậy.

“Eun Bi không ghét!” – Trong lúc Yoon Ji Hoo đang sám hối, một giọng nói lí nhí vang lên, nếu không phải trong phòng vô cùng yên tĩnh thì chắc anh cũng sẽ không nghe được.

Anh ngẩng đầu lên, Eun Bi đã bỏ chân xuống một chút, chỉ lộ đôi mắt to tròn, long lanh. Đôi mắt ấy khi chạm phải ánh mắt của anh, liền lập tức tránh đi chỗ khác. Yoon Ji Hoo cũng không quan tâm điều này, anh kích động hỏi:

“Eun Bi, em vừa nói cái gì?”

Eun Bi vẫn không trả lời, gương mặt giấu dưới lớp chăn vẫn còn đang đỏ bừng.

“Eun Bi, anh xin em, lập lại những gì em vừa nói có được hay không?” – Giọng Yoon Ji Hoo vang lên một cách gấp gáp, còn thoáng chút cầu xin.

Eun Bi vẫn không quay đầu lại, lí nhí đáp: “Eun Bi không có ghét anh hôn Eun Bi!” – Nói xong, cả gương mặt lại hướng trong chăn lui một chút, nhìn như một con mèo nhỏ đầy xấu hổ đáng yêu.

Không ghét, cô nói không ghét, vậy nghĩa là thích. Trong lòng Yoon Ji Hoo lập lại câu nói của Eun Bi hơn chục lần, cảm xúc hạnh phúc lại một lần nữa lấp đầy trái tim anh.

Cúi xuống nhìn cô bé mà anh yêu, cả người như gấu hắt vào trong tấm chăn dày cộm, anh bật cười, đưa tay lôi kéo cái chăn ra khỏi mặt cô, làm vậy có thể bị ngộp mắt:

“Vậy vì sao Eun Bi lại trốn anh.”

Không còn tấm chăn che chắn, cả gương mặt đỏ bừng của Eun Bi liền lộ vào tầm mắt anh, Eun Bi ngập ngừng một hồi, mới hoang mang trả lời:

“Lúc này, khi anh hôn em, em chẳng những không ghét, mà còn rất thích cảm giác đó. Như vậy... như vậy có phải là không tốt không?”

Nghe nói cô thích nụ hôn của mình, cả người Yoon Ji Hoo lại càng vui vẻ, anh hỏi lại: “Vì sao em lại cảm thấy là không tốt.”

Eun Bi rồi rầm trả lời: “Trong sách nói, là cô gái, thì phải biết rụt rè, phải biết tự ái.”

Yoon Ji Hoo đối với việc Eun Bi đọc sách, xem phim rồi nói ra mấy đạo lí kì lạ luôn cảm thấy bất đắc dĩ. Khẽ nhéo mũi cô một cái, nói:

“Anh là vị hôn phu của Eun Bi, sau này chúng ta sẽ lấy nhau, vì vậy làm vậy là chuyện đương nhiên. Cũng giống như ba mẹ em vậy, nếu họ có hành động thân mật, thì cũng là chuyện đương nhiên.”

Eun Bi nghĩ lại, đúng vậy, nếu đã là vợ chồng thì hôn nhau là chuyện đương nhiên. Trong phim nói, khi hai người yêu nhau, thì họ sẽ hôn nhau, hơn nữa còn ngủ chung, cô bé nào đó đã càng nghĩ càng xa. Mà quan hệ giữa mình và anh Ji Hoo, chắc chắn là sâu hơn người yêu, vì vậy có hôn nhau hay ngủ chung là chuyện bình thường.

Phải nói, nếu Yoon Ji Hoo biết ý nghĩ này của Eun Bi thì sẽ vui phải biết, có khi còn mất hình tượng mà hô to “phim thần tượng muôn năm, tám giờ tối muôn năm.”

Sau khi suy nghĩ kĩ lưỡng, Eun Bi cũng tin vào lời nói của Eun Bi. Cô bé nhìn Yoon Ji Hoo, hai gò má lại từ từ đỏ ửng, ngập ngừng nói:

“Vậy... vậy... có thể hôn em một lần nữa không?” – Cô bé nhỏ của chúng ta vừa nếm thử nụ hôn đầu, nên có hơi tò mò và thích thú.

Yoon Ji Hoo đương nhiên sẽ không từ chối yêu cầu này rồi. Như là được lệnh đặc xá, anh cúi xuống, nhẹ liếm một vòng ở bên ngoài môi cô, sau đó đưa lưỡi sâu vào trong, bắt đầu một cuộc công thành đoạt đất mới, còn sâu sắc hơn, kéo dài hơn vừa rồi mấy lần.

Cứ như vậy, cả buổi sáng họ chỉ dành thời gian để hôn qua hôn lại, đến khi Song Woo Bin gõ cửa đưa bữa trưa vào, thì môi của Eun Bi đã sưng tấy lên, dưới cổ và xương quai xanh còn có mấy vết đỏ khả nghi, được giấu dưới lớp chăn dày.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Sau cái lần Yoon Ji Hoo hôn Eun Bi, quan hệ của hai người ngày càng thân thiết hơn, Eun Bi đã có thể tự nhiên nhận những nụ hôn, cái ôm của Yoon Ji Hoo, thậm chí đôi lúc còn có thể gây thơ đáp lại, khiến Yoon Ji Hoo vừa mừng vừa ảo não.

Mừng vì Eun Bi và anh đã tiến gần thêm một bước, ảo não là dự vọng của anh đối với cô càng ngày càng khó kiểm chế được, thế nhưng cứ mỗi lần anh nhìn thấy gương mặt non nớt của cô, lại nghĩ đến chuyện Eun Bi vẫn còn chưa trưởng thành thì dù có không muốn cỡ nào cũng phải nhịn xuống. Từ giờ đến lúc Eun Bi trưởng thành có lẽ anh còn phải chịu đựng dài dài.

Bệnh của Eun Bi kéo dài 3 ngày sau mới hết. Sau khi bác sĩ gì đình xác nhận là Eun Bi đã khỏi hẳn, Song Woo Bin và Yoon Ji Hoo mới đồng ý cho Eun Bi đến trường.

Ngồi trong lớp, Eun Bi vẫn rất ngoan ngoãn mà lấy sách ra, chăm chú dò tìm trên đó và nghe giáo viên giảng bài, hiện đang là tiết lịch sử nên Eun Bi không thấy khó khăn như mọi lần. Tuy nói là không cần mình tham gia các cuộc thi, Yoon Ji Hoo cũng đảm bảo với bản thân, thế nhưng Eun Bi không muốn làm một người cái gì cũng không biết, vì vậy nên trong các tiết học, Eun Bi vẫn rất chăm chỉ nghe giảng. Cho đến hiện tại, môn mà Eun Bi giỏi nhất là quốc ngữ, lịch sử, địa lý. (Văn, sử, địa => khối C nha!)

Đến trưa, khi Yoon Ji Hoo đến, nhìn thấy Eun Bi lại đang ngắm nghía bài tập thì không dấu vết thờ dài, thôi vậy, cô muốn làm gì cũng được, chỉ cần không để bản thân quá mệt mỏi thì anh sẽ không phản đối.

Như mọi lần, Eun Bi cùng với Yoon Ji Hoo đi đến nhà ăn của F4, hôm nay có vẻ náo nhiệt hơn mọi ngày, vừa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng ồn ào bên trong:

“Thế nào, rốt cuộc là Ji Hoo đi đón ai vậy? Bạn gái à?” – Một giọng nữ vang lên.

Tiếp theo là giọng ngả ngón của So Yi Jung: “Đúng rồi, chị cứ chờ xem, lát nữa ắt sẽ biết.”

“Cái gì! Thân bí như vậy? Cũng không biết là cô gái như thế nào, có thể lay chuyển được Ji Hoo của chúng ta?” – Cô gái bên trong có vẻ hứng thú.

Lần này là tiếng của Goo Jun Pyo: “Chị à! Lát nữa thấy người, đừng có giật mình nhé!”

Eun Bi dùng ánh mắt hoang mang nhìn Yoon Ji Hoo, có vẻ như bọn họ đang nói về mình, hơn nữa Eun Bi nghe thấy giọng lạ ở bên trong, có nghĩa là trong này có một người mà cô bé chưa từng gặp.

Yoon Ji Hoo khẽ xoa đầu Eun Bi, mỉm cười trấn an: “Không sao, bên trong là một chị gái mà em quen biết, trước đây rất thương em, lần này nhìn thấy em, chắc chị ấy sẽ vui lắm.”

Nói xong, thấy Eun Bi gật đầu thì anh mới đưa tay mở cửa. Cùng lúc đó, những tiếng vui vẻ cười đùa bỗng im bật.

Eun Bi theo Yoon Ji Hoo đi vào bên trong. Trên bộ sofa giữa phòng, Song Woo Bin và So Yi Jung đang ngồi một bên, Goo Jun Pyo và Geum Jan Di thì chiếm một bên khác, ngoài ra thì ở giữa, một cô gái trẻ đang ngồi đó, quay lưng lại phía cửa ra vào nên Eun Bi chưa thể nhìn ra được là ai, chỉ nhìn ra được cô gái này có thân hình rất đẹp.

“Đến rồi kia!” – Song Woo Bin nhìn về phía hai người họ, la lên.

Cô gái kia cũng buông xuống ly cà phê trên tay, từ từ quay người lại phía sau, đó là một cô gái trẻ rất xinh đẹp. Khi nhìn thấy bóng dáng Eun Bi đứng bên cạnh Yoon Ji Hoo, đôi mắt bỗng mờ to, không thể tin được mà nhìn chằm chằm vào bóng dáng đó.

8 tuổi và 14 tuổi, con người tuy lớn lên nhưng cũng không thay đổi quá nhiều, vì vậy Goo Jun Hee có thể nhanh chóng nhận ra bóng dáng quen thuộc đó. Cô em gái nhỏ bé thường nhìn cô nhu thuận gọi chị Jun Hee, cô bé đáng yêu tuy còn nhỏ nhưng đã biết quan tâm đến những người xung quanh, cô em gái ấy đã giúp cô có được cuộc sống hạnh phúc như bây giờ,...

Đó là thật sao. Người đứng trước mắt cô, lại thật sự là Eun Bi sao, đôi mắt Goo Jun Hee dần ươn ướt.

Trong cái đám con nít cùng lớn lên bọn họ, so với bọn Jun Pyo nghịch ngợm, quậy phá thì Song Eun Bi nhu thuận hiểu chuyện khiến cho Goo Jun Hee yêu thương nhất. Cô còn nhớ, khoảng thời gian khi cô học năm 2 đại học, lúc ấy mẹ bắt cô phải chia tay với người bạn trai hiện tại, kết hôn với người thừa kế khách sạn lớn nhất thế giới (hình như chồng Jun Hee có thân thế vậy phải không ta), lúc đó cô đã rất là đau khổ, oán hận mẹ mình, chán ghét luôn cả người chồng kia.

Suốt một khoảng thời gian dài, quan hệ giữa hai vợ chồng luôn là lạnh như băng, cô không muốn đón nhận tình cảm của anh, anh thì bận rộn chuyện làm ăn nên cũng không mặn không nhạt với cô, cả hai còn phân phòng ngủ. Khi đó, bọn họ chỉ như những đôi vợ chồng hào môn điển hình, bằng mặt mà không bằng lòng.

Rồi có một ngày, Eun Bi cùng với ba mẹ sang New York chơi, thế nhưng do bận công việc, cả hai đành gửi Eun Bi cho vợ chồng bọn họ nửa tháng, giải quyết xong công việc thì mới tới đón Eun Bi đi chơi tiếp.

Thế nhưng ai ngờ, tối đó thì Eun Bi lại phát sốt, đụng vào cơ thể nóng như lửa kia thậm chí còn nói mê sảng. Cô thật không biết phải làm sao, vừa lo sợ, bất lực, vừa hoảng loạn. Cuối cùng, cô đành phải đi gõ cửa phòng chồng mình.

Lúc ấy đã nửa đêm, anh lập tức mặc quần áo rồi ôm Eun Bi đi bệnh viện, còn ôm cô đang lo lắng, hoảng loạn vào lòng mà trấn an, khi cô mệt còn ôm cô lên giường ngủ, bản thân thì thức suốt đêm. Đến khi sáng cô tỉnh dậy, nhìn thấy người đàn ông luôn luôn hoàn hảo, lịch thiệp khi ra ngoài, nay chỉ mặc cái áo ngủ mỏng manh, tóc tai bù xù, một chân còn không mang dép, đang co ro ngồi ngủ gật trên giường bệnh, chợt cô cảm thấy, có lẽ bấy lâu nay, cô

đã không chịu nhìn thẳng vào anh, không nhìn thấy được con người thật của anh.

Từ hôm đó, quan hệ giữa hai người như có sự thay đổi lớn, lại thêm Eun Bi thường hay phát ra những câu nói ngây thơ “anh chị cũng giống ba mẹ lấy nhau rồi à?”, “ba rất thích ăn món mẹ nấu, anh cũng thích món của chị Jun Hee nấu đúng không”, “Vì sao hai người không ngủ cùng nhau thế”,...

Hai người cũng vì bởi Eun Bi đi chơi, cùng vì chưa có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con mà luống cuống, càng lại vì anh luôn ôn trọng, bình tĩnh, đáng tin cậy, hơn nữa bao dung cô, khiến cho cô càng lúc càng không rời mắt khỏi anh.

Cho đến khi Eun Bi được đón đi 3 tháng sau, cô mới biết được, thì ra chồng mình đã yêu thầm mình từ lâu, chính anh là người đề xuất việc kết hôn với cô, cho dù cô có lạnh lùng, đòi phân phòng, không muốn thực hiện trách nhiệm làm vợ, thì anh cũng không trách móc nửa lời, chỉ trầm mặc làm theo.

Từ từ yêu anh và cho đến hiện tại, cô đã có một cuộc sống vô cùng hạnh phúc. Đối với Goo Jun Hee, Eun Bi như một thiên thần nhỏ đã khiến cho cô và chồng có cơ hội hiểu nhau hơn, có thể hạnh phúc bên nhau chứ không phải như những cặp vợ chồng hào môn khác, thủ lấy danh nghĩa mà sống suốt đời.

Thế mà cô em gái đáng yêu ấy, lại vì tai nạn mà mất, khiến cho mọi người đau khổ. Lần đó, cô đã nằm trong ngực chồng mà khóc suốt đêm.

Bởi vậy, hiện tại nhìn thấy cô bé trước mắt này, Goo Jun Hee thật không biết phải phản ứng ra sao, chỉ có run run hỏi: “Đây... đây là...”

Song Woo Bin đi đến bên cạnh, dắt Eun Bi tới, nói: “Đúng vậy, đây là Eun Bi, là Eun Bi thật sự, con bé không chết, chị Jun Hee!”

Nghe thấy lời xác nhận từ Song Woo Bin, nước mắt Goo Jun Hee lập tức trào ra, cô đứng phắt dậy, chạy tới, ôm lấy Eun Bi, vừa khóc vừa nói:

“Eun Bi, Eun Bi, Eun Bi, con bé này, em còn sống sao, con bé hư này, khiến chị đau khổ như vậy?” – Goo Jun Hee buông Eun Bi ra, nhìn kĩ cô bé từ đầu đến chân, sau đó lại ôm Eun Bi lần nữa:

“Thật là em rồi, Eun Bi, thật là em rồi!! Hu hu!”

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Goo Jun Hee không ngờ lần này về Hàn Quốc có thể có bất ngờ như vậy, biết được Eun Bi còn sống là thu hoạch lớn nhất lần này của cô, ngoài ra còn biết được thằng em luôn trẻ con, duy ngã độc tôn nay cũng có bạn gái, thế nhưng việc Geum Jan Di chỉ là bình dân khiến cô thoáng chút lo lắng, cô lo lắng mẹ mình sẽ lại ngăn cản lần nữa và Jun Pyo phải nổi gót theo bản thân, thế nhưng chắc gì cuộc hôn nhân đó có thể được như cuộc sống của vợ chồng cô.

Thấy mình càng nghĩ càng thiên về chiều hướng xấu, Goo Jun Hee lắc lắc đầu, không nghĩ nữa, điều chỉnh lại tâm trạng chuyên tâm lái xe, nhìn Eun Bi ở bên cạnh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, Goo Jun Hee cười hỏi:

“Em đang nhìn gì vậy?”

“Cây phong, em thích cây phong, nó tuy không có hoa nhưng màu sắc luôn sặc sỡ hơn bất cứ loại hoa nào.” – Eun Bi quay lại cười nói.

Goo Jun Hee mỉm cười, cô em gái này xưa nay luôn thích mấy thứ kì lạ, khi các cô gái khác thích hoa hồng, hoa li, thì cô bé lại thích cây phong, hoa xương rồng....một trong những loại thực vật họ hoa hiếm hoi mà Eun Bi thích cũng chỉ có hoa anh đào.

Goo Jun Hee lại nói: “Không biết Jan Di nhìn thấy chị em mình thì có giật mình không nhỉ?”

Đúng vậy, bọn họ đang trên đường đến tiệm cháo nơi mà Geum Jan Di làm thêm, mấy ngày hôm nay, Goo Jun Hee triệt để chiếm lấy mấy cô gái, hết dẫn đi mua sắm rồi lại dẫn đi ăn uống, hầu như không còn thời gian trống nào, khiến Yoon Ji Hoo và Goo Jun Pyo thật sự tức giận mà không dám nói gì.

Riêng 2 người còn lại rất vui vẻ vì cục diện này, Song Woo Bin vui vì Yoon Ji Hoo không thể chiếm lấy em gái của anh nữa, So Yi Jung thì thuần túy là ôm tâm lí vui sướng khi người gặp họa, coi kịch mà thôi.

Chiếc xe Lamborghini mui trần màu trắng linh hoạt quẹo vào một con đường, sau đó đỗ lại ở trước một cửa tiệm cháo hải sản.

Giờ là 3 giờ chiều, tiệm vẫn còn khá vắng khách, Goo Jun Hee dắt tay Eun Bi tiến vào liền thấy ngay Chu Ga Eul đang đứng gần cửa cúi đầu:

“Hoan nghênh quý...chị Jun Hee, Eun Bi!”

“Hi! Khách quý đến ủng hộ đây!” – Goo Jun Hee mỉm cười nhìn gương mặt ngơ ngác của Chu Ga Eul, nhanh chóng dắt Eun Bi đến một bàn có vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Geum Jan Di đang lau bàn ở một chỗ khác cũng nhìn thấy 2 người, liền bước lại gần:

“Chị Jun Hee, Eun Bi, sao 2 người lại đến đây?” – Geum Jan Di cũng bất ngờ không kém Chu Ga Eul khi nhìn thấy 2 người.

Goo Jun Hee giả bộ nhăn mặt, giận dỗi hỏi: “Sao, tụi chị đến để ủng hộ, không hoan nghênh à!”

Chu Ga Eul cười vui vẻ: “Hoan nghênh, hoan nghênh chứ, cầu còn không được nữa là!”

Eun Bi ngồi bên cạnh, mỉm cười không nói gì. Mấy ngày hôm nay luôn đi cùng nhau, khiến bọn họ trở nên thân thiết hơn trước.

Goo Jun Hee nhìn lên thực đơn dán trên tường, gọi món đắt nhất: “Vậy được, cho 2 tô cháo hân sản đặc biệt ra đây!”

“CÓ NGAY!” – ông chủ của tiệm không biết đã thò đầu ra từ khi nào, lời này là ông nói.

Eun Bi nhanh chóng dặn dò: “Một tô đừng bỏ hành nhé! Cháu không ăn được hành!”

Ông chủ tiệm béo mập nhảy mắt đáng yêu nói: “Một tô không hành cho quý cô xinh đẹp!”

Mọi người trong tiệm đều cười. Vì giờ cũng vắng khách, Geum Jan Di cùng Chu Ga Eul đều tranh thủ lại đây bồi 2 người nói chuyện, một lát sau, 2 tô cháo hải sản nhanh chóng được bung ra.

Mọi người trò chuyện rôm rả mà không hề chú ý đến, ở một bàn gần đó, có một người đang dùng ánh mắt nghi hoặc, phức tạp nhìn bọn họ, hay chính xác là nhìn vào Eun Bi.

Sau khi ăn cháo xong, Goo Jun Hee và Eun Bi đều không đi mà ngồi đợi cho Jan Di và Ga Eul tan làm, vốn kế hoạch hôm nay của họ là đi mua sắm tiếp. Goo Jun Hee muốn nhân dịp này đi mua vài thứ tặng cho ông chồng của mình, còn Eun Bi và Jan Di thì muốn mua len, thời tiết Hàn Quốc vào mùa này luôn lạnh, Eun Bi muốn nhân dịp này tự tay đan một cái khăn quàng cổ tặng cho Yoon Ji Hoo.

Riêng Chu Ga Eul do sắp tới sẽ đi học làm đồ gốm vì muốn tiếp cận trái tim của người nào đó, nên cô muốn mua mấy quyển sách liên quan đến gốm.

Đi mua sắm xong lại đi ăn khuya, uống nước, đến khi Goo Jun Hee đưa Eun Bi về đến nhà thì đã rất trễ.

Tạm biệt Goo Jun Hee xong, Eun Bi quay người lại, chuẩn bị bấm chuông cửa thì chợt nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Yoon Ji Hoo mặc một chiếc áo khoác đen, bên trong là áo len màu trắng, thân hình cao lớn đứng tựa vào chiếc mô tô thường ngày anh vẫn dùng, yên lặng đứng đó, cả người toát ra hơi thở lạnh lùng, khiến cho người khác e ngại đến gần.

Thế nhưng khi vừa nhìn thấy Eun Bi, thì gương mặt lạnh lùng ấy lại nở nụ cười ấm áp quen thuộc, anh bước đến, dịu dàng gọi tên cô: “Eun Bi!”

“Anh Ji Hoo! Sao giờ này anh còn ở đây?” – Eun Bi nhanh chóng chạy tới chỗ Yoon Ji Hoo.

Giờ này đã là 11g tối, đã rất trễ rồi, thế nhưng lại nhìn thấy Yoon Ji Hoo ở đây khiến Eun Bi vô cùng bất ngờ.

Yoon Ji Hoo mỉm cười, nói: “Anh muốn gặp em!” – Khi nói, còn thở ra một lượng khói khá lớn.

Eun Bi nhìn Yoon Ji Hoo, anh đang mỉm cười, tỏ ra như chẳng có việc gì, thế nhưng cô bé có thể nhìn thấy được, những giọt sương đọng trên tóc, trên áo anh.

Cô bé chợt giơ hai tay, chạm vào hai bên má của anh, quả nhiên là lạnh ngắt.

“Anh đứng đây bao lâu rồi?!” – đến mức khiến cho sương đọng nhiều như thế này thì có thể đoán được, thời gian anh đứng đây không phải là ít. –
nguồn: hoasontra.net

Yoon Ji Hoo nhìn cô, mỉm cười nhưng không nói.

Eun Bi thấy vậy, tức giận nói: “Anh có biết trời lạnh như thế nào không? Vậy mà lại ngu ngốc đứng đây, anh muốn sinh bệnh sao?”

Yoon Ji Hoo như không cảm thấy sự tức giận của cô, anh đưa tay vuốt má cô, vẫn dịu dàng nói:

“Bởi vì anh nhớ em!”

Eun Bi há miệng, như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không phát ra được. Eun Bi biết mấy ngày nay mình luôn đi chơi cùng chị Jun Hee, thế nên không có thời gian ở bên cạnh anh như trước, thế nhưng cô cũng không để ý lắm, dù sao thì chị Jun Hee cũng không ở lại đây lâu, vài ngày nữa cũng sẽ về New York, thời gian này nhiều bởi chị ấy đi chơi một chút cũng được.

Thế nhưng người này lại đứng dưới trời lạnh lâu như vậy, cũng chỉ vì nhớ cô, muốn gặp cô. Trong trái tim non nớt của Eun Bi, chợt cảm thấy đau lòng thế nhưng cũng đầy ngọt ngào.

Eun Bi hỏi: “Vậy bây giờ nhìn thấy em rồi, anh định làm thế nào!”

Không nghĩ Eun Bi sẽ hỏi như vậy, Yoon Ji Hoo chỉ đáp: “Không có gì, chỉ muốn nói chúc ngủ ngon với em thôi.”

“À.” – Eun Bi im lặng.

Yoon Ji Hoo lại nói tiếp: “Thôi được rồi, em vào nhà đi kéo lạnh!”

“Còn anh thì sao?” – Eun Bi ngược mặt lên, hỏi.

“Sau khi em vào nhà, anh sẽ về!” – Yoon Ji Hoo không để ý nói.

Eun Bi lại im lặng, thế nhưng cũng không đi vào nhà. Yoon Ji Hoo đứng chờ một hồi cũng không thấy cô bước vào, liền thúc giục:

“Sao vậy? Mau vào nhà đi!”

Eun Bi chợt nói: “Anh chờ em về nhà đi!”

“Sao?” – Yoon Ji Hoo ngạc nhiên hỏi lại, hình như lúc này anh vừa nghe nhầm thì phải. Anh chăm chú nhìn vào cô bé trước mặt.

Eun Bi lúc này cũng đang nhìn anh, khuôn mặt trẻ con nghiêm túc nói: “Chẳng phải anh nói nhớ em sao? Chỉ gặp có một chút thì làm sao đủ chứ, vì vậy anh đưa em về nhà đi, tối nay em sẽ ở lại nhà anh, để anh ngắm bù mấy bữa nay, được không?”

Yoon Ji Hoo nghe thấy lí luận này của cô, liền bật cười, thế nhưng cô đã chủ động dâng lên, anh đương nhiên sẽ không từ chối, không chút do dự đáp: “Đương nhiên là được!”

Nhanh chóng lấy nón bảo hiểm đội lên cho cô, chờ vô về nhà mình. Yoon Ji Hoo biết sáng hôm sau Song Woo Bin nhất định sẽ sang nhà anh náo loạn, thế nhưng hiện giờ anh đang rất vui và hạnh phúc.

Cô bé của anh đã biết đau lòng vì anh, đã biết quan tâm anh. Còn gì tuyệt hơn nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Nhà của Yoon Ji Hoo được thiết kế theo phong cách hiện đại kết hợp với cổ xưa Hàn Quốc, trong nhà có vườn cây, hồ nước, và cả cây phong to lớn trong vườn khiến người khác có cảm giác dễ chịu, nhẹ nhõm, gần gũi với thiên nhiên khi bước vào đây.

Sau khi cất xe đi, nhìn thấy Eun Bi đang nhìn ngắm xung quanh, Yoon Ji Hoo khẽ cười, chợt cảm thấy trái tim như được lấp đầy, không còn cảm giác trống vắng, nhớ nhung từng đêm nữa.

“Đi thôi!” – Nhẹ dặt tay Eun Bi dẫn vào phòng khách, cởi áo khoác giúp cô, rót một ly nước sau đó bản thân thì cầm áo khoác đi cất.

Vừa vào phòng, Eun Bi đã nhìn thấy tấm ảnh của bản thân được phóng to tương treo ngay trên tường, xung quanh bàn cũng có rất nhiều khung ảnh, có khi là một người, có khi là chụp chung với nhiều người, thế nhưng một điểm chung của những bức ảnh này là đều có mặt Eun Bi.

Đôi mắt bất giác đỏ hoe, Eun Bi cũng không biết vì sao lại như vậy, chỉ là muốn khóc, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào.

Yoon Ji Hoo bước ra, tay cầm một bộ quần áo, nói: “Em mau đi tắm và thay đồ cho thoải mái. Đây là đồ của anh lúc 12 tuổi, ở nhà không có đồ của em, lần sau anh sẽ đi mua.”

Eun Bi nhìn gương mặt dịu dàng của Yoon Ji Hoo, chợt nhào vào lòng anh, ôm chặt hông anh, gương mặt vui thật sâu vào vòng ngực to lớn, rắn chắc kia.

Yoon Ji Hoo cũng thuận thế ôm lấy cô, mỉm cười, giọng nói đầy sùng sục: “Làm sao vậy?”

Eun Bi rầm rì đáp lại: “Không sao cả, chỉ là muốn ôm anh!”

“Ha ha!” – Yoon Ji Hoo cười thành tiếng, anh hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô một cái, cưng chiều nói: “Anh cũng vậy!”

Anh cũng chịu cô, không buông ra, chỉ nhẹ nhàng lấy tay nâng mông cô lên, cẩn thận ôm lấy cô, sau đó đi về hướng phòng tắm.

Cho đến khi bước vào phòng tắm, Eun Bi vẫn ôm lấy anh, không chịu buông ra, Yoon Ji Hoo vừa cảm thấy buồn cười, vừa cảm thấy thỏa mãn, thế nhưng cuối cùng cô cũng phải tắm, trời lạnh như thế này, tối trước khi ngủ phải tắm nước nóng mới tốt, vừa này anh đã vào chỉnh nước giúp cô, nếu cô không mau tắm, nước sẽ nguội mất.

“Eun Bi ngoan, tắm xong rồi lại ôm tiếp được không?”

Eun Bi vẫn ôm chặt anh, im lặng không hề rảnh.

Yoon Ji Hoo cười bất đắc dĩ, nói: “Nếu không, chúng ta tắm chung nhé!” – nói xong còn giả bộ kéo áo của cô.

Quả nhiên, Eun Bi liền vùng vẫy, kháng nghị: “Không được!”

Yoon Ji Hoo buông cô xuống, nói: “Vì sao? Anh lại rất muốn tắm cùng Eun Bi!”

Eun Bi đỏ mặt, trả lời: “Không được, em còn nhỏ mà. Hơn nữa em sẽ ngượng! Chừng nào em lớn thì mới được.”

Anh mỉm cười, xoa đầu cô: “Vậy anh chờ em lớn lên! Bây giờ thì mau tắm đi, nước nguội rồi!”

“Ừm.”

Thấy cánh cửa phòng tắm đóng lại, Yoon Ji Hoo cười cười, bản thân cũng đi tắm ở một phòng khác. Đến khi anh tắm xong, vẫn chưa thấy Eun Bi ra, liền đi đến phòng bếp, chuẩn bị pha cho cô một ly sữa nóng.

Eun Bi tắm xong, liền mặc bộ đồ ngủ của Yoon Ji Hoo, tuy nói là đồ anh mặc lúc 12 tuổi, thế nhưng khi 12 tuổi, anh cũng đã cao 160cm, so với chiều cao 150 hiện giờ của Eun Bi, đúng là vẫn không vừa nổi, trông có hơi lỏng lẻo.

Vì vậy khi Yoon Ji Hoo cầm ly sữa ra, thì thấy cảnh Eun Bi đang cầm ống quần, từng bước đi lại chỗ anh.

Yoon Ji Hoo bật cười, để ly sữa xuống, ôm cô lại ghé ngồi, sau đó tự tay xắn ống quần, ống tay áo lên, rồi lại lấy sữa đưa cho cô, sau đó mới nói:

“Lần này em chịu khó một chút, lần sau anh sẽ mua đồ để ở đây cho em.”

“Không sao, mặc cái này rất thoải mái.” – Eun Bi vừa nói, vừa làm động tác giang tay, giơ chân.

Yoon Ji Hoo khẽ khịt một cái. Đúng là rất thoải mái, nhất là ở phần cổ áo, do rất rộng mà để hở một mảng da thịt trắng nõn, còn cả một phần của bộ ngực chưa nảy nở của cô. Anh nhanh chóng chuyển mắt sang chỗ khác.

Đợi khi Eun Bi uống sữa xong, Yoon Ji Hoo nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ, bây giờ đã là rất trễ rồi, vì vậy anh nói: “Eun Bi, đi ngủ thôi.”

Eun Bi liền nói: “Không được, không phải anh muốn ngắm em sao, nếu bây giờ em đi ngủ, thì anh phải làm sao.”

Yoon Ji Hoo cười nhẹ, cô quan tâm anh khiến anh rất vui, thế nhưng anh cũng không nỡ khiến cô phải thức khuya, sức khỏe Eun Bi luôn không tốt, anh không muốn cô sẽ có chuyện gì, vì vậy nói:

“Thế nhưng nếu em không ngủ sớm, thì sẽ sinh bệnh, đến lúc đó, anh sẽ càng đau lòng hơn.”

“A. Vậy... vậy phải làm sao.”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy rối rắm của cô, anh chợt cười, sau đó nói: “Vậy chúng ta ngủ chung đi. Như vậy, em có thể ngủ sớm, còn anh có thể thỏa thích ngắm Eun Bi, có được không?”

Eun Bi nghe xong, cảm thấy ý này quả thực là thích hợp nhất, liền cười thật tươi đồng ý.

Yoon Ji Hoo đưa Eun Bi vào phòng ngủ của anh, để cô nằm xuống, bản thân cũng nằm bên cạnh, ôm cô vào lòng.

“Ngủ đi Eun Bi.” – Trong bóng đêm, anh nhẹ giọng nói.

“Dạ. Anh cũng mau ngủ đi!” – Nói xong, Eun Bi ngoan ngoãn nhắm mắt lại, rồi chìm vào giấc ngủ.

Yoon Ji Hoo khẽ hôn nhẹ đôi môi non nớt của Eun Bi một cái, rồi cũng thỏa mãn ôm cô, mi nhắm ngủ. Giấc ngủ này của 2 người kéo dài đến 10 giờ sáng hôm sau, đây có thể nói là giấc ngủ an ổn nhất của Yoon Ji Hoo trong 6 năm này.

Cũng vì vậy, anh và Eun Bi không thể nào nghe được tiếng của tên anh trai mầu mực nào sáng sớm đã đến gõ cửa, cũng như không nghe được tiếng điện thoại reo từ tên anh trai nào đó, khiến hắn nghiêng răng nghiêng lợi, mối thù với Yoon Ji Hoo lại nâng lên một tầm cao mới.

--

Sân bay quốc tế Seoul.

Sau 2 tuần la cà ở Hàn Quốc, Goo Jun Hee cuối cùng cũng bị “triệu hồi”, vì vậy cô không thể không xách bao lớn bao nhỏ, rung rung nước mắt tạm biệt các em gái đáng yêu, đi về với vòng tay cầu chồng.

Goo Jun Hee tha thiết dặn dò: “Mọi người nhất định phải sang New York chơi với chị đấy, có biết không? Nhất là em đấy Eun Bi!”

Geum Jan Di và Chu Ga Eul trịnh trọng gật đầu, ngay cả Eun Bi đôi mắt cũng đỏ hoe.

Goo Jun Hee cầm tay Geum Jan Di, nói: “Jan Di! Thắng em này của chị, tính tình táo bạo nóng nảy, thế nhưng trong lòng lại rất tốt, em hãy bao dung cho nó một chút. Tình cảm của 2 người đã định trước tương lai sẽ chịu nhiều sóng gió và sự phản đối, nhất là từ phía mẹ chị. Thế nhưng chị mong em tương lai cho dù có xảy ra chuyện gì, em cũng đừng buông tay nó ra, vì chị nhìn ra được, nó thật sự rất yêu em, có được không?”

Geum Jan Di khẽ nhìn sang Goo Jun Pyo đang nói chuyện với mọi người, lại nghĩ đến khoảng thời gian hai người bên nhau, gật gật đầu.

Goo Jun Hee mỉm cười: “Tương lai, nếu thật sự có chuyện gì cần giúp đỡ, thì hãy gọi cho chị!”

Geum Jan Di nhìn Goo Jun Hee, cảm động nói: “Cảm ơn chị!”

Đúng lúc này, giọng nói thông báo chuyến bay sắp cất cánh vang lên. – nguồn: hoasontra.net

Goo Jun Hee cười cười, cầm lấy va li, sau đó phát phát tay với mọi người: “Tạm biệt, chị đi đây, thế nhưng mấy đứa cũng đừng vì vậy mà làm loạn, vì lâu lâu buồn chán, chị sẽ lại quay lại đây. Nhất là em đấy Ji Hoo, em gái của chị còn nhỏ, không được làm gì quá đáng đấy!”

Goo Jun Hee quay lưng, tiêu sái bước đi, để lại mọi người ở phía sau cười lớn cùng với gương mặt đen thui của Yoon Ji Hoo.

--

Tác giả: Mọi người cũng giống Trà, cũng muốn ngược Jan Di thế nhưng cuối cùng sẽ cho chị hạnh phúc. Vì suy cho cùng, Jan Di cũng được hơn cái bà đào mỏ giả dạng cuối phim.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Từ sau lần ngủ lại nhà Yoon Ji Hoo đó, Song Woo Bin bắt đầu xem chặt Eun Bi, lúc nào cũng cẩn thận không cho ai đó thừa cơ hội giờ trò, ngay cả những hoạt động về đêm anh ta cũng giám sát, chỉ để nhìn chăm chú vào Eun Bi.

Thế nhưng cho dù có canh cách mấy thì cũng vẫn có lỗ hổng, giống như hôm nay vậy, Il Shin có cuộc họp cổ đông hàng tháng và Song Woo Bin không thể không đi. Vì vậy nhân cơ hội này, Yoon Ji Hoo lại mang Eun Bi qua nhà mình với lý do chính đáng “học thêm”.

Trong thư phòng, Yoon Ji Hoo ngồi tại bàn làm việc, tranh thủ xử lý các tài liệu của tập đoàn Su Am, vì Eun Bi, nên anh đang có ý định mở rộng khâu thời trang của Su Am sang thị trường Anh Quốc, vì vậy nên công việc cũng nhiều.

Eun Bi chiếm nửa cái bàn còn lại, tay cầm bút, nghiêm túc suy nghĩ đề bài mà Yoon Ji Hoo vừa cho. Thời tiết tháng 3 vẫn chưa hề vui đi cái lạnh, trong phòng lò sưởi lúc nào cũng được bật nên Eun Bi chỉ mặc một cái áo len cùng với váy ngắn.

Vốn lúc đầu do muốn bổ sung kiến thức thiếu hụt, Eun Bi định mời gia sư về nhà, thế nhưng Yoon Ji Hoo lại không muốn thời gian 2 người ở bên nhau vì vậy mà bị cắt bớt, nên anh liền dụ dỗ, đảm nhận chức gia sư tại nhà cho cô.

Eun Bi suy nghĩ một hồi, lại xem bài giảng vì dụ trước đó của Yoon Ji Hoo, dường như chợt lóe ra điều gì, gương mặt liền trở nên hớn hờ, bắt đầu cầm cùi ghi ghi chép chép.

Yoon Ji Hoo tuy luôn xử lý công việc, nhưng thỉnh thoảng cũng nhìn về phía bên này, thấy phản ứng của cô, bên môi liền nở một nụ cười sùng sục. Ở bên cô, cho dù làm gì, anh mãi mãi cũng không thấy chán.

Chợt, tiếng chuông điện thoại reo lên trong không gian yên tĩnh, Eun Bi chỉ nhìn một cái rồi lại cúi đầu làm bài tập.

Yoon Ji Hoo cầm điện thoại, thấy màn hình hiển thị tên Song Woo Bin, khóe miệng khẽ nhếch, tên này, đúng là không cho anh được yên.

Bất máy, tiếng nói dồn dập đầy lo lắng khác với dự đoán của anh vang lên: “Ji Hoo, Jun Pyo gặp chuyện rồi.”

Yoon Ji Hoo nhủ mảy, nghiêm túc nghe, cuộc điện thoại không kéo dài quá lâu, sau khi buông điện thoại, liền đứng lên, vớ lấy áo khoác của Eun Bi, cẩn thận mặc vào cho cô, sau đó bản thân cũng mặc áo, vừa làm vừa nói:

“Anh Jun Pyo của em gặp rắc rối rồi, vừa nãy anh em gọi điện nói, mẹ của cậu ta đã về nước, hơn nữa còn vô tình bắt gặp cảnh cậu ta đang đi chơi với Geum Jan Di, bây giờ đã bị bắt về nhà rồi!”

Eun Bi nghe xong, gương mặt cũng tràn đầy lo lắng, cô bé chưa biết gì nhiều về mẹ của anh Jun Pyo, thế nhưng thường ngày nghe các anh ấy nói chuyện, thái độ e ngại của mọi người và chị Jun Hee đối với bà ấy cũng khiến Eun Bi đoán ra phần nào tính tình.

Bình thường anh trai luôn nói, chuyện của chị Jan Di và anh Jun Pyo nhất định sẽ bị mẹ anh ấy phản đối, chỉ là không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Yoon Ji Hoo lái xe chở Eun Bi hướng đến biệt thự nhà họ Goo mà đi, 2 người kia cũng đang trên đường tới đó.

Đến nơi, bảo an thấy là Yoon Ji Hoo, liền mở cổng, anh dắt tay Eun Bi, quen thuộc mà đi đến phòng Goo Jun Pyo.

Song Woo Bin và So Yi Jung cũng đã ở đó. Tuy gấp gáp nhưng do có Eun Bi phía sau nên Ji Hoo lái xe rất cẩn thận, vì vậy đến chậm hơn.

Kéo Eun Bi lại ngồi trên ghế sofa, Yoon Ji Hoo cất tiếng hỏi:

“Sao rồi!”

Goo Jun Pyo từ nãy giờ vẫn tâm hồn không yên, So Yi Jung liền đáp: “Mẹ cậu ta cho người canh giữ, không để cậu ấy ra ngoài! Jan Di thì về nhà rồi, thế nhưng tình hình chắc cũng không lạc quan.”

Eun Bi nghe vậy, khó hiểu hỏi: “Sao lại không lạc quan?”

Goo Jun Pyo nói: “Từ nãy đến giờ bà ta đều ở trong thư phòng cùng thư kí Joon (phải tên này không ta, kệ nha), giờ này chắc mọi tư liệu về Jan Di đã ở trên bàn làm việc của bà ấy rồi, chỉ là không biết bà ấy định làm gì!”

Không khí bất giác chìm trong yên lặng, thủ đoạn của chủ tịch Kang, từ nhỏ đến lớn bọn họ chứng kiến không ít, luôn luôn tàn nhẫn, không đạt được mục đích sẽ không buông tay, nếu bà ấy thật sự muốn đối phó gia đình Geum Jan Di, thì không biết là sẽ làm ra chuyện gì.

Goo Jun Pyo kiên định nói: “Dù thế nào, tôi cũng không buông tay cô ấy ra!”

So Yi Jung hiếm khi nghiêm túc cũng nói: “Bọn tôi sẽ luôn đứng về phía cậu!”

Song Woo Bin và Yoon Ji Hoo cũng gật đầu, bọn họ là bạn từ nhỏ đến lớn, có thể nói là còn thân hơn anh em ruột ở trong nhà, Jun Pyo khó khăn lắm mới tìm được tình yêu của mình, cho dù cô gái này có như thế nào, bọn họ cũng sẽ hết sức đứng bên cạnh cậu ấy, huống chi Geum Jan Di cũng không tệ.

Goo Jun Pyo cảm động nhìn mọi người. Đúng lúc này, cửa phòng mở ra.

Kang Hee So lạnh lùng nhìn những người ở trong phòng, châm chọc nói: “F4 tề tựu đông đủ nhỉ!”

Đám nhóc này luôn muốn chống đối bà, thế nên bà cũng không mấy muốn thấy bọn họ. Thế nhưng khi đảo mắt qua Eun Bi đang đứng cạnh Yoon Ji Hoo, đôi mắt liền hiện lên vẻ kinh ngạc:

“Cô bé này là...”

“Nó là em gái cháu, Song Eun Bi, 6 năm trước Eun Bi hôn mê, vừa mới tỉnh lại không lâu.” – Song Woo Bin nhanh chóng nói.

Kang Hee So nhìn Eun Bi, đôi mắt ánh lên sự phức tạp: “À, ta cũng có nghe nói.”

--

Tác giả: Sẽ không quá hắc Kang Hee So, theo Trà thì bà cũng là 1 người phụ nữ khổ: chồng hôn mê, 1 mình gánh cả tập đoàn, 2 đứa con thì không hiểu cho mình, kể ra cũng tội.

ChịHai: Hồi đầu mình cũng để bên hiện đại, sau đó quản trị viên đổi sang đây ak.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Kang Hee So đầy phức tạp nhìn Eun Bi, trong mắt dường như có luống cuống, có vui sướng, cũng có chút hy vọng nào đó. Thế nhưng bà ấy nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày, bước đến gần Eun Bi, nói:

“Con tỉnh lại đúng là một chuyện đáng chúc mừng, trong thời gian qua ta cũng có nghe mẹ con nói, thế nhưng do chuyện hợp đồng ở Ma Cao khiến ta không thể đến thăm con ngay được.”

Eun Bi nhìn vẻ mặt tuy lạnh lùng nhưng lại có vẻ thân thiện của bà, dè dặt trả lời:

“Dạ, không sao. Con chỉ mới tỉnh lại gần đây thôi, hơn nữa còn mất trí nhớ, không nhớ ra được gì cả.”

“Không sao, chỉ cần có thể tỉnh dậy được là tốt rồi, có kí ức hay không cũng không quan trọng.” – Kang Hee So nói, tuy ngoài mặt có vẻ là đang an ủi Eun Bi, thế nhưng mọi người lại có cả giác là bà ấy có ý khác. - Nguồn: hoasontra.net

Im lặng một hồi, Kang Hee So có vẻ như lơ đãng hỏi: “Nghe nói bác sĩ đã từng nói con có thể thành người thực vật suốt đời, thế nhưng nay lại tỉnh lại, là có cách đặc biệt nào à hay là mời bác sĩ tài giỏi?”

Đối với câu hỏi này, Eun Bi không biết phải trả lời ra sao, lúc hôn mê, cô bé làm sao biết được mọi người dùng cách gì để đánh thức mình chứ.

Song Woo Bin lúc này liền tiến lên nói: “Lúc ở Anh, các bác sĩ thường khuyên mọi người nên giao tiếp với Eun Bi, để kích thích thần kinh em ấy. Tuy là có hơi vô vọng, thế nhưng ba mẹ và con đều kiên trì ngày ngày nói chuyện với em ấy, đọc sách báo cho em ấy nghe, không biết có phải chuyện này có tác dụng không nữa.”

“À, là vậy sao?” – Kang Hee So như nghĩ đến cái gì, đôi mắt bỗng sáng lên, lại hỏi:

“Có thể cho ta biết, tên bác sĩ phụ trách bệnh tình của Eun Bi không?”

Song Woo Bin nghe bà ấy hỏi vậy thì có chút khó hiểu, nhưng cũng nói cái tên ra: “Là bác sĩ Jame Raymon Smith của bệnh viện Y học nhiệt đới Lon Don.”

Kang Hee So nói cảm ơn, sau đó quay lưng, định đi ra khỏi phòng.

Goo Jun Pyo lúc này không kiềm được la to: “Bà già, bà rốt cuộc muốn làm gì Jan Di!”

Nghe vậy, gương mặt vốn nhu hòa của Kang Hee So liền đánh lại, lạnh lùng nhìn Jun Pyo, nói: “Jun Pyo, con là người thừa kế của Shinwa, đáng lẽ con không nên dính dáng tới loại người như cô ta. Nếu ta còn nghe thấy cả 2 có dính dấp gì với nhau, ta không ngại mà diệt sạch cô đại đầu.”

Cánh cửa phòng đóng sập lại, bên trong, mọi người ai nấy đều tỏ vẻ lo lắng, nhất là Goo Jun Pyo, anh đi tới đi lui trong phòng, không nhận được mà đá cái này, cái kia. – Nguồn: hoasontra.net

So Yi Jung không nhận được nói: “Cậu bình tĩnh một chút đi, những lúc như thế này càng phải bình tĩnh.”

Yoon Ji Hoo nhàn nhạt nói: “Có lẽ trong khoảng thời gian sắp tới, Jun Pyo sẽ còn bị giam lỏng, lúc này chắc mọi người cũng nhìn thấy, lượng bảo vệ xung quanh tăng lên rất nhiều.”

Nghe vậy, Goo Jun Pyo càng vò đầu bứt tai: “Vậy phải làm sao đây, nếu bà ta làm gì với Jan Di thì phải làm sao đây.”

Song Woo Bin nói: “Jun Pyo, vẫn còn bọn tôi mà, tôi sẽ phái người theo dõi tình hình của Geum Jan Di, nếu có xảy ra chuyện gì, cũng có thể kịp thời giúp đỡ.”

Goo Jun Pyo tuy vẫn chưa yên tâm, thế nhưng cũng không còn cách nào khác, cho dù anh không bị cấm túc, nếu bà già muốn gây khó dễ cho nhà Jan Di thì anh cũng không còn cách nào.

Quả nhiên, ngay tối hôm đó, Kang Hee So liền tới nhà Geum Jan Di, đưa tiền bảo cô phải rời xa Goo Jun Pyo, thế nhưng lại bị mẹ Jan Di quăng muối vào mặt, sau đó thì tiệm giặt ủi bị lấy lại, nguồn thu nhập chính thức bị cắt đoạn, cả gia đình Geum Jan Di liền gặp khó khăn.

Đến khi Goo Jun Pyo được thả ra, thì Song Woo Bin đã kịp thời sắp xếp cho cả nhà Geum Jan Di thuê tạm một căn nhà trọ. Vốn anh muốn tìm đại một căn nhà cho họ ở nhờ, thế nhưng Geum Jan Di tỏ vẻ không muốn không làm mà nhận, vì vậy anh chỉ có thể tận lực tìm nhà cho thuê giá tiện nghi một chút. – Nguồn : hoasontra.net

Vì kinh tế gia đình khó khăn, Geum Jan Di bắt đầu gia tăng thời gian làm thêm, giao báo, giao sữa, đi làm ở tiệm cháo, có thể nói là hể có thời gian rảnh, là cô ấy sẽ đi làm thêm, tranh thủ kiếm thêm thu nhập về phụ gia đình.

Nghị lực cùng sự kiên cường này khiến Eun Bi cảm thấy thật bội phục Jan Di và cảm thấy có hảo cảm với cô hơn trước.

Trước đây, Eun Bi tuy đối với Geum Jan Di thân thiết, nhưng cũng bởi vì cô ấy là bạn gái của Goo Jun Pyo, nhưng so với Ha Jea Kyung hào sảng tự

nhien, Goo Jun Hee mạnh mẽ cùng với Chu Ga Eul dịu dàng chân thành sớm đạt được cảm tình của cô bé thì Geum Jan Di có phần lỗ mắng khiến Eun Bi không mấy hợp.

Nhưng bây giờ, khi thấy cô vì gia đình mà chạy ngược chạy xuôi, Eun Bi cũng rất yêu gia đình mình, vì vậy Eun Bi bắt đầu thân thiết với Geum Jan Di hơn.

Vì vậy, Eun Bi bắt đầu nghĩ muốn giúp đỡ Geum Jan Di, thế nhưng cô bé cũng biết tính cách không muốn nhờ vả ai của Jan Di, vì vậy cô chỉ đặt sữa, đặt báo, hoặc các mặt hàng mà Jan Di bán, để Jan Di có thể kiếm được nhiều % hoa hồng hơn và đỡ phải chạy nhiều nơi.

Lúc đầu khi nghe Eun Bi nói, Geum Jan Di liền biết vì sao, từ chối ngay lập tức, thế nhưng khi ấy Eun Bi nói:

“Chị Jan Di à, khi chị không bán mấy thứ này, thì em vẫn uống một ngày 2 chai sữa như thường, anh trai em cũng ngày ngày đọc báo, chỉ là khi chị bán, thì mọi người chỉ là đổi chỗ mua mà thôi. Chị là bạn gái anh Jun Pyo, cũng là bạn của mọi người ở đây, đã là bạn bè, thì không nên khách sáo quá. Đó là chưa nói, nhà chị bị như ngày hôm nay một phần cũng là do anh Jun Pyo, nếu cái gì chị cũng từ chối, anh ấy sẽ cảm thấy có lỗi và tự trách mình vì không giúp được chị.”

Lời nói của Eun Bi được mọi người cực lực ủng hộ, Geum Jan Di cũng đành phải chấp nhận. Ngoài Eun Bi, F4 cũng mua đồ ủng hộ, mỗi người đều mua 2-3 chai sữa một ngày và đặt báo thường xuyên, Geum Jan Di không cần đi giao, khi đi học đem lên cho bọn họ là được.

Riêng Goo Jun Pyo mua liền một hơi 20 chai, bảo là về thưởng cho giúp việc trong nhà.

Ngay cả Chu Ga Eul cũng khuyên ba mẹ đặt báo và bản thân thì dành ra tiền tiêu vặt để mua sữa.

Thế nhưng cho dù có giúp đỡ đến mấy, số tiền làm thêm nhỏ nhoi của Jan Di kiếm được cũng không đủ để cả nhà trang trải, khiến Jan Di nghĩ đến những công việc khác kiếm được nhiều hơn.

Và cũng trong lúc này, một người đã chờ từ lâu bắt đầu tìm cách tiếp cận Jan Di – Lee Jea Ha.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Trong phòng nghỉ của F4, Eun Bi ngoan ngoãn ngồi kế bên Song Woo Bin, tay cầm một ly nước ấm, rồi nhận lấy thuốc trong tay anh trai từng từng viên từng viên mà uống. Hai hôm trước Eun Bi lại bị cảm, cũng may lần này chỉ là cảm nhẹ, không nặng như lần trước, thế nên cô bé mới có thể đi học. - nguồn: hoasontra.net

So Yi Jung đưa cho Eun Bi một ly chocolate nóng, sau đó cũng cầm lên tách cà phê của bản thân, uống một ngụm, Song Woo Bin nhìn Goo Jun Pyo đang thích chí uống cà phê bên cạnh, hiếu kì hỏi:

“Jun Pyo yên tĩnh thật đấy!”

Goo Jun Pyo ngạc nhiên hỏi lại: “Gì chứ?”

“Geum Jan Di.” – So Yi Jung cười đáp lại: “Cậu lúc nào cũng phàn nàn không thể gặp mặt hya hên hò với cô ấy mà.”

Dạo này Geum Jan Di luôn tận dụng hết tất cả thời gian mà chị ấy có được để làm thêm, thế nên cho dù học chung một trường nhưng chạm mặt cũng chỉ được mấy lần.

Goo Jun Pyo cười bí hiểm: “Tớ thay đổi mục tiêu rồi.”

Song Woo Bin và So Yi Jung nhìn nhau, hứng thú hỏi: “Thế nào?”

“Tớ sẽ chơi trò khó tiếp cận, để cô ấy không thoải mái!” – Goo Jun Pyo vừa nói, vừa cảm thấy mình thật là thông minh, mình đúng là cao thủ tình trường.

Nghe lời phát ngôn đầy tự tin của ai đó, mọi người trong phòng đều cười cười, ngay cả Yoon Ji Hoo cũng khẽ gợn khóe miệng lên.

So Yi Jung cười nhạo: “Có người nghĩ trò này sẽ có tác dụng sao? Còn có người lại nghĩ là trò này không có tác dụng đấy!”

So Yi Jung vừa nói, vừa tự giơ tay lên, Song Woo Bin và Yoon Ji Hoo cũng cười giơ tay tán thành. Ngay cả Eun Bi đang uống chocolate nóng cũng dè

đặt giờ cánh tay nhỏ bé lên, cô bé cũng nghĩ là trò này sẽ không có tác dụng.

Quả nhiên, phản ứng của mọi người khiến Goo Jun Pyo bất mãn, không phục hô: “Eun Bi, ngay cả em nữa sao!”

Eun Bi yếu ớt nói: “Sách nói, xa mặt thì cách lòng!”

Mọi người trong phòng đều cười, Yoon Ji Hoo dịu dàng xoa đầu cô: “Em yên tâm, anh chỉ biết càng xa càng nhớ mà thôi!”

Eun Bi nghe vậy cũng cười. Song Woo Bin chúm mắt nhìn bên này, liền quay đầu sang chỗ khác, chợt nhìn thấy cái ống tay giữ ấm của So Yi Jung, hứng thú hỏi: “Cái thứ gì đây?”

Mọi người cũng nhìn sang, trên cánh tay trái của So Yi Jung hiện đang đeo một cái ống giữ ấm màu lông chuột, so với bộ vest hàng hiệu trên người anh ta thì thật chẳng hợp nhau chút nào. - nguồn: hoasontra.net

So Yi Jung nhìn nhìn ống tay áo, đôi mắt bất giác trở nên dịu dàng: “Tuy là có hơi quê mùa một chút, thế nhưng rất ấm áp.” Dừng một chút, lại nói: “Mà cũng nhờ Jun Pyo mà tớ có thể giăng hào với Ga Eul đấy.”

Goo Jun Pyo ngạc nhiên hỏi: “Tớ đã làm gì?”

So Yi Jung cười cười, không nói. Sau lần anh không nhận chocolate lần trước, thôn cô lại trốn tránh anh, hôm trước anh mới học Goo Jun Pyo mau bánh kem dỗ cô ấy, cả hai mới làm hào với nhau. Nghĩ tới đây, So Yi Jung bật cười, không ngờ cao thủ tình trường như anh mà nay lại phải bắt chước Jun Pyo để dỗ con gái.

Eun Bi nhìn chăm chú vào cái ống tay áo đó, hỏi: “Cái đó là chị Ga Eul tặng anh à?”

“Ừ! Cô ấy nói là tự mình đan. Thật là, cũng chỉ có cô ấy mới nghĩ ra mấy trò như thế này.”

Eun Bi thầm nghĩ, em cũng nghĩ như vậy đấy, cái ống tay tuy màu sắc hơi quê mùa, nhưng được đan rất khéo tay. Eun Bi cũng muốn đan một cái khăn choàng cho anh Ji Hoo và một cái bao tay cho anh trai.

Đã quyết định trong đầu, Eun Bi định tối nay sẽ ghé tiệm cháo, nhờ chị Ga Eul dạy cách đan len.

--

Lại thêm hai ngày trôi qua, nhờ Chu Ga Eul chỉ dạy, Eun Bi liền mua mấy cuộn len về nhà, phân biệt là màu đỏ, màu đen, màu trắng và màu vàng nhạt. Do để phòng lần này cũng tốn tài liệu như lần làm chocolate trước, Eun Bi mua một hơi mười mấy cuộn len để dự phòng.

May mắn là tay nghề đan len của Eun Bi tốt hơn tài nấu nướng của cô một chút, tuy đan có nhiều lỗi sai, nhưng từ từ dưới sự chỉ dẫn của Chu Ga Eul, cũng khắc phục được.

Một mình xách ba lô hình con gấu nhỏ xinh, Eun Bi băng qua dãy học cấp 2, đến phòng nghỉ của F4. Hôm nay Yoon Ji Hoo có việc ở II Shin, nên không đi học. Song Woo Bin vốn muốn đến đón Eun Bi, nhưng bị cô bé từ chối. - nguồn: hoasontra.net

Eun Bi bây giờ đã quen thuộc mọi góc ngách ở Shinwa rồi, nên không sợ bị lạc, vì vậy Eun Bi không nghĩ vì một chút chuyện nhỏ mà phiền mọi người nữa. Nếu như ngày thường không phải là Yoon Ji Hoo muốn có thêm nhiều thời gian ở bên nhau, nên cứng rắn muốn đi đón, nên Eun Bi mới đành chịu.

Giờ này là giờ nghỉ trưa nên xung quanh ồn ào, rôm rả hơn hẳn. Eun Bi đi này giờ cũng nhìn thấy rất nhiều người đang cầm một cuốn tạp chí, chỉ chỉ trò trò trông rất thú vị.

Khi đi ngang qua lớp 11B, Eun Bi liền nghĩ đến Geum Jan Di, đã hơn 1 tuần rồi bọn họ không gặp nhau, cô bé liền định lần này rủ Jan Di đến phòng nghỉ F4 cùng nhau ăn trưa.

Thế nhưng Eun Bi vừa mở cửa ra, thì tiếng hét chói tai của nữ sinh vang tới:

“Tại sao lại là mày hả!”

“Hét anh Jun Pyo rồi bây giờ tới Ha Jea sao?” (Lần trước mình để là Lee Min Ha, thật ra đó là tên thằng anh trai, tên này mới đúng nha, sorry.)

“Làm sao mà thường dân như mày có thể biết anh Ha Jea chứ!”

Eun Bi nhìn thấy ba người nữ sinh đang vây lấy Geum Jan Di, thái độ còn có vẻ không tốt, liền lo lắng chạy tới:

“Chị Jan Di!”

“Eun Bi!” – Nhìn thấy là Eun Bi, Geum Jan Di liền ngạc nhiên.

Eun Bi chạy đến đứng ngay bên cạnh Geum Jan Di, nhìn 3 người trước mặt, hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tuy Eun Bi không nhận ra 3 người này là ai, nhưng với thân phận em gái của Song Woo Bin, tiểu thư của Il Shin, lại là người được Yoon Ji Hoo quan tâm đặc biệt, đương nhiên là không ai không biết.

3 người nhìn thấy Eun Bi đứng bên cạnh Geum Jan Di, liền lớn tiếng nói:

“Song Eun Bi, em đừng để cô ta lừa, cô ta câu tam đáp tứ, hết quyền rũ anh Goo Jun Pyo rồi bây giờ lại tới Jea Ha, không biết chừng sau này lại quyến rũ người khác nữa.”

“Phải đấy, đoạn thời gian trước cô ta còn có ý định đến gần anh Yoon Ji Hoo đấy thôi.”

“Chỉ là thường dân mà lắm thủ đoạn nhì!”

Ba người luân phiên nhau nói, khiến Geum Jan Di bên cạnh cũng sốt ruột phản bác: “Không, không phải vậy, Eun Bi, em đừng nghe họ nói vậy!”

Song Eun Bi đương nhiên so với 3 người Ginger thì sẽ tin Geum Jan Di hơn, vì vậy không do dự gật đầu: “Em tin chị Jan Di! Chị Jan Di là bạn gái của anh Jun Pyo, nếu như các chị còn ăn hiếp chị ấy, em sẽ méc với anh Jun Pyo!”

3 người nghe vậy càng nóng nảy.

“Eun Bi, em đừng bị cô ta lừa! Cô ta rất là xấu xa, là loại con gái không biết xấu hổ!”

“Từ khi cô ta chiếm lấy F4, chỉ có Jea Ha đem lại hy vọng cho mọi người, thế nhưng bây giờ cô ta cũng chiếm. Thật quá đáng mà!”

“Tôi không có ý định đem lại hy vọng gì cho bọn người như cô cả!” – Một giọng nam đột ngột vang lên.

--

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Lee Ha Jea đứng trước cửa phòng, lạnh lùng nhìn về phía 3 người Ginger, thế nhưng Eun Bi lại cảm thấy, ánh mắt ấy có một thoáng đảo qua bản thân, khiến cô bé bất giác rung mình, trong lòng sinh ra một cảm giác e ngại.

“Ha Jea!” – Geum Jan Di bất ngờ kêu.

“Tiền bối, đi thôi!” – Lee Jea Ha không để ý đến ánh mắt của mọi người, tự nhiên kéo Geum Jan Di đi.

Eun Bi nhìn nhìn hai người, sau đó nhanh chóng đuổi theo, chạy ra khỏi phòng học, Eun Bi liền đuổi kịp, kéo lấy cánh tay của Jan Di, kêu: “Chị Jan Di!”

Eun Bi e ngại nhìn Lee Ha Jea, Eun Bi không thích ánh mắt của người này, cô bé bướng bỉnh kêu: “Chị Jan Di, chị đi với em đi, anh Jun Pyo mấy hôm nay rất muốn gặp chị đó!”

Geum Jan Di vừa định trả lời, thì Lee Ha Jea đã lạnh lùng nói: “Goo Jun Pyo muốn gặp thì tiền bối phải tới liền sao, sao anh ta không tự mình đi gặp tiền bối, bộ những người như chúng tôi thì phải tuân theo mấy người vô điều kiện à?”

Ánh mắt lạnh lẽo cùng giọng điệu của Lee Ha Jea thật không phải là tốt, Eun Bi vô ý thức lùi lại một bước, thế nhưng bàn tay nắm lấy tay Geum Jan Di thì cũng không buông ra, cô bé không nhìn Lee Ha Jea, nói:

“Anh nói gì tôi không hiểu, chị Jan Di, hôm nay em tới tìm chị đi ăn trưa với bọn em nè!”

Geum Jan Di khó xử nhìn hai người, sau đó nhìn Eun Bi nói: “Đề hôm khác được không? Bây giờ chị không đi với em được!”

Nói xong liền muốn bỏ tay Eun Bi ra, nhưng cô bé nắm rất chặt, không chịu buông, Eun Bi thật không muốn chị Jan Di đi với người này. – Nguồn: hoasontra.net

Lee Ha Jea nhìn Eun Bi, đưa tay giật mạnh một cái, kéo Geum Jan Di về phía mình.

Eun Bi vì trượt tay mà lao đảo về phía trước, gương mặt cứ hướng mặt đất càng ngày càng gần, cô bé nhắm chặt mắt, ngay cả Geum Jan Di cũng bắt ngờ trước trường hợp này, đối với tư thế của Eun Bi, nếu thật sự té, gương mặt cô bé sẽ đập thẳng xuống đất. Đúng lúc này, một bàn tay nhanh chóng vòng qua hông Eun Bi, ôm cô vào lòng.

Gương mặt không đập vào mặt đất như dự tính mà đập vào một lồng ngực cứng rắn với mùi hương quen thuộc, Eun Bi ngước mặt lên: “Anh Ji Hoo!”

Yoon Ji Hoo khẩn trương nhìn Eun Bi, lo lắng hỏi: “Có sao không?”

Song Woo Bin cũng chạy tới, nhìn tới nhìn lui: “Eun Bi, em không sao chứ?”

Eun Bi lắc đầu: “Em không sao hết, may mà anh Ji Hoo đỡ kịp!”

Bên này thì không sao, thế nhưng bên kia thì không như thế. Goo Jun Pyo nhìn cảnh bạn gái mình nắm tay một thằng khác ngay trước mặt mình, trong lòng nhiều tức giận không thể tả, hơn nữa khi này anh còn nhìn thấy bức ảnh trên tấm tạp chí kia.

“Buông ra ngay!”

Geum Jan Di bối rối nhìn Goo Jun Pyo trước mặt: “Jun Pyo!”

“Buông ra ngay, chụp mấy tấm hình như vậy còn chưa đủ, ở đây còn lồi lõm kéo kéo. Mấy ngày nay em tránh mặt anh là để đi với thằng này sao? Geum Jan Di, em càng lúc càng quá đáng!”

“Sao?” – Geum Jan Di không nghĩ là Goo Jun Pyo sẽ nói như vậy.

Goo Jun Pyo nhìn hai người trước mắt, bạn gái mình thì im lặng chẳng nói câu nào khiến anh càng thêm tức giận: “Sao! Sao em không nói với anh thằng này là Ga Eul đi, hôm trước là sinh nhật thằng này à? Em không đi Hokkaido với anh là vì thế sao? Em nghĩ em chụp mấy tấm hình đó thì mình đã là người mẫu nổi tiếng rồi hay sao!”

Geum Jan Di khó khăn nhìn Goo Jun Pyo: “Em xin lỗi vì đã nói dối anh, em có thể giải thích!”

Lee Ha Jea nhìn hai người trước mắt, cười khẩy, ánh mắt ánh lên vẻ châm biếm.

Goo Jun Pyo đang thực sự tức giận, ánh mắt hung ác đảo qua Lee Ha Jea: “Mày cười cái gì?”

Lee Ha Jea không hề e ngại, nhìn thẳng Goo Jun Pyo: “Không phải tức cười lắm sao, anh thiếu tự tin với cô gái mình thích như vậy à. Hơn nữa trước lúc nói con ghen, không phải anh nên tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô ấy hay sao?”

Lee Ha Jea còn chưa nói hết, Goo Jun Pyo đã tức giận nhào lên, đâm liên tiếp vào mặt hấn ta.

“A.” – Eun Bi bất ngờ hét lên một tiếng, Yoon Ji Hoo nhanh chóng ấn mặt cô bé vào lòng mình, không để cô nhìn thấy những hình ảnh bạo lực như vậy. Thế nhưng tuy không nhìn thấy được, Eun Bi vẫn nghe được những âm thanh khi cú đâm đâm vào da thịt, vì vậy khuôn mặt càng vui sâu vào lòng anh. –
Nguồn: hoasontra.net

F3 đứng đó, không một ai có ý định lên ngăn cản.

Tuy là công tử nhà giàu, thế nhưng từ nhỏ để đề phòng việc bị bắt cóc, F4 luôn chú ý huấn luyện bản thân. Tuy không thể nói là bách chiến bách thắng, thế nhưng những người bình thường tuyệt không phải đối thủ, Lee Ha Jea thì càng không phải nói, nhanh chóng bị đánh bầm dập.

Geum Jan Di lúc này không nhìn nổi nữa, lớn tiếng kêu: “Dừng lại đi!”

Thế nhưng Goo Jun Pyo lúc này đang giận đến mất lí trí, làm sao để ý đến cô.

Geum Jan Di bị thương nói: “Em xin anh, dừng lại đi!”

Goo Jun Pyo nhìn Geum Jan Di, trong lòng ngực như có một cục uất khí không thể tiêu tan, nhưng anh vẫn đứng lên. Ai ngờ Geum Jan Di lại nói: “Cậu ấy chỉ giúp em ở ngoài trường, còn trong trường, cậu ấy là người bạn duy nhất đồng cảm với em!”

Người bạn duy nhất. Từ này khiến Goo Jun Pyo càng tức giận, anh không kiềm chế được, đi đến nắm lấy cổ áo của Geum Jan Di: “Em vừa nói cái gì? Nó là cái gì đối với em?” – Nếu tên đó là người bạn duy nhất, vậy anh là gì, F4 là gì với cô.

Geum Jan Di không nhìn Goo Jun Pyo, nói: “Chấm dứt đi, chuyện của chúng ta dừng lại ở đây đi, cả F4 và Goo Jun Pyo, em muốn quay lại khoảng thời gian trước khi quen bọn họ. Em mệt nói lắm rồi.”

Goo Jun Pyo yên lặng nhìn cô gái trước mắt, đây là người con gái đầu tiên anh yêu, anh đã dành cho cô biết bao nhiêu tâm tư, tình cảm, vậy mà giờ đây anh lại nghe được những lời này. Cô nói muốn quay lại lúc bọn họ chưa từng biết nhau, cô nói cô mệt mỏi.

Thế nhưng còn anh thì sao, anh cho cô nhiều tình cảm như vậy, anh vì cô mà không tiếc chống lại mẹ mình, bạn bè anh luôn âm thầm chiếu cố gia đình cô, chỉ vì sợ cô bị anh liên lụy, không muốn để gia đình cô có chuyện. Thế nhưng sau tất cả, những gì họ làm chẳng bằng một chút lời nói an ủi đồng cảm

của người khác.

Anh vô lực buông Geum Jan Di ra, trong mắt là sự đau đớn, thế nhưng cô không nhìn anh, cô không muốn nhìn anh, Goo Jun Pyo chợt cảm thấy mình thật thất bại, anh quay lưng bước đi, không muốn ở lại nhìn cô lo lắng cho người khác thêm nữa. – Nguồn: hoasontra.net

Thấy Goo Jun Pyo bước đi, Geum Jan Di cả người như mất hết sức lực, cô quay lại nhìn Lee Ha Jea, thế nhưng lại đối diện với một đôi mắt đọng đầy nước.

“Em vẫn đã coi chị Jan Di là bạn!” – Eun Bi bị thương nói, khi Geum Jan Di nói ra câu nói Lee Ha Jea là người bạn duy nhất trong trường, trong lòng cô bé bị tổn thương, thì ra chị Jan Di chưa bao giờ coi mình là bạn.

Song Woo Bin và So Yi Jung nhìn Geum Jan Di một cái, sau đó đuổi theo Goo Jun Pyo. Yoon Ji Hoo thậm chí cả nhìn đều không nhìn, mà nhanh chóng kéo Eun Bi đi, thế nhưng khi đi ngang qua Lee Ha Jea, anh lại đưa chân đạp mạnh một cái, người làm Eun Bi suýt bị thương, anh sẽ không tha.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Biệt thự nhà họ Song.

Sau chuyện buổi sáng, Goo Jun Pyo tâm trạng liền rất không tốt, liền kéo cả bọn đi quán bar uống rượu, ngay cả Eun Bi cũng dẫn đi, dù sao hầu hết các quán bar ở Hàn Quốc này là của Song Woo Bin, lại có F4 đi theo, nên cũng không có gì phải kiêng dè.

Sau khi Goo Jun Pyo đã uống say mèm, mọi người cũng không đưa hắn về nhà họ Goo, mà cả bọn quyết định tối nay sẽ ở lại nhà họ Song, bởi vì ai cũng biết, trong khi tâm trạng như thế này, Goo Jun Pyo càng không muốn trở về cái nơi gò bó đó.

Đi Jun Pyo về phòng, những việc còn lại Woo Bin sẽ phân phó quản gia sau, Yoon Ji Hoo liền sai bước về phía cửa phòng của Eun Bi, hôm nay, không phải chỉ một mình Jun Pyo tâm trạng không tốt.

Đi về phía cửa, đang định gõ tay gõ cửa thì anh liền nghe thấy loáng thoáng tiếng nói chuyện bên trong. Giờ này không thể có ai ở trong phòng Eun Bi, vì vậy em ấy chỉ có thể nói chuyện điện thoại.

Im lặng nghe cô bé kể những ủy khuất của mình cho người ở đầu dây bên kia, Yoon Ji Hoo tựa đầu vào cửa, đứng đó mãi cho đến khi nghe thấy tiếng cười của em ấy thì anh mới rời đi.

Cho dù anh có yêu thương Eun Bi đến cỡ nào, thế nhưng có những chuyện, Eun Bi sẽ cần những người đặc biệt để chia sẻ.

Eun Bi cho dù là trước khi mất trí nhớ hay sau khi mất trí nhớ, luôn là một cô bé khó gần. Ai tiếp xúc với Eun Bi cũng sẽ cảm thấy Eun Bi là một cô bé ngoan ngoãn, lại hay cười, rất đáng yêu, đối ai cũng lễ phép, nhu thuận. – nguồn: hoasontra.net

Tuy nhiên, cho dù em ấy đối với ai cũng hòa nhã, nhưng lại có rất ít người có thể khiến Eun Bi chấp nhận, xem như người thân, bạn bè. Bộ dạng ngoan ngoãn ấy giống như một bức tường, ngăn cách em với những người ngoài cuộc. Nhưng một khi em đã tiếp nhận người nào, em sẽ xem họ như những người thân thuộc nhất của mình.

Khó khăn lắm mới tiếp nhận thêm một người bạn mới, vậy mà lại nghe người ta nói, họ không hề coi mình là bạn, trong lòng Eun Bi quả thật không hề dễ chịu, vì vậy không nhận được mà gọi điện cho mẹ, chia sẻ hết những nỗi lòng của mình.

Sandra Song quả nhiên là một người từng trải, chỉ mấy câu mà đã dỗ Eun Bi vui vẻ trở lại, thế nhưng sau đó bà lại gọi điện cho Song Woo Bin, mắng anh tệ tât, dám để người khác tổn thương con gái bé bỏng của bà.

Nói chuyện với mẹ xong, Eun Bi cảm thấy thoải mái hơn nhiều, mãi mãi chuẩn bị đi ngủ thì tiếng điện thoại báo có tin nhắn vang lên.

[Eun Bi! Xin lỗi em vì lần trước bảo là sẽ về thăm em nhưng lại còn lông bông ở đây. Chị lỡ bị Conan hút hồn rồi, bây giờ thì đang đi khắp Tokyo lần nữa để dạo chơi đây. Chị tính đi xong Osaka rồi thì mới tới trình diện. Chị đã gửi cho em trọn bộ Conan tới tập mới nhất rồi, nhất định em sẽ thích. Thích rồi thì nhớ tha thứ cho chị nha. Em gái đáng yêu của chị!] – from Ha Jea Kyung

Eun Bi bật cười, lại nhìn quanh phòng, nào là mô hình tháp Efnce, đồng hồ quả lắc Anh Quốc, đồng hồ cặp Thụy Sĩ... toàn là các thứ linh tinh mà khi đi du lịch, Ha Jea Kyung đã gửi về. Mỗi khi đi đâu, chị ấy đều không quên mua quà cho Eun Bi, đến bây giờ, các thứ đã chiếm cứ một diện tích không nhỏ trong phòng, chưa kể đến các món ăn mà chị ấy gửi về.

Eun Bi lại nhớ đến câu nói lúc nãy của mẹ.

(Eun Bi à, trên đời này không nhất thiết cứ cho đi là phải có lại, có lẽ có những người, họ đã quá dễ dàng có được, nên không hề quý trọng nó. Vậy thì tại sao con không rút lại tình cảm của mình, dành nó cho những người đã ở bên con, yêu thương bấy lâu nay. Nếu như họ là những người xứng đáng với tình cảm của con, thì họ cũng sẽ cho con sự ấm áp của mình.)

Lại nghĩ đến Ha Jea Kyung luôn gửi quà cho mình, nghĩ đến cha mẹ luôn yêu thương mình, anh trai luôn muốn dành những thứ tốt nhất cho mình, anh Ji Hoo luôn bảo vệ mình, F4 luôn khiến mình vui vẻ, ngay cả chị Jun Hee thường xuyên gọi điện muốn mình qua New York chơi, Eun Bi chợt cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết. – nguồn : hoasontra.net

--

Lại thêm 2 ngày trôi qua, Eun Bi bắt đầu tập trung vào học tập và bộ truyện tranh Conan do Ha Jea Kyung gửi, không còn rối rắm chuyện của Geum Jan Di nữa, vì vậy cô bé cũng không biết, Geum Jan Di lại bị thẻ đỏ, rồi suýt bị chậu hoa rơi trúng đầu dưới cửa sổ phòng học F4, càng không biết Lee Ha Jea đang ra sức bôi đen F4 trong lòng cô.

Eun Bi cầm một xấp bài tập tiếng Anh trên tay, đang trên đường đi đến phòng giáo viên nộp. Vốn chuyện này không phải của Eun Bi, mà là của lớp trưởng, thế nhưng do bạn lớp trưởng lại đau bụng đột xuất, Eun Bi lại chuẩn bị qua phòng F4 nên thuận tiện đưa giùm.

Khi đi ngang qua phòng hóa học, Eun Bi liền nhìn thấy một cảnh tượng không ngờ tới.

“Chị Jan Di!”

Geum Jan Di bị nhốt ở bên trong, căn phòng đóng kín, khí gas đã bắt đầu lan tỏa khắp phòng, cô đang cố gắng hết sức để kêu cứu và đập cửa. Vừa nhìn thấy Eun Bi, Geum Jan Di liền kinh hãi.

Eun Bi bỏ luôn cả xấp bài kiểm tra xuống, chạy đến bên cửa, cố gắng đẩy cửa ra, thế nhưng không được, nhìn lại cánh cửa, trong lòng Eun Bi càng trầm xuống:

“Cánh cửa bị đóng lại bằng đinh rồi!”

Geum Jan Di bên trong nghe thế cũng hết hoảng, rốt cuộc là ai đã làm chuyện này, ai muốn hại cô.

Eun Bi lại không suy nghĩ đến chuyện đó, cửa sổ đã bị đóng lại, vậy chỉ còn cách phá cửa. Nhìn thấy bàn ghế ở bên trong, Eun Bi liền hô to với Geum Jan Di:

“Chị Jan Di, lấy ghế đập cửa đi!”

Chỉ cần đập cửa, tạo nên một lỗ hổng cho khí thoát ra, sau đó đợi người tới cứu cũng được. Thế nhưng Geum Jan Di lúc này đã không còn sức chống đỡ, hít vào khí gas càng nhiều khiến đầu óc cô bắt đầu trở nên mơ màng, sau đó chìm vào bóng tối.

Eun Bi nhìn thấy Geum Jan Di đã ngất, bản thân lại không thể phá cửa, xung quanh lại không có gì cho cô đập, liền có ý định chạy đi tìm người giúp.

Thế nhưng cô bé vừa quay đầu đi, thì chợt cảm thấy đầu đau xót, cả người nhanh chóng đổ xuống, ngất đi. Cú đập rất mạnh, phần đầu phía sau đã bắt đầu chảy máu, thấm ướt cổ áo đồng phục trắng tinh.

Lee Ha Jea lạnh lùng nhìn Eun Bi nằm bất động trước mặt:

“Có trách thì trách sao mày lại xen vào chuyện của tao, lại là em gái Song Woo Bin, là người mà Yoon Ji Hoo thích. Cả mày và F4 đều là cùng một bọn mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Yoon Ji Hoo run rẩy ngồi trên chiếc xen Mecxedes màu đen của gia gia, hình ảnh khi gia đình mình bị tai nạn, cha mẹ gương mặt nhuộm đầy máu tươi, hình ảnh thân hình nhỏ bé của Eun Bi bị chiếc xe tải không thương tình hất văng đi, hình ảnh lạnh lùng của bệnh viện, cùng cái lắc đầu đầy bất lực của bác sĩ cứ từng hình từng hình hiện lên rõ mồn một trong đầu.

“Aaaaa...aaa!” – Anh ôm đầu, gương mặt trắng bệch, hai bàn tay run lẩy bẩy siết lấy tóc.

Cứ một thời gian, chiếc mô tô của anh sẽ được đưa đi bảo hành một lần, vào những ngày này, Yoon Ji Hoo thường không ra ngoài hay đi đâu cả, chỉ ở

nhà xử lý công việc, đôi khi công ty bảo hành xử lý xong sẽ tự đưa xe đến cho anh.

Hôm nay vừa vặn là ngày bảo hành xe, vì thế anh không đến trường. Anh tính đến chiều khi chiếc mô tô được đưa về, anh sẽ đến đón Eun Bi về nhà chơi một hôm, coi như đền bù vì nguyên ngày hôm nay không được ở bên cô.

Thế nhưng khi anh vừa ngồi ăn trưa vừa coi báo cáo thu chi của Su Am, thì một cú điện thoại của Song Woo Bin gọi đến, nghe máy xong, anh liền đứng bật dậy, mặc kệ bát đĩa rơi xuống đất bẽ loảng xoảng, nhanh chóng chạy ra gara.

Trong cú điện thoại, Song Woo Bin chỉ nói “Eun Bi bị chấn thương ở đầu, giờ đang ở bệnh viện Han Jang.”

Trong lòng Yoon Ji Hoo nóng như lửa đốt, cảm giác khủng hoảng năm ấy lại một lần nữa tái diễn trong anh. Theo quán tính, anh định lấy mô tô chạy đến, nhưng chợt nhớ ra, mô tô đã bị đem đi bảo hành, trong gara chỉ còn mỗi chiếc xe Mecxedes năm xưa của gia gia nay đã bám đầy bụi vì không sử dụng.

Trong đầu trống rỗng, đứng trước chiếc xe một hồi, anh liền bước lên. Quả nhiên, những hình ảnh đáng sợ ấy lại hiện lên, những kí ức mà anh không bao giờ muốn nhớ lại lúc này rõ hơn bao giờ hết.

“Tích tích tích!” – tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Yoon Ji Hoo bắt máy.

“Ji Hoo! Cậu đang làm gì vậy, sao bây giờ còn chưa đến?” – Là tiếng của Song Woo Bin, từ khi nãy đến giờ, cũng đã qua nửa tiếng rồi mà vẫn không thấy Ji Hoo đâu, nên anh liền gọi điện hỏi.

“Tớ đang trên đường tới!”

Nói xong, anh liền cúp máy. Hít sâu một hơi, ánh mắt Yoon Ji Hoo từ từ trở nên kiên định, anh bật chìa khóa, khởi động xe, từ từ lái nó ra khỏi gara.

Eun Bi đang chờ anh, lúc này đây, anh không muốn đánh mất cô một lần nữa.

--

Khi Yoon Ji Hoo tới, Eun Bi đã được băng bó và khám toàn diện xong xuôi, đã chuyển qua phòng bệnh đặc biệt, các y tá đang ghim kim truyền nước cho cô bé, bác sĩ phụ trách của Eun Bi đứng lên, nói:

“Vết thương ở đầu khá nghiêm trọng, có vẻ như bị va đập mạnh dẫn đến vỡ đầu, phải may 15 mũi. May mắn là ngoài chấn thương ở đầu ra thì không còn chấn thương nào khác. Hiện giờ cô bé còn đang hôn mê, thế nhưng đừng lo lắng, đến mai cô bé sẽ tỉnh dậy thôi, có điều trong khoảng thời gian gần đây sẽ xảy ra vài di chứng như đau đầu, choáng váng, buồn nôn, cảm tĩnh dưỡng thật kĩ, tốt nhất là không nên để cô bé làm việc gì tổn hại đến não quá sức.”

Song Woo Bin gật đầu, nói: “Cảm ơn bác sĩ!”

Bác sĩ cười nói không có gì, sau đó cùng với các y tá đi ra ngoài, để lại F4 cùng với Song Eun Bi vẫn còn hôn mê ở trong phòng.

Yoon Ji Hoo lập tức tiến lên, ngồi bên giường, nhìn đầu cô bị băng quấn chặt chẽ, trái tim anh như bị đâm một cây gai, khiến nó đau nhức không thôi. Khẽ đặt một nụ hôn lên cái trán quấn băng gạc của cô, sau đó đi sang phòng khách ở bên cạnh.

Mấy người khác cũng đã ngồi ở đó, Song Woo Bin tức giận nói: “Nếu như để tôi biết ai làm việc này, tôi nhất định sẽ khiến cho nhà hán không thể sống ở Hàn Quốc được nữa!”

Anh không thể nào quên được hình ảnh mà anh đã thấy khi vừa đến chỗ phòng hóa học theo lời báo của một nam sinh lớp 11. Em gái của anh bất động nằm đó, máu từ trên đầu chảy xuống nhiều đến nỗi che khuất gương mặt em, lan ra cả sàn nhà, xung quanh là học sinh cấp 3 trường Shinwa, thế nhưng không ai dám động vào cô cả. – Nguồn: hoasontra.net

Lúc đó anh đã hùng hổ lao vào, vừa ôm vừa kêu to tên em ấy, nhưng đôi mắt Eun Bi vẫn nhắm nghiền, gương mặt tái nhợt như không còn sức sống. Dưới sự giúp đỡ của So Yi Jung và Jun Pyo, anh đưa Eun Bi đến bệnh viện, sau đó mới gọi cho Ji Hoo.

So Yi Jung liền nói: “Vừa nãy tớ vừa báo hiệu trường gửi đoạn phim theo dõi, thế nhưng camera chỗ đó lại bị che khuất, không thấy rõ mọi chuyện, thế nhưng cũng có một ít manh mối, mọi người xem!”

So Yi Jung quay cái laptop ở trên bàn về phía mọi người, trên màn hình, hiện ra hình ảnh hành lang phòng hóa học, nơi đây luôn vắng vẻ, ít người qua lại. Sau một hồi lâu, Geum Jan Di xuất hiện tại màn ảnh, cô đi qua rồi biến mất. Khoảng 10 phút sau, hình ảnh Eun Bi đang cầm một xấp giấy kiểm tra đi ngang qua. Thế nhưng, cô lại quay đầu trở lại, dường như vừa thấy cái gì rất nghiêm trọng, cô bỏ luôn cả xấp giấy kiểm tra xuống đất, chạy lại hướng phòng hóa học, hình ảnh Eun Bi lại xuất hiện, chỉ thấy Eun Bi mặt hoảng hốt, luống cuống, xoay người muốn chạy đi đâu đó.

Đúng lúc này, một cây gậy gơ cao từ phía sau, đập thẳng xuống gáy Eun Bi, khiến cô bé ngã xuống đất, bất tỉnh tại chỗ, máu tươi từ từ chảy ra. Bọn họ không thể thấy được kẻ đã đánh Eun Bi, chỉ nhìn thấy một bàn chân lép lỏ tại góc khuất của camera, sau đó, bàn chân ấy rời đi.

Eun Bi vẫn cứ nằm ở đó, máu càng chảy càng nhiều, thế nhưng trên hành lang vắng lặng ấy, không ai biết chuyện đang xảy ra với cô. Xem tới đây, Song Woo Bin tức giận đến nổi quăng luôn cả ly cà phê trong tay, còn Yoon Ji Hoo thì nắm chặt hay tay lại, đôi mắt lóe lên sát khí lạnh lẽo.

Phía sau thì mọi người cũng đã biết, có một nam sinh đi ngang qua nhìn thấy, nhanh chóng chạy đến phòng học của F4 báo tin, sau đó Song Woo Bin và mọi người đến.

So Yi Jung tắt màn hình, nói tiếp: “Tuy không nhìn thấy ai đã làm việc này, thế nhưng lại có tin tức hôm nay, Geum Jan Di bị ngạt khí gas trong phòng hóa chất, may sau được Lee Ha Jea cứu ra, khoảng thời gian ấy sau lúc Eun Bi bị đánh chỉ khoảng 3 phút.”

Song Woo Bin ánh mắt lóe lên sự nguy hiểm: “Thì ra là hần!” – Phát hiện Geum Jan Di bị ngạt khí gas, thế nhưng Eun Bi bị ngạt nằm đó thì lại không thấy. Nếu như nói chuyện này chỉ là trùng hợp thì mới có quý.

Goo Jun Pyo sắc mặt cũng trở nên khó coi, một tên mà mình xem thường lại gây ra nhiều chuyện như vậy, khiến mình và Geum Jan Di bất hòa, giờ lại khiến Eun Bi nhập viện.

Đúng lúc này, tiếng điện thoại báo có tin nhắn của Goo Jun Pyo vang lên. Goo Jun Pyo mở ra coi một lúc, sau đó đen mặt đưa cho những người còn lại nhìn.

[Nếu muốn bạn gái này an toàn, thì hãy đến XXX một mình.]

Hôm nay họ vừa biết được Lee Ha Jea mang Geum Jan Di đi, bây giờ lại thấy tin nhắn này, không còn bàn cãi gì nữa, chuyện này chắc chắn do hần làm.

Yoon Ji Hoo này giờ vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng: “Vậy thì đi xem, tôi cũng muốn biết, hần có thể làm được gì.”

Cả người anh bây giờ chỉ cảm thấy phần nộ ngập trời, biết được người đã hại Eun Bi là ai, anh nhất định sẽ khiến hần sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

“Tôi muốn trả thù, trả thù cho anh trai tôi, thế nên tôi tiếp cận chị. Cừ nghĩ đến chuyện bạn gái của thằng đó bị tôi cướp đi, sau đó nó sẽ bị hủy diệt, là tôi lại vui mừng.”

Dưới ánh mắt không thể tin được của Geum Jan Di, Lee Ha Jea lại nói: “Càng thú vị hơn, khi tôi lại cầm tiền của mẹ hần để làm như vậy với chị.”

“Mẹ Goo Jun Pyo?” – Geum Jan Di mở to mắt, dường như không thể chấp nhận được sự thật này: “Người ra lệnh cho anh làm thế này với tôi là mẹ Jun Pyo sao?”

Lee Ha Jea nhìn Geum Jan Di đang bị trối hai tay trước mặt, nói:

“Thế nhưng càng đến gần chị, tôi lại nghĩ, nếu như chị bỏ hết tất cả để đến bên tôi, thì tôi sẽ không trả thù nữa.”

Đúng lúc này, một tên chạy vào nói với giọng hoảng hốt: “Đến rồi, hần đến rồi!”

“Goo Jun Pyo đến rồi sao?”

“Không, không phải! Là F4...F4 đến rồi!”

Vừa dứt lời, cánh cửa bị đập mạnh một cái, gây nên một tiếng vang rất lớn.

Song Woo Bin lạnh nhạt thu chân lại, nói: “Thì ra là ở đây sao?”

Goo Jun Pyo thấy Geum Jan Di đang bị trối, sốt ruột kêu: “Jan Di, em có sao không?”

“Jun Pyo!” – Geum Jan Di vui mừng kêu.

Lee Han Jea nhìn thấy 4 người đứng đó, đầu tiên là không thể tin, sau đó nhanh chóng bắt lấy Geum Jan Di bên cạnh, từ bên hông rút ra một con dao, để ngay cổ cô ta: “Tao kêu mày đến một mình mà, vậy mà mày dám kêu cả bọn họ đến. Có vẻ như mày không sợ tao sẽ làm gì bạn gái mày nhỉ?”

Goo Jun Pyo thấy vậy, liền nói: “Nếu mày dám làm gì cô ấy, tao sẽ không tha cho mày!”

Geum Jan Di bị Lee Ha Jea kiềm kẹp, nhớ đến thời gian qua mình vì người này mà làm bất hòa với F4, trong đầu vừa cảm thấy hối hận vừa cảm thấy tức giận:

“Lee Ha Jea, tôi thật sự nhìn lầm cậu rồi!”

Nói xong, liền liều mạng cắn lấy cánh tay của hắn ta, khiến Lee Ha Jea vì bị đau mà phải buông ra, sau đó nhanh chóng chạy về phía F4, thế nhưng cả người cô còn bị cột vào cái ghế, nên di chuyển hơi khó khăn.

Goo Jun Pyo thấy vậy, cũng hướng về phía Geum Jan Di, giờ tay muốn đỡ lấy cô.

“Khôn kiếp!” – Lee Ha Jea tức giận nhìn vết cắn trên tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía hai người kia. Nếu như hôm nay để cho cô ta thoát, vậy thì kế hoạch trả thù của mình sẽ sập đổ, sau khi ra khỏi chỗ này, F4 nhất định sẽ không buông tha mình.

Ánh mắt Lee Ha Jea trở nên đầy hung ác, sau đó bất ngờ, hắn giờ tay lên, con dao cầm trên tay liền hướng tới Geum Jan Di đâm tới. Cho dù có chết, cũng phải kéo cái đẽm lưng theo.

Goo Jun Pyo nhìn thấy hành động của Lee Ha Jea, liền đưa tay kéo mạnh Geum Jan Di vào lòng, con dao thuận thế xẹt một đường ngang lưng cậu ta.

“Jun Pyo!” – F3 đứng bên cạnh cũng vô cùng bất ngờ vì tình huống này. Song Woo Bin và Yoon Ji Hoo chạy lại, mỗi người một đá, đá vào người Lee Ha Jea, So Yi Jung thì vươn tay đỡ lấy Goo Jun Pyo.

“Không sao chứ?” – So Yi Jung khẩn trương hỏi.

Goo Jun Pyo hơi nhăn mặt, nói: “Không sao, chỉ là hơi đau! Nếu như lệch một chút nữa là xong rồi.” – Vừa nãy Lee Ha Jea là tính đâm vào bụng Geum Jan Di, nếu như anh không nhanh tay, thì Geum Jan Di chắc chắn sẽ gặp nạn.

Bên kia thấy Goo Jun Pyo không sao rồi, liền bắt đầu ra tay với Lee Ha Jea.

“Cho mày làm em gái tao bị thương! Mày còn uy hiếp bọn tao, mày chán sống rồi!” – Song Woo Bin vừa đâm đá, vừa mở miệng mắng.

Yoon Ji Hoo yên lặng không nói gì, thế nhưng đôi mắt đầy lệ khí cùng với những cú đâm không hề nhẹ chút nào.

Hai người vừa đâm vừa đá, Lee Ha Jea làm sao có thể chống lại, chẳng mấy chốc, cả người đã bầm dập, chảy máu, hai tay ôm bụng, vì đau mà rên thành tiếng.

Geum Jan Di vừa được Goo Jun Pyo mở trói xong, thấy hình ảnh đầy bạo lực này, liền không nhịn được mà lên tiếng: “Thôi! Đừng đánh nữa, nếu đánh nữa cậu ấy sẽ chết mất!”

Song Woo Bin tức giận nhìn Geum Jan Di nói: “Thằng này khiến Eun Bi phải vào bệnh viện, làm sao tôi có thể tha cho nó chứ!”

Yoon Ji Hoo lạnh lẽo nhìn Geum Jan Di, nói: “Nếu không phải vì cô ngu ngốc, để cho hắn lợi dụng, Eun Bi cũng sẽ không vì vậy mà bị thương. Geum Jan Di, cô nghĩ là cô có tư cách nói chuyện ở đây sao?”

Geum Jan Di bị ánh mắt của Yoon Ji Hoo làm cho hoảng sợ, bất giác lùi lại một bước, trong một thoáng đó cô nghĩ, anh ấy thậm chí còn muốn đánh cả cô.

Nghe thấy lời nói của hai người, cô hoang mang hỏi: “Eun Bi bị thương sao?”

Goo Jun Pyo lo lắng kéo Geum Jan Di lại, tự mình giải thích mọi chuyện cho cô, bây giờ hai người kia đều rất tức giận, cô tốt nhất là không nên chọc bọn hắn.

Khi hai người đánh đã rồi, Lee Ha Jea đã không thể đứng lên được nữa, cả người không chỗ nào là lành lặn, đau đến nỗi chỉ cần cử động cũng đau, hắn biết, hắn đã bị gãy mấy cái xương rồi.

So Yi Jung đi lại gần Lee Ha Jea, ngồi xổm xuống, cười nói:

“Nghe nói anh làm vậy là vì muốn trả thù F4, anh đừng cảm thật đấy. Từ trước đến giờ, tuy là hận F4 rất nhiều nhưng hầu như không ai trả thù cả, anh có biết là vì sao không?”

Lee Ha Jea không thêm đề ý So Yi Jung, chỉ nằm đó.

So Yi Jung cũng không để ý, nhàn nhạt nói: “Bởi vì nếu như không trả thù, thì người bị hại chỉ có mình họ. Thế nhưng nếu trả thù, cho dù có thành công hay không, thì cả gia đình họ đều sẽ không được yên. Thế lực sau lưng F4, sẽ không tha cho bọn họ.”

Đến lúc này, Lee Ha Jea cũng ngước mắt lên, giận dữ nhìn So Yi Jung.

So Yi Jung ghé vào tai Lee Ha Jea, cười nói: “Tôi chỉ muốn nói, chúc mừng anh đã thành công đưa gia đình mình vào chỗ chết!”

Nói xong, không thèm để ý đến vẻ mặt hoảng sợ của Lee Ha Jea, So Yi Jung đứng dậy, tiêu sái bước đi.

--

Sau khi được cứu về, Geum Jan Di đã từng qua thăm Eun Bi, xin lỗi vì mọi chuyện. Cô bé tỏ vẻ không để ý, người hại mình dù sao cũng không phải Geum Jan Di, thế nhưng dường như mọi người không cho là như vậy.

Yoon Ji Hoo và Song Woo Bin luôn có biểu cảm khó chịu mỗi khi Geum Jan Di đến, chuyện này kéo dài mãi đến khi Eun Bi ra viện mới thôi.

Một điều đáng mừng sau chuyện này là, Yoon Ji Hoo cuối cùng cũng không còn sợ lái ô tô nữa, sau chuyện đó, anh đã có thể bình thân mà lái ô tô ra khỏi nhà, thậm chí anh còn đặt mua một chiếc Lamborghini màu trắng và giành hết mọi việc đưa đón Eun Bi vào mình.

Để chúc mừng Eun Bi ra viện cùng với sẵn tiện giải trí cho quên hết mấy chuyện rắc rối này, vào cuối tháng 4, mọi người quyết định cùng nhau đi trượt tuyết, trong đó có cả cô bạn Chu Ga Eul cũng tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Khu trượt tuyết rất đông người, bạn bè, gia đình, hội sở hay thậm chí còn có cả vài trường học tổ chức đi dã ngoại ở đây khiến cho không khí ồn ào náo nhiệt hẳn.

“Aaaaaaaa...hahaha...!” – Eun Bi ngồi trên một tấm ván trượt, lựa chỗ đồi dốc, sau đó Chu Ga Eul từ phía sau đẩy mạnh một cái, cái ván liền thuận thế trượt xuống sườn tuyết.

Không còn cách nào khác, tuy là đi trượt tuyết, thế nhưng cả 3 cô gái đều không hề biết trượt, thế nhưng nếu chỉ ngoan ngoãn đáp người tuyết thì bọn họ thật không cam tâm, trò này là bọn họ học lỏm được của mấy đứa con nít xung quanh.

Goo Jun Pyo thấy vậy, mặt đầy nhăn nhó: “Nè, làm vậy đâu phải là trượt tuyết chứ?”

Geum Jan Di nóng nảy đáp: “Thì đã sao, dù sao bọn này cũng đâu biết trượt tuyết!”

Goo Jun Pyo bất chấp, cầm tay Geum Jan Di kéo đi: “Không biết thì tôi chỉ! Đừng có chơi cái trò này nữa!”

Eun Bi sau khi đã trượt xuống tới nơi, nhanh chóng cầm ván trượt, tung tăng chạy ngược lên sườn dốc: “Chị Ga Eul, lần này đến lượt chị, em đẩy cho.”

Đi quá vội, mà tuyết lại dày, vì vậy Eun Bi khễ lao đao một cái, Yoon Ji Hoo bên cạnh lập tức đưa tay ôm lấy eo cô, nhăn mặt, không đồng ý nói:

“Cẩn thận thôi, kéo té đó!”

“Dạ!” – Tiếng đáp vang dội, thế nhưng khi Yoon Ji Hoo vừa buông tay ra, cô bé nhỏ nào đó lại nhanh chóng tung tăng chạy lên. Phải nhanh nhanh lên để còn đến lượt mình.

Yoon Ji Hoo bắt đầu đi lắc đầu, thờ dãi một cái, nhưng sau đó đành nhận mệnh theo sau, mặc kệ cái cười nhạo của 3 người kia.

So Yi Jung nhìn Chu Ga Eul ngồi lên ván trượt, sau đó nhờ Eun Bi đẩy một cái mà trượt xuống, còn hưng phấn la hét, mặt giật giật, để ý thấy gần bên đó cũng có một đám trẻ con chơi trò tương tự, lại thấy ánh mắt khác lạ của mọi người, nhanh chóng tiến lên, kéo Chu Ga Eul đi.

“Này, này, anh làm gì vậy, này!”

Eun Bi ngơ ngác nhìn đồng minh của mình bị mạnh mẽ cướp đi, bất giác quay sang Yoon Ji Hoo: “Anh Ji Hoo!”

Yoon Ji Hoo quả nhiên không thể cưỡng lại được vẻ mặt này của cô, đón lấy ván trượt trên tay cô, một tay còn lại thì kéo cô đi: “Đi, lần này anh đẩy em!”

Eun Bi nghe xong hưng phấn hô: “Anh tuyệt nhất!” – sau đó linh hoạt ôm lấy cánh tay Yoon Ji Hoo.

Yoon Ji Hoo dẫn Eun Bi đến một nơi dốc thoải hơn để khi trượt sẽ an toàn hơn, thế nhưng nơi đây cũng toàn là cảnh đẹp, vì vậy thay vì là nơi trượt tuyết, thì rất nhiều người đến đây để chụp hình hay trẻ con đắp người tuyết.

Vừa nhìn thấy hai người đến, hầu như mọi ánh mắt nơi đây đều tập trung vào cả hai. Yoon Ji Hoo cao lớn, tuấn tú, Eun Bi lại nhỏ xinh, đáng yêu. Lại

thêm cảnh Yoon Ji Hoo luôn luôn dịu dàng nhìn Eun Bi, nở nụ cười yếu ớt, càng khiến cho mấy cô gái xung quanh thêm rung động.

Đã có mấy người không kiềm được, chạy đến làm quen.

“Anh ơi, có thể chụp giùm em mấy tấm hình được không?” – Cô gái ánh mắt nhìn chằm chằm vào Yoon Ji Hoo, dưới sự cổ vũ của đám bạn phía sau, tiến lên hỏi.

Yoon Ji Hoo ánh mắt lạnh nhạt nhìn sang, lịch sự đáp: “Xin lỗi, tôi đang bận!” – nếu như là bình thường, anh nhất định sẽ không khách khí như thế này, thế nhưng hôm nay có Eun Bi bên cạnh, anh luôn muốn bày ra mặt đẹp nhất của mình cho Eun Bi thấy.

Tuy nhiên cũng bởi vì thái độ đó mà khiến cho các cô gái chưa hề bỏ cuộc. Cô gái lúc này lại lên tiếng: “Nãy giờ chúng tôi thấy anh đứng đây, đâu có làm gì đâu. Chỉ một tấm hình thôi mà!”

Yoon Ji Hoo nhìn cô gái, ánh mắt ánh lên vài phần không kiên nhẫn: “Tay này của tôi phải cầm ván trượt, tay kia phải nắm tay cô ấy, thế nên tôi không rảnh!”

Vừa nói như vậy, sắc mặt đám con gái liền đen vài phần. Một cô gái tóc ngắn ở phía sau không nhịn được, nhìn Eun Bi nói: “Em gái à! Em có thể bỏ tay anh trai em ra một chút, để anh ấy có thể chụp hình cho tụi chị hay không?”

Eun Bi nãy giờ đứng bên cạnh chứng kiến tất cả, lúc đầu Eun Bi cũng thắc mắc vì sao anh Ji Hoo lại không chịu giúp bọn họ, chẳng phải cũng chỉ là chụp tấm hình thôi sao, thế nhưng sau đó, khi thấy anh Ji Hoo đã từ chối rồi mà mấy người này vẫn không buông tha, đôi mắt lại cứ nhìn chằm chằm vào anh Ji Hoo, Eun Bi liền nổi nóng rồi, vì vậy khi nghe cô gái tóc ngắn đề nghị như vậy, Eun Bi không khách khí đáp:

“Các chị muốn của anh ấy à?”

Dường như không nghĩ cô bé xinh xắn này sẽ nói toạc ra suy nghĩ của mình, đám con gái ai nấy đều ngượng chín người, ấp úng phản bác: “Làm... làm gì có chứ! Tụi chị chỉ là nhờ anh ấy chụp giúp một tấm hình thôi!”

Eun Bi nghe vậy, hai tay ôm lấy eo Yoon Ji Hoo, như là tuyên cáo chủ quyền, đánh đá nói: “Vậy thì tốt, bởi vì anh ấy không phải là anh trai em, mà là vị hôn phu của em, thế nên nếu các chị thật sự không có ý gì với anh ấy, thì không sao.”

Không để ý đến gương mặt há hốc mồm vì kinh ngạc của đám con gái cũng như của những người xung quanh, Eun Bi nói tiếp: “Muốn anh ấy chụp giùm cũng được, thế nhưng trước đó các chị có thể chụp giúp tụi em một tấm không, chụp xong rồi tụi em sẽ giúp chị chụp hình, chụp như thế này này!”

Vừa nói, Eun Bi vừa giơ tay kéo mặt Yoon Ji Hoo xuống, nhẹ đưa đôi môi non nớt của mình, in lên cánh môi mỏng của Yoon Ji Hoo, khiến cho xung quanh vang lên một tiếng hô, đợi khoảng 2 phút sau, Eun Bi mới dời môi đi.

“Chị chụp chưa... ủa... Đi đâu cả rồi!” – Xung quanh đã không còn bóng của đám con gái lúc nãy nữa, chỉ có những người xung quanh hứng thú nhìn bọn họ, còn có người giơ điện thoại lên chụp một tấm. Soái ca nữ nữ hôn nhau thế này, không phải là lúc nào cũng thấy.

Lúc này mới để ý thấy mọi người đều đang nhìn mình, hai má Eun Bi ửng đỏ, nhanh chóng kéo tay Yoon Ji Hoo rời đi.

Đi được một khoảng xa, Yoon Ji Hoo liền kéo Eun Bi lại, dịu dàng nhìn cô hỏi: “Eun Bi, tại sao lúc nãy em lại làm vậy?”

Eun Bi tự nhiên nhìn Yoon Ji Hoo, đáp: “Mấy chị hồi nãy nhìn giống như là mấy nữ phụ có ý đồ với nam chính vậy. Em phải mạnh mẽ phản kích lại, nếu không sẽ thua.”

Nghe lý luận của cô, Yoon Ji Hoo bật cười, lại không biết gần đây cô bé này xem phim gì, nhẹ nhàng huých môi cô một cái, mỉm cười nói: “Anh sẽ không bị ai cướp đi, bởi vì trong tim anh, chỉ có mỗi Eun Bi thôi!”

Eun Bi nhìn ánh mắt dịu dàng mà thâm thúy của Yoon Ji Hoo, hai má bắt gặp đỏ, khẽ đảo mắt qua chỗ khác: “Em... biết mà!”

Anh nhẹ đưa tay kéo mặt cô lại, dịu dàng nói: “Thế nhưng hôm nay Eun Bi làm như vậy, anh rất vui. Như thế khiến cho anh cảm nhận được, anh cũng là quan trọng đối với em!”

“Anh luôn quan trọng đối với em!” – Eun Bi nhanh chóng phản bác.

“Anh luôn ở bên cạnh, chăm sóc cho em, dịu dàng bao dung em, mỗi khi có anh, em luôn có cảm giác rất an toàn, rất thỏa mãn, khi không gặp được anh, em sẽ thấy rất nhớ rất nhớ anh, nhìn thấy có cô gái khác tiếp cận anh, em sẽ thấy rất khó chịu...còn nhiều cảm xúc khác nữa. Em biết, trong sách nói có những cảm xúc này nghĩa là em rất yêu anh!”

Yoon Ji Hoo ngẩn người nghe cô bé trước mặt huyền diệu tỏ tình. Anh yêu Eun Bi, thế nhưng anh biết, Eun Bi còn rất nhỏ, tâm trí của cô chưa thuần thục, tuy lần trước Eun Bi nói cô bé yêu anh, thế nhưng cô chưa chắc biết như thế nào là yêu.

Anh luôn kêu bản thân phải nhẫn nại, phải kiên nhẫn, thế nhưng giờ phút này anh lại nghe thấy cô bé này nói ra những cảm xúc của mình đối với anh, anh đã xác định, cô ấy yêu anh, người anh yêu, cũng yêu anh.

Yoon Ji Hoo xúc động ôm lấy Eun Bi, sau đó cúi xuống, mạnh mẽ hôn lấy cô, niềm hạnh phúc dâng trào đến nỗi anh không biết phải diễn tả cảm xúc ấy

ra sao, chỉ biết dồn tất cả vào nụ hôn này.

Chẳng biết nụ hôn kéo dài bao lâu, đến khi Yoon Ji Hoo buông Eun Bi ra, thì cô bé đã không đứng nổi, mềm nhũn dựa vào lòng anh. Đôi mắt đầy hơi nước, đôi môi thì sưng tấy, chỉ cần người khác nhìn vào, sẽ biết ngay họ vừa làm gì.

“Lúc này em nói sách gì?” – Yoon Ji Hoo hỏi.

Eun Bi ngơ ngác ngược đầu lên, trả lời: “Shoujo manga!”

“Haha, mai mốt anh sẽ mua cho em thêm nhiều cuốn nữa!”

Nhìn cô bé trong lòng vẫn còn đang choáng váng, Yoon Ji Hoo nở nụ cười đắc ý: “Có muốn chơi trượt tuyết nữa hay không?”

Eun Bi từ từ tỉnh táo lại, hai má ửng đỏ: “Thôi, em muốn về!”

“Được, chúng ta về!” – Yoon Ji Hoo khẽ nhắc bóng Eun Bi trên lưng, từng bước từng bước đi về phía nhà nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Sau một ngày hứng khởi chơi trượt tuyết trong không khí giá lạnh, buổi tối, mọi người lại được thoải mái ngâm mình trong cái ấm áp của suối nước nóng.

Từ khi đọc những bộ truyện tranh nổi tiếng của xứ sở Phù Tang, Eun Bi đã mê muội đất nước này và luôn mong muốn đem những việc trong truyện tranh ra thực hiện, vì vậy khi được tắm suối nước nóng, cô bé đã rất vui mừng, tuy là không phải suối nước nóng ở Nhật, thế nhưng thế này cũng được rồi.

Khi thoải mái tắm xong, Eun Bi khoác bên ngoài bộ áo tắm đơn giản màu hồng nhạt đã được chuẩn bị trước, kéo cửa phòng tắm ra thì liền nhìn thấy Yoon Ji Hoo đã đứng ngay đó, xem bộ dạng thì có vẻ đã đứng được một lúc rồi.

“Anh Ji Hoo? Sao anh lại ở đây?” – Eun Bi bước tới hỏi.

“Anh chờ em!”

“Chờ em?” – Eun Bi ngạc nhiên hỏi, sau đó lại cười: “Cũng may cho anh là chúng ta đã bao trọn gói nhà nghỉ này, nếu không việc anh đứng trước cửa nhà tắm nữ như vậy chắc chắn sẽ khiến cho người khác hiểu lầm anh là biến thái mất.”

Nói xong, lại nhìn người trước mắt đang nhẹ nhàng mỉm cười với mình, Eun Bi như nghĩ tới cái gì, nói tiếp: “Thế nhưng anh đẹp trai như vậy, chắc có lẽ đến lúc đó chẳng ai mắng anh là biến thái đâu, mà sẽ còn cố gắng để bản thân lộ lộ nhiều hơn nữa trước mặt anh ấy chứ!”

Yoon Ji Hoo khẽ cốc lên đầu Eun Bi một cái: “Nói bậy. Em lại đang xem loại sách gì vậy?”

Eun Bi khẽ le lưỡi, cười hề hề, nhưng không nói mình đang đọc cái gì, cô bé sợ bị tịch thu.

Yoon Ji Hoo nhìn thấy bộ dạng Eun Bi như vậy, bất ngờ cúi xuống, hôn nhẹ vào môi cô bé, mỉm cười nói: “Đi về phòng thay một bộ quần áo khác đi, trời đang rất lạnh.”

Ánh mắt anh kín đáo lướt qua phần vạt áo hơi bị mở ra, lộ mất một phần của bầu ngực nhỏ nhắn, hô hấp bất giác nặng một chút, nhắm lại mình vẫn còn đến 4 năm nữa mới có thể chạm vào cô, anh lại không dấu vết thờ dài.

Eun Bi mặt hơi đỏ, thế nhưng cô bé cũng đã không còn ngượng ngùng trước những hành động thân mật bất ngờ của Yoon Ji Hoo nữa, ngoan ngoãn nắm tay anh đi về phòng.

Eun Bi thay quần áo xong bước ra, thì thấy Yoon Ji Hoo đang đứng bên khung cửa, nhìn ra cảnh vật bên ngoài, nghe tiếng động, anh quay mặt lại, đón lấy cái khăn trên tay Eun Bi, nhẹ nhàng lau tóc cho cô, chuyện này anh cũng đã làm rất nhiều lần, thế nên hai người đều tỏ ra rất tự nhiên.

Lau tóc xong, Yoon Ji Hoo lấy từ túi quần ra một cái hộp, mở hộp ra, đó là một sợi dây chuyền, luôn bên trong một cái nhẫn, anh lấy sợi dây chuyền ra, hoài niệm nói:

“Cái này là di vật của ba mẹ anh!”

Eun Bi sững sờ, nhìn chăm chú vào sợi dây chuyền. Yoon Ji Hoo lúc này đã vươn tay, đeo sợi dây chuyền vào cổ Eun Bi.

“Anh Ji Hoo! Cái này em không thể lấy được!” – Eun Bi cuống quýt từ chối, di vật của cha mẹ, là một thứ quý giá biết bao nhiêu, ta có thể dựa vào nó để mãi nhớ về những người đã khuất, huống chi đó là ba mẹ của anh Ji Hoo.

“Ngồi yên nào!” – Yoon Ji Hoo khẽ nói, động tác trên tay vẫn không dừng lại, cho đến khi đeo nó vào cổ Eun Bi rồi, anh mới nói.

“Eun Bi là người anh yêu thương nhất trên đời này, vật này rất quan trọng với anh, nên bây giờ anh giao nó cho em, anh nghĩ, ba mẹ anh sẽ rất vui nếu như em đeo nó!”

Eun Bi vuốt ve cái vòng cổ: “Thế nhưng đây cũng là di vật của ba mẹ anh, anh tặng cho em rồi, sau này sẽ rất ít có cơ hội nhìn thấy nó!”

“Vậy từ hôm nay, Eun Bi ở bên anh nhiều một chút, vậy thì anh sẽ có nhiều thời gian để nhìn ngắm nó hơn, có đúng không?”

Eun Bi nhìn Yoon Ji Hoo, việc anh tặng một đồ vật quan trọng như thế cho bản thân cũng phần nào chứng minh địa vị của cô trong lòng anh.

Eun Bi nghiêm túc nhìn anh, trịnh trọng nói: “Em nhất định sẽ bảo quản thật tốt nó! Huống chi, sau này chúng ta cũng lấy nhau, đến khi đó, anh sẽ có thể nhìn thấy nó mỗi ngày rồi!”

Nghe vậy, Yoon Ji Hoo mỉm cười: “Đúng rồi!” – Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán cô:

“Đồ vật quan trọng nhất của anh, nhờ Eun Bi cất giữ đấy!”

“Ừm, anh cứ yên tâm!”

“Haha! Được rồi, chắc em cũng đói bụng rồi, chúng ta xuống ăn tối đi!”

Nghe thấy ăn tối, Eun Bi liền hứng khởi: “Hôm nay ăn gì vậy ạ?”

Từ khi tỉnh dậy đến nay, ngoài thú vui xem tiểu thuyết, truyện và ti vi, thì Eun Bi thích nhất là thưởng thức mỹ thực. Đồ ăn ngon ai mà không muốn ăn, tuy nói mọi người luôn cho cô bé ăn những món cao cấp nhất, thế nhưng đối với một người thích mang những gì mình xem ra để áp dụng thực tế, thì ăn uống đúng trường hợp sẽ càng khiến Eun Bi vui hơn.

Giống như lần bọn họ đi dã ngoại, Eun Bi thích tự nướng thịt, tuy là cô bé nướng cháy khét, thế nhưng khi ăn vào, tâm trạng sẽ vui hơn là ăn đồ nhà hàng cao cấp.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Yoon Ji Hoo khẽ cười: “Ăn lẩu!”

“Hoan hô! Đi trượt tuyết thì nhất định phải ăn lẩu!” – Eun Bi vui vẻ, nhanh nhẩu bước về phía phòng ăn.

Mọi người cũng đã tụ tập ở phòng ăn từ lâu, vì để hợp không khí, mọi người không dùng bàn ghế mà bố trí phòng ăn trên chiếu như những nhà bình thường khác, tuy nhiên, mọi người cùng vây quanh bên nồi lẩu sôi sùng sục trong ngày trời lạnh lẽo, sẽ ấm áp hơn nhiều, đúng không.

“Hai người đến rồi, lại đây đi!” – So Yi Jung cười cười nhìn cả hai nói.

Eun Bi ngồi giữa Song Woo Bin và Yoon Ji Hoo, nước lẩu cay xè có thể nghe được cả vị nồng của nó, Chu Ga Eul và Geum Jan Di nhanh chóng bỏ những nguyên liệu sống vào, có ghê, tôm, nấm, cá, thịt dê, thịt bò, các loại rau củ non như bắp, cà rốt, kết hợp với các loại rau ăn lẩu.

Vì mọi người thích ăn gì thì nấu đó nên nồi lẩu cũng không biết là theo phong cách nào.

Yoon Ji Hoo nhanh tay gấp lấy miếng thịt dê thả vào trong chén Eun Bi: “Mau ăn đi!”

Song Woo Bin bên cạnh thấy vậy, khó chịu nói: “Nè, tôi còn ngồi ở đây đó!”

So Yi Jung ở bên cạnh, gấp một miếng cà rốt vào trong bát Song Woo Bin: “Cậu ghen tị à, tôi cũng gấp cho cậu nè!”

“Tôi không ăn cà rốt!”

“Anh hai, để em gấp cho anh!”

“Jan Di! Có muốn ăn gì không, anh gấp cho!”

“Goo Jun Pyo, anh tự lo cho mình đi!”

“Anh Ji Hoo, ăn cái này nè!”

“Cám ơn em!”

“Eun Bi, cho em miếng thịt bò này!”

“Chị Ga Eul cũng ăn đi!”

“Lần đầu tiên tôi ăn lẩu như thế này đó. Trông thì chả ra làm sao cơ mà cũng ngon nhỉ!”

“Goo Jun Pyo, không ai bảo anh cầm đầu!”

Bên ngoài, gió rét vẫn đang thổi, nhưng bên trong lại là không khí náo nhiệt, ấm áp lòng người. Có lẽ những người trẻ tuổi trong kia, sau này sẽ phải trải qua những việc không vui nhiều hơn nữa, thế nhưng đây sẽ mãi là một trong những kỉ niệm đẹp đẽ của họ thời học sinh.

--

Tác giả: Tham khảo một tí, các bạn thấy cái giao diện này như thế nào, Trà muốn tìm giao diện đẹp hơn một tí nên chọn cái này (do font chữ cũng đẹp), thế nhưng cứ thấy nó sao sao ak. Hàng miễn phí nên khó tìm cái nào hài lòng hết quá!

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Sáng hôm sau, mọi người lại một lần nữa chia nhau ra đi chơi. Hôm qua Eun Bi đã chơi trượt tuyết đã rồi, vì vậy hôm nay liền đòi Yoon Ji Hoo dẫn đi tham quan những chỗ khác. Eun Bi còn cầm theo cái máy ảnh nhỏ của mình, thuận tiện lưu lại những thời khắc tốt đẹp.

Khu trượt tuyết là khu du lịch nên cũng không thể thiếu những khu vực bán đồ ăn vặt, khu vực này thường được chia ra làm những gian hàng để cạnh nhau, bán đủ thứ món ăn từ bánh kẹo, kem cho đến các món thịt nướng, xiên que. Khách hàng tụ tập ở đây cũng rất nhiều, ở giữa khu còn bày một loạt hàng ghế cho mọi người mua đồ ăn xong cũng có thể ngồi đó thưởng thức.

Eun Bi rất thích không khí ở nơi đây, đối với những món ăn chiên xào, trông lạ mắt cũng vô cùng tò mò nên đòi Yoon Ji Hoo mua cho rất nhiều.

Yoon Ji Hoo thấy cô thích cũng không ngăn cản, thuận theo ý cô mà mua, nếu như là bình thường, anh sẽ không cho phép cô ăn những món ăn vỉa hè này, vì dạ dày của Eun Bi không được tốt, mấy món này không được sạch sẽ. —

Thế nhưng ở đây là khu trượt tuyết, không khí lạnh thì cũng sạch sẽ hơn nơi khác, đồ ăn cũng được bảo quản tốt hơn.

Eun Bi ăn không nhiều lắm, mỗi thứ mua về cô bé nếm một ít, thứ nào ngon thì ăn nhiều một ít, thứ nào không thích thì chẳng động lần thứ hai. Đối với những thức ăn mà Eun Bi bỏ mứa, Yoon Ji Hoo đều giải quyết hết giùm cô.

Vì đồ mua rất nhiều nên cho dù ăn mỗi thứ một ít thì cũng đủ no bụng, nên bọn họ không hề về nhà nghỉ ăn trưa mà ăn xong lại đi tham quan tiếp.

Đến buổi chiều, Eun Bi phát hiện một cửa hàng quà lưu niệm nên kéo Yoon Ji Hoo vào.

Mỗi lần đi chơi xa, Eun Bi luôn nghĩ đến việc mua quà về cho ba mẹ và Ha Jea Kyung, lần này cũng vậy.

Có lẽ Eun Bi thích mấy thứ trong suốt nên lần này cô bé mua toàn là cầu thủy tinh, trong đó cũng có mua cho bản thân một phần, ngoài ra lần này Eun Bi còn lựa thêm một mô hình xe trượt tuyết, dự định là sẽ đem qua nhà Yoon Ji Hoo để, Eun Bi có một phòng để đồ chơi ở bên ấy.

Giờ đây, tại nhà của Yoon Ji Hoo, đồ của Eun Bi ngày càng nhiều, cho dù Eun Bi có đột nhiên qua ở đó thì cũng không cần mang theo bất cứ gì khác, chỉ cần mang theo bản thân là được.

Eun Bi còn mua thêm 7 cái móc khóa đáng yêu có in logo của khu du lịch, để bọn họ mỗi người mang một cái, coi như là kỉ niệm cho lần đi du lịch này. —
Nguồn: hoasontra.net

Lựa quà xong thì trời cũng gần tối, cả hai liền bao lớn bao nhỏ xách về nhà nghỉ.

Đi đến phía dưới nhà nghỉ thì thấy mọi người đều tập trung ở dưới sảnh, sắc mặt ngưng trọng, bên cạnh còn có 3 người thân sắc e ngại. Eun Bi cũng không lạ gì 3 người này, đây là 3 người nhóm Ginger lần trước đã chặn đường Geum Jan Di.

“Ji Hoo, xảy ra chuyện rồi!”

Vừa thấy hai người, Song Woo Bin đã nhanh chóng tiến lên, kể đầu đuôi mọi chuyện.

Thì ra 3 người này đã giấu sợi dây chuyền mà Goo Jun Pyo tặng của Geum Jan Di, sau đó nói dối là nhìn thấy nó ở trên núi, mà Geum Jan Di ngu ngốc thì lại mắc lừa rồi, một mình lên đó kiếm. — Nguồn: hoasontra.net

Yoon Ji Hoo nghe vậy thì nhúm mày, nói: “Đã kêu đội cứu hộ chưa?”

“Kêu rồi, thế nhưng hôm nay thời tiết không được tốt, hành động của bọn họ cũng không thuận lợi lắm!” – So Yi Jung đáp lời.

Anh thật sự không thích cái cô Geum Jan Di suốt ngày gây rắc rối này, người ta nói gì cũng tin, lại còn tùy tiện làm bậy, cô ta so với Eun Bi còn không bằng. Tuy Eun Bi không biết gì, thế nhưng ít nhất rất nghe lời, sẽ không gây rắc rối cho người khác.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng khi So Yi Jung nhìn qua Chu Ga Eul thần sắc lo lắng bên cạnh, cũng không nói gì.

“Jun Pyo đâu rồi?” – này giờ vẫn không thấy bóng dáng Goo Jun Pyo, Yoon Ji Hoo liền thắc mắc hỏi, bình thường chuyện của Geum Jan Di, cậu ta là người phản ứng đầu tiên mà.

“Không biết, thế nhưng lúc này tớ đã gọi cho cậu ấy rồi!” – Song Woo Bin đáp.

Eun Bi nghe vậy cũng vô cùng lo lắng, bỏ đồ đạc xuống, đến bên Chu Ga Eul không tiếng động an ủi.

Mọi người cũng không biết phải làm gì, thời tiết như vậy, cũng không để lên núi tìm kiếm, cho dù bọn họ có cứng rắn đi, có khi cũng chỉ tăng thêm số người cần cứu viện, chỉ có thể cầu nguyện cho Geum Jan Di thông minh một chút, thấy thời tiết xấu thì nhanh chóng tránh trong một căn nhà nào đó, trên núi cũng không thiếu các quán nước, cửa hàng.

Ngồi chờ đến khuya, vẫn không thấy Geum Jan Di đâu, bọn họ chốc chốc lại gọi điện cho đội cứu hộ, bọn họ vẫn còn đang tìm kiếm.

Eun Bi ngồi trên ghế sofa, cả người có chút mệt mỏi, rồi từ từ thiếp đi lúc nào không hay.

Yoon Ji Hoo thấy cô co người ngủ quên trên sofa, liền nhẹ nhàng ôm cô về phòng, tháo giày, đắp chăn cho cô xong mới tiếp tục xuống lầu.

Eun Bi ngủ thẳng đến sáng hôm sau mới tỉnh, khi tỉnh dậy thì nghe tin Geum Jan Di lẫn Goo Jun Pyo đều bình an trở về rồi. Ngoại trừ Geum Jan Di có chút sốt nhẹ thì không có chuyện gì nữa.

Eun Bi vừa ăn sáng, vừa nghe Goo Jun Pyo kể về chuyện hôm qua, khi nghe đến chỗ nhóm Ginger nói cho anh biết Geum Jan Di làm mất sợi dây chuyền, cô bé liền không nhịn được nói:

“Anh Jun Pyo chẳng lẽ không nhìn ra đây là kẻ châm ngòi của các chị ấy sao? Việc dễ nhìn ra như vậy mà anh cũng bị mắc lừa, anh thật ngốc!”

“Anh ngốc hồi nào, chỉ là lúc đó giận quá mất khôn!” – Goo Jun Pyo tặc mao nói.

Eun Bi cũng không chịu buông tha: “Anh đừng có chối nữa, anh nếu không ngốc, làm sao bị vài lời đó làm cho tức giận chứ, anh cần phải bổ sung kiến thức nhiều hơn nữa, lần sau em sẽ mua cho anh tài liệu tham khảo.”

Yoon Ji Hoo ngồi bên cạnh, cười sùng nịch vuốt tóc cô.

Song Woo Bin cũng về bên phe em gái: “Jun Pyo, thừa nhận đại đi, bọn tôi cũng không có chê cười cậu!”

“Song Eun Bi, anh đã nói anh không ngốc!”- Goo Jun Pyo cứng đầu nói, có chết anh cũng không thừa nhận, mặc dù bây giờ suy nghĩ lại, anh thấy mình cũng ngốc thật, dễ bị lừa như vậy. Nghĩ nghĩ, anh nói:

“Mà em tính mua gì cho anh tham khảo vậy?”

“Phải đó Eun Bi, em định cho anh Jun Pyo của em xem thứ bí kíp gì vậy?” - So Yi Jung cũng vô cùng hứng thú, việc anh và Woo Bin dễ dàng nhận ra mưu kế của 3 cô nàng này, cũng là do tung hoành ở bụi hoa lâu ngày mà ra, thế nhưng một cô bé như Eun Bi mà cũng rành về chuyện này, rốt cuộc là thứ tài liệu gì.

“Phim tình cảm! Cung đấu, gia đấu, tiểu tam cầu huyết linh tinh! Mấy cái này em coi xong rồi, để em về em gửi qua cho.”

Goo Jun Pyo:...

Mọi người:...

Yoon Ji Hoo, anh đang bình tĩnh kẹp cho Eun Bi cái bánh khác, anh quen rồi.

--

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Sau chuyến đi trượt tuyết, tình cảm của Geum Jan Di và Goo Jun Pyo tiến triển hơn hẳn, thế nhưng họ chưa dùng thời gian sắp tới để ngọt ngào bên nhau, thì Goo Jun Pyo đã phải sang Ma Cau, bắt đầu tiếp xúc sự nghiệp của gia đình, anh đã trưởng thành, Kang Hee So có vẻ sẽ không để cho Goo Jun Pyo thoải mái nhàn nhã nữa.

Việc Goo Jun Pyo đi Ma Cau có vẻ không ảnh hưởng đến ai trong bọn họ ngoại trừ Geum Jan Di. Những người còn lại của F4 đều đã tiếp quản sự nghiệp của gia đình, thậm chí Yoon Ji Hoo còn bắt đầu quản lý công ty năm 12 tuổi, nếu không, với chuyện bên cạnh anh không còn ai thì tập đoàn Su Am đã bị những người khác nuốt trọn rồi.

Vì vậy, họ không hề có ý kiến gì về việc Goo Jun Pyo phải đi Ma Cau, việc Goo Jun Pyo tiếp quản sự nghiệp chỉ là chuyện sớm muộn, chỉ là trùng hợp nó xảy ra ngay lúc này thôi.

Thế nhưng việc Eun Bi phải lên đường sang Lon Don với cha mẹ thì khác. Khi họ vừa về từ chuyến trượt tuyết không được mấy ngày, Sandra Song sau khi nhận được món quà thứ n của con gái đã không kìm được nỗi nhớ nhưng mà muốn Eun Bi sang chơi với bọn họ vài ngày.

Dưới sự mong mỏi của Sandra và Song Ki Hyun, cộng thêm Eun Bi cũng rất nhớ cha mẹ, thế nên đã không nhìn ánh mắt u ám của ai đó mà khăn gói lên đường.

--

Lon Don vào tháng tư vẫn còn khá lạnh lẽo. Với thành phố sương mù luôn ẩm ướt này thì hầu hết thời gian trong năm luôn ở nhiệt độ thấp.

Eun Bi và Sandra ngồi trong phòng khách, cạnh lò sưởi, đương nhiên lò sưởi cũng chỉ là để trang trí, bây giờ chủ yếu là dùng máy điều hòa nhiệt độ. Cả hai đều đang tỉ mỉ từng đường từng đường đan len, nói đúng hơn là Eun Bi đang theo sự hướng dẫn của Sandra, cẩn thận đan len.

Thời gian trước, Eun Bi luôn muốn đan một chiếc khăn choàng cổ tặng cho Yoon Ji Hoo, thế nhưng mặc dù đã mua rất nhiều sách để tham khảo và cả xem video hướng dẫn, cô bé vẫn không làm được.

Sau khi Sandra biết việc này, bà đã hào hứng mua cả đồng cuộn len về, hí hửng dạy Eun Bi đan khăn, bản thân cũng sẵn tiện đan cho cả nhà một loạt khăn choàng và bao tay gia đình.

Dưới sự hướng dẫn của mẹ, Eun Bi nay đã có thể đan khá thuận lợi, thế nhưng mọi thứ đều bắt đầu từ dễ đến khó, nên Eun Bi hiện nay cũng chỉ đan miếng để ly mà thôi. Nguồn: hoasontra.net

Song Ki Hyun ngồi trên chiếc sofa gần đó, ông đang xem bản tin buổi tối, chốc chốc lại liếc qua phía hai mẹ con bên kia, chốc chốc lại vang lên tiếng nói của hai mẹ con “Eun Bi, chỗ này sai rồi con”, “Đúng rồi, cứ tiếp tục như vậy, Eun Bi giỏi quá”, “Như vậy được không mẹ”, ông cảm thấy thật ấm áp và thỏa mãn.

Có lẽ sau khi Eun Bi lên đại học, ông sẽ đón luôn con bé đến đây, như vậy thì khung cảnh ấm áp này sẽ luôn luôn xuất hiện, dù sao thì đại học và chương trình cấp 3, cũng không liên quan nhiều lắm, vấn đề về trụ cột kiến thức của Eun Bi, sẽ không còn phải lo ngại nữa.

Song Ki Hyun tưởng tượng về sự tốt đẹp của tương lai khi gia đình được ở bên nhau, mà không hề biết rằng, đến khi đó, sẽ có một tên khốn kiếp không biết xấu hổ, giành con gái với ông.

“Đan này giờ cũng lâu rồi, nghỉ một chút đi con!” – Sandra cười nói, có con gái bên cạnh, bà cảm thấy nháy mắt bao mệt mỏi đều biến đâu mất.

Song Ki Hyun đưa đến một ly sữa nóng: “Uống một chút cho ấm!”

“Cảm ơn ba!”

Song Ki Hyun mỉm cười xoa đầu Eun Bi, sau đó cầm lên miếng lót ly mà Eun Bi đã hoàn thành hơn phân nửa, tán thưởng nói:

“Eun Bi giỏi quá, miếng lót này rất đẹp, ngày mai ba đem nó đến công ty để sử dụng nhé!”

Được khen, Eun Bi vui vẻ, hớn hờ đáp ứng.

“Cái thằng Woo Bin này, không biết lại bày về cái gì, mà đòi em gái đan khăn cho, nếu không, Eun Bi đâu phải vất vả như vậy.” – Sandra ngồi bên cạnh, giọng điệu có vẻ bất mãn nói, thế nhưng thực chất trong lòng thì cũng không oán con trai bao nhiêu, bởi vì bản thân cũng rất muốn nhận một chiếc khăn choàng hoặc bao tay từ con gái.

Eun Bi nghe vậy thì chột dạ cúi đầu, trong lòng mặc niệm xin lỗi anh trai. Lúc đầu khi Sanra hỏi tới lý do muốn học đan khăn, có lẽ do thẹn thùng, hoặc do con gái ở tuổi này thường có bí mật với cha mẹ, Eun Bi bất giác giấu việc mình muốn tặng cho Yoon Ji Hoo đi, mà nói dối là Song Woo Bin muốn quà sinh nhật.

Trời tối, cả ba đều ngồi bên cạnh trò chuyện một lúc lâu, sau đó mới trở về phòng. Lần lượt hôn ba mẹ, chúc ngủ ngon, Eun Bi mới đóng cửa phòng lại.

Cầm lên điện thoại, mỗi khi ở bên cạnh ba mẹ, Eun Bi thường không đem điện thoại, bởi vì cũng như hai người, Eun Bi không muốn bất cứ thứ gì làm ảnh hưởng đến khoảng thời gian gia đình bên nhau, nếu như là Song Woo Bin có chuyện, anh sẽ gọi trực tiếp vào điện thoại gia đình đặt ở phòng khách. Nguồn: hoasontra.net

Có 4 tin nhắn mới và 2 cuộc gọi nhớ, 2 cuộc gọi nhớ là của Yoon Ji Hoo và Song Woo Bin, lúc này anh có gọi xuống điện thoại ở phòng khách rồi, 4 tin nhắn lần lượt là So Yi Jung nhờ Eun Bi mua giúp anh ấy một thứ đồ sứ ở Lon Don, kèm theo hình ảnh.

Chu Ga Eul thời gian này đang đi học làm gốm, nghĩ cũng biết là vì ai, thuận tiện hỏi Eun Bi có muốn làm cái gì không, cô sẽ làm tặng Eun Bi một cái.

Yoon Ji Hoo nhắn tin hỏi thăm sức khỏe, cũng dặn dò Eun Bi chú ý chăm sóc bản thân và không quên thêm một câu “nhớ em”, ý khác là, em mau mau trở về.

Còn lại là của Ha Jea Kyung, chị ấy nhắn một hàng dài, kể về người mà chị ấy yêu. Lần này Eun Bi vừa sang Anh thì Ha Jea Kyung cũng vừa vận về Hàn Quốc, hai chị em lại bỏ lỡ nhau, thế nhưng khoảng mấy ngày nữa Eun Bi sẽ về Hàn Quốc, chắc hai người sẽ có dịp đi chơi.

Gần đây Ha Jea Kyung luôn miệng đề về người con trai khiến chị ấy gặp tiếng sét ái tình, không ngờ người này lại trùng hợp là vị hôn phu của cô, lần đầu biết yêu Ha Jea Kyung vô cùng hưng phấn, thường xuyên nhắn tin cho cô em gái thân thiết là Eun Bi để chia sẻ niềm vui.

Theo như lời của Ha Jea Kyung, người con trai này tính tình không được tốt, thế nhưng lại rất đáng yêu, họ lại trùng hợp là vị hôn phu thê của nhau, quả nhiên là duyên trời định.

Eun Bi ngẫm nghĩ, mấy ngày nữa mình sẽ về Hàn Quốc, chắc sẽ kịp tham gia hôn lễ của chị ấy.

Cô bé lần lượt nhắn tin cho từng người, hứa sẽ mua đồ giùm So Yi Jung, muốn Chu Ga Eul làm cái ly cùng với chúc mừng Ha Jea Kyung, cuối cùng là gọi điện nói chuyện với Yoon Ji Hoo, sau đó mới ngoan ngoãn đi ngủ. Nguồn: hoasontra.net

--

Tác giả: Đợt trước Trà nhằm là bố GJP hôn mê từ lâu rồi, thế nhưng gần đây xem phim lại thì hình như là đợt này mới hôn mê, thôi lỡ rồi thì lấy bối cảnh :Bố Goo hôn mê lâu rồi và bà Kang thì nói dối ông chết nha.

Eun Bi không hề biết người Ha Jea Kyung nói đến là Goo Jun Pyo, chờ đợi phản ứng của em khi biết điều này.

Truyện đã dần dần đi đến hồi kết, bạn Trà vốn không muốn viết quá nhiều tình tiết của BOF vô (nhưng hình như phần đầu hơi lậm nhĩ), vì đây là truyện của Eun Bi và Ji Hoo, thế nên những tình tiết khác của BOF sẽ được viết qua loa.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Lần này vợ chồng Song gia vì muốn có nhiều thời gian hơn ở bên cạnh con gái nên đã giao hầu hết mọi công việc cho trợ thủ làm, chỉ khi nào là chuyện quá quan trọng thì cả hai mới mở cuộc họp qua điện thoại hay webcame để giải quyết.

Mấy ngày qua, Eun Bi đã được ba mẹ dẫn đi tham quan bảo tàng Sherlock Holmes, tháp Big Bang, đại học Oxford, thậm chí cả những con đường từng xuất hiện trong Harry Potter bọn họ cũng không tha.

Eun Bi thích đọc sách báo, nhất là tiểu thuyết nên ngoài việc tham quan những thắng cảnh nổi tiếng ở London thì việc đi chơi ở những nơi mà có trong sách hay trong phim thật là một chuyện quá tuyệt vời, cảm giác cứ như bạn thân tượng một người và mọi người dẫn bạn đi đến nhà thần tượng đó, xem qua hết thấy vật dụng họ đã dùng và bạn coi đó như bảo bối.

Có một lần, Song Ki Hyun còn dẫn Eun Bi đến đại học Mary Queen, nơi mà ông muốn Eun Bi học sau khi đến Anh sau này.

Thật ra trước đó, ông đã từng hỏi Eun Bi muốn làm gì trong tương lai, là con gái út trong nhà, trên có cha mẹ khỏe mạnh, anh hai biết đảm đương, Eun Bi chỉ cần làm những việc mình thích là được, vì vậy cô bé không ngần ngại chọn trở thành một nhà văn.

Ai biết giấc mơ ấy trong tương lai có thay đổi hay không, thế nhưng hiện giờ hai vợ chồng Song Ki Hyun sau khi nghe thấy điều đó đã chôn được trường đại học Mary Queen, chuyên về mảng văn học cho Eun Bi.

Quả nhiên, Eun Bi vừa vào đã thích ngay trường đại học đậm chất văn học này, thế nhưng dù gì Eun Bi cũng chỉ có 14 tuổi, đợi đến khi Eun Bi học đến đại học thì còn những 4 năm nên dù có mong chờ đến thế nào thì hai vợ chồng cũng chỉ có thể chờ.

Đến tối, khi cả nhà vây quanh phòng khách, ăn tối xong thì xem tivi cùng nhau, Eun Bi và Sandra thì vừa xem tivi đan lát, qua vài ngày, Eun Bi đã có thể

đan những thứ đơn giản mà không mắc những lỗi xưa nữa, vì vậy giờ đây cô bé bắt đầu bắt tay vào đan khăn choàng.

Màu sắc chiếc khăn choàng mà Eun Bi chọn là màu vàng nhạt và màu trắng, Yoon Ji Hoo trong ấn tượng của Eun Bi là một chàng trai dịu dàng, ôn hòa như ánh nắng sớm nhẹ nhàng, vì vậy cô bé đã chọn màu này làm khăn choàng.

Đến 9 giờ tối, Eun Bi dưới sự nhắc nhở của Sandra, ngoan ngoãn trở về phòng, quen thuộc cầm lấy điện thoại gọi cho Yoon Ji Hoo, kể cho anh nghe một ngày tuyệt vời của mình, sau khi cả hai dặn dò qua lại thì cuộc gọi mới kết thúc.

Eun Bi lại tiếp tục cầm lấy điện thoại gọi cho Ha Jea Kyung, không biết có phải do bản thân nghĩ nhiều hay không, thế nhưng dạo này cảm xúc của chị Ha Jea Kyung hơi lạ, không còn thoải mái cười đùa như lúc trước nữa mà cứ như có tâm sự, khi Eun Bi hỏi tới thì cứ trốn tránh, không chịu trả lời, và một điều quan trọng là, chị ấy không còn lôi kéo Eun Bi để huyền thuyên về người con trai mà chị ấy yêu nữa.

Trong lòng Eun Bi đã chắc chắn là có chuyện, thế nhưng đương sự không chịu nói, bản thân thì đang ở Anh Quốc nên cũng không thể làm gì, chỉ có thể đợi khi về Hàn Quốc, cô bé sẽ nhờ anh trai hoặc anh Ji Hoo điều tra một phen.

Với bao suy đoán trong lòng như vậy, Eun Bi ở lại Anh Quốc chơi thêm 3 ngày nữa, sau đó chính thức quay về Hàn Quốc trong sự quyến luyến của ba mẹ.

--

Người đến đón Eun Bi là Yoon Ji Hoo, anh đón lấy hành lý từ tay Eun Bi, nhăn mày: “Nặng nhỉ?”

Eun Bi nhìn anh cười hi hi: “Vì em mua rất nhiều quà cho mọi người mà!”

Yoon Ji Hoo khẽ cười: “Có anh không?”

“Có, em để dành món quà đặc biệt nhất cho anh đấy!” – Eun Bi thần bí nói, lần này ngoài những món được nhờ mua, Eun Bi đều mua thêm cho mỗi người một món quà lưu niệm, hầu hết đều là những món mà Eun Bi mua khi đi tham quan, thế nhưng cô bé lại duy nhất không mua quà cho Yoon Ji Hoo, vì món quà mà Eun Bi muốn tặng anh chính là chiếc khăn choàng cổ mà cô bé đã tự tay đan từng mũi.

Yoon Ji Hoo nghe vậy thì bật cười: “Vậy sao, thế thì anh thật chờ mong!”

Anh dẫn Eun Bi ra xe, lần này anh lái chiếc Roll Royce Phantom màu đen, xe này là anh mới mua, cũng đã được chuyên gia lắp đặt lại nên ngồi rất thoải mái, hơn nữa hệ số an toàn rất cao.

Từ lần trước khi Eun Bi nhập viện, anh đã có thể tự chạy xe, tuy vẫn còn e ngại, nhưng nỗi sợ sẽ giảm bớt sau mỗi lần lái xe. Trong nhà chỉ có chiếc Mercedes trước đây ông nội anh hay dùng, vì vậy anh liền có ý định mua chiếc xe nào đó rộng rãi hơn, để khi Eun Bi ngồi vào, sẽ cảm thấy thoải mái. Mà quả nhiên Eun Bi rất thích chiếc xe này.

Trên đường về, anh kể cho Eun Bi nghe về những chuyện xảy ra trong thời gian qua, Goo Jun Pyo có một vị hôn thê, mẹ của Goo Jun Pyo chèn ép nhà Geum Jan Di đến nỗi giờ đây mỗi người một nơi, sống khó khăn vô cùng.

“Mẹ anh Jun Pyo làm vậy, chắc anh ấy buồn lắm!” – Eun Bi cảm thán nói, lại thầm may mắn ba mẹ mình đều là những người yêu thương mình, sẽ không bắt ép cô bé làm gì cả.

Yoon Ji Hoo khẽ liếc Eun Bi một cái, lạnh nhạt nói: “Cũng bởi vấn đề là cậu ấy thích Geum Jan Di thôi, Geum Jan Di không phải là không tốt, thế nhưng với tính tình của cô ta, sẽ khó dung nhập vào thế giới của chúng ta, cô ấy không thích hợp làm một thiếu phu nhân nhà giàu, nhiều khi còn có thể gây phiền toái cho Jun Pyo vì vậy mà chủ tịch Kang mới kịch liệt phản đối như vậy.”

Eun Bi nghe vậy liền hỏi: “Anh cũng phản đối chuyện của hai người sao?”

“Theo trên lý trí, thì anh không ủng hộ lắm việc Jun Pyo và Geum Jan Di đến với nhau, vì như vậy, Jun Pyo sẽ trải qua rất nhiều khó khăn, thế nhưng anh là bạn cậu ấy, vì vậy cho dù cậu ấy chọn lựa như thế nào, anh cũng sẽ ủng hộ và tận hết khả năng giúp đỡ.”

Vậy nghĩa là ngầm phản đối rồi, Eun Bi nghĩ nghĩ, lại nghĩ đến bọn họ cũng sinh ra trong hào môn, có lẽ sau này cũng sẽ gặp chuyện tương tự, nghĩ thế, cô bé lại xuống tinh thần.

Yoon Ji Hoo nhìn sang cô bé đang yếu xiu bên cạnh, giờ tay vỗ nhẹ đầu cô khẽ trấn an: “Yên tâm, chúng ta không phải là trường hợp giống bọn họ, hơn nữa, trên đời này đã không ai có thể bắt anh làm gì nữa rồi!”

Phải ha, mình và anh Ji Hoo vốn là môn đăng hộ đối, hơn nữa chẳng còn ai có thể can thiệp quyết định của anh Ji Hoo, ngồi buồn về những chuyện không thể xảy ra Eun Bi cảm thấy thật ngốc, vì vậy nháy mắt đã vui vẻ trở lại.

Yoon Ji Hoo chở Eun Bi về nhà họ Song, sau khi cất hành lý xong thì khuyên cô bé nghỉ ngơi, bản thân thì ngồi ở phòng khách, mở laptop ra xử lý công việc. Đến tối, khi Eun Bi tỉnh dậy thì Song Woo Bin cũng đã về đến nhà, cả ba mở một bữa tiệc nho nhỏ, nói chuyện phím ròi ai nấy đi nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, Song Woo Bin cùng Yoon Ji Hoo dắt Eun Bi sang nhà Goo Jun Pyo.

Chương 32

Khi xe vừa đến cổng nhà Goo Jun Pyp thì Eun Bi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bước xuống từ một chiếc xe sang trọng. Eun Bi liền bắt ngờ lại vui vẻ kêu người nọ lại:

“Chị Jea Kyung!”

Ha Jea Kyung cũng vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Eun Bi ở đây, lâu ngày gặp lại, giọng nói cũng tràn ngập kinh hi: “Eun Bi, em về nước rồi sao?”

Eun Bi nhanh chóng chạy tới bên cạnh Ha Jea Kyung: “Dạ, em về hôm qua, vốn định vài bữa nữa hẹn chị ra ngoài chơi, không ngờ lại gặp chị ở đây!”

“Chị cũng thật không ngờ, mà sao em lại ở đây?” – Ha Jea Kyung hỏi.

“Em cùng anh trai và anh Ji Hoo tới nhà anh Jun Pyo chơi!”

Ha Jea Kyung bắt ngờ nhìn sang hai người con trai đang đứng bên cạnh Eun Bi: “Anh trai? Em họ Song, chẳng lẽ em là em gái Woo Bin!”

“Dạ đúng rồi! Mà sao hôm nay chị cũng tới đây?” – Eun Bi hiếu kì hỏi, cô bé chưa từng nghe các anh ấy nói có quen với chị Jea Kyung. – nguồnhoasontra.net

“Chị, chị tới tìm Jun Pyo!”

Ha Jea Kyung chưa kịp nói hết, thì Kang Hee So đã bước ra từ bên trong, nhiệt tình nói: “Jea Kyung đã đến rồi sao?”

Rồi lại nhìn sang Eun Bi và Yoon Ji Hoo, Song Woo Bin bên cạnh: “Ồ! Cả Eun Bi cũng tới à!” – F4 thì tới nhiều quá rồi, nên bà cũng không cần chào hỏi nhiều làm gì. “Vào đi, vào đi, Jun Pyo giờ này vẫn còn đang ngủ, cái thằng thật là...”

Eun Bi đi theo Kang Hee So đi vào trong nhà, thế nhưng thái độ của Kang Hee So đối với Ha Jea Kyung khiến Eun Bi thật không hiểu ra sao, trước giờ có thấy bác ấy niềm nở với ai bao giờ, đương nhiên là ngoại trừ đối tác làm ăn.

Thắc mắc của Eun Bi nhanh chóng được giải đáp, sau khi nghe thấy Ha Jea Kyung là vị hôn thê của Goo Jun Pyo, Eun Bi đã vô cùng bất ngờ, đi kèm đó là một cảm giác phức tạp.

Ha Jea Kyung là vị hôn thê của Goo Jun Pyo đồng nghĩa với việc, anh Jun Pyo chính là người con trai mà chị ấy yêu, thế nhưng gần đây lại làm chị ấy buồn và chị Jea Kyung là một chứng ngại trong tình yêu của anh Jun Pyo. nguồnhoasontra.net

Nhìn Ha Jea Kyung lên lầu cùng với chủ tịch Kang để kêu anh ấy dậy, tâm trạng của Eun Bi trăm mối ngổn ngang, cô bé bắt giác nhìn sang Yoon Ji Hoo.

Yoon Ji Hoo thở dài ngồi xuống bên cạnh cô: “Anh cũng không ngờ cô ấy lại là người chị mà em hay kể!”

Song Woo Bin bên cạnh cũng rối rắm không kém. Tuy anh cũng có chút đồng tình với cô gái này, nhưng so với Jun Pyo thì cô ta là người chẳng liên quan, bọn họ chỉ cần ủng hộ Jun Pyo là được, còn việc cô ta sau này có làm sao, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến bọn họ, thế nhưng bây giờ cô ấy lại là người thân thiết với Eun Bi, quan hệ cũng không kém gì bọn họ, nếu như bọn họ vẫn như lúc đầu làm như vậy, mặc kệ cô ấy, vậy thì không ổn.

Ở đây đang chìm trong không khí âm ỉ, thì trên lầu lại vang lên giọng tức giận của Kang Hee So: “CÔ TẠI SAO LẠI Ở ĐÂY!”

Mọi người nhanh chóng chạy lên lầu thì nhìn thấy, Geum Jan Di đang trong bộ đồ giúp việc của nhà họ Goo, bối rối đứng đó, còn Ha Jea Kyung thì ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, như thể chưa phản ứng được. nguồnhoasontra.net

Nhìn thấy phản ứng này của Ha Jea Kyung, trong lòng Eun Bi chợt cảm thấy đau xót, trong ấn tượng của cô bé, Ha Jea Kyung là một chị gái năng động nhiệt tình, cả người tràn đầy sức sống.

Thế nhưng bộ dạng ngơ ngác, thần thờ này, thật sự khiến người ta không thể không thương.

Eun Bi chẳng còn nghĩ gì nữa, chạy đến kéo lấy tay Ha Jea Kyung kéo, Yoon Ji Hoo thấy vậy cũng chạy theo.

Eun Bi một mạch kéo Ha Jea Kyung đang mất hồn lên xe của Yoon Ji Hoo, sau đó im lặng ngồi đó. Yoon Ji Hoo cũng chui vào trong xe, nhìn hai người phía sau chẳng lên tiếng.

Đến một lúc sau, khi Song Woo Bin cũng chạy theo, bước lên xe, Ha Jea Kyung mới lên tiếng: “Nè! Anh rành mấy chỗ ăn chơi ở Hàn Quốc lắm đúng

không? Có thể dẫn tôi tới chỗ nào đó giải sầu được không?”

Eun Bi bên cạnh nắm lấy tay Ha Jea Kyung, Song Woo Bin nhìn nhìn, sau đó nói với Yoon Ji Hoo: “Vậy đến hội sở chúng ta hay đi đi!”

Yoon Ji Hoo nhăn ga, chở mọi người đến nơi mà F4 hay tụ tập, trên đường đi, không ai nói thêm câu nào nữa, Eun Bi muốn an ủi Ha Jea Kyung, thế nhưng nghĩ mãi cũng chẳng biết nói gì cả, chỉ có thể nắm tay cô thật chặt.

Ha Jea Kyung cũng cảm nhận được điều đó, nhìn cô bé non nớt bên cạnh, nhẹ nhàng nói: “Chị không sao?”

“Ừ!” – Eun Bi khẽ nói. ai cũng biết, lời nói này không đáng tin chút nào.

Khi đến nơi, mọi người vào phòng riêng, Ha Jea Kyung bắt đầu kêu rất nhiều rượu, vừa uống, vừa cầm Micro hát. Eun Bi ngồi bên cạnh không nói gì, chỉ là khi trong ly Ha Jea Kyung hết rượu, cô bé liền rót đầy ly. nguồnhoasontra.net

Con người ta khi gặp chuyện gì đó, đừng để cho họ đè nén, mà hãy để họ phát tiết một chút.

Ha Jea Kyung say liên lời kéo mọi người uống rượu, không uống thì cô cứ đeo mãi, cuối cùng Song Woo Bin đành uống với cô, vừa uống vừa hát với cô.

Đến khi khuya, lấy việc Ha Jea Kyung gục xuống, thì mới kết thúc.

Yoon Ji Hoo lại chở mọi người về nhà họ Song. Eun Bi ngồi cho Ha Jea Kyung gối đầu lên đùi mình, chỉ thấy hai mắt cô khép hờ, mơ màng nói thầm:

“Thật ra...chị biết hết...biết hết đấy! Thế nhưng...chị vẫn không buông được...đó là lựa chọn của chị...nhưng mà...chị cũng đau lắm. Eun Bi à...chị cũng đau lắm đó!”

Trong xe lúc đầu còn vang lên tiếng oán giận của Song Woo Bin, nay cũng im hẳn.

Khi về đến nơi, Song Woo Bin lĩnh nhiệm vụ đỡ Ha Jea Kyung.

Ha Jea Kyung đã say đến bất tỉnh nhân sự, nhưng Song Woo Bin thì vẫn còn rất tỉnh táo, thật ra anh cũng không uống bao nhiêu, chỉ là bởi cái kẻ này làm loạn.

Nhìn gương mặt cho dù say cũng rơi nước mắt của cô, anh khẽ thờ dài, đưa tay bế thốc cô lên, sau đó nói với Eun Bi và Yoon Ji Hoo:

“Hai người cũng mệt rồi, đi nghỉ đi thôi. Anh sẽ lo cho cô ấy!”

Yoon Ji Hoo khẽ gật đầu, sau đó lôi kéo Eun Bi về phòng: “Đi thôi, Woo Bin sẽ xử lý tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Sáng hôm sau, khi Eun Bi cùng Yoon Ji Hoo xuống dưới nhà dùng bữa hai người kia vẫn chưa dậy.

Ngồi dùng bữa mà cứ nhớ lại về mặt dờ dẫm, đầy nước mắt của Ha Jea Kyung ngày hôm qua, Eun Bi liền ăn không nổi nữa.

Yoon Ji Hoo thấy vậy, tự tay làm một cái bánh kẹp đưa đến tay Eun Bi: “Ăn đi, đừng nghĩ nhiều nữa!”

Anh thật sự không thích bộ dạng không có tinh thần này của cô chút nào, thấy Eun Bi ngoan ngoãn cắn cái bánh anh đưa, lòng mảy mòi hơi giãn ra một chút, lại tự tay làm một cái nữa cho cô.

Cố gắng ăn xong một cái bánh, Eun Bi đã không muốn ăn nữa, thế nhưng ngay lập tức một cái mới lại đưa lại, đáng thương hề hề nhìn người trước mặt, thấy vẻ mặt kiên định cùng với đôi lông mày đang nhăn lại của anh, Eun Bi không thể không cảm lấy cái bánh ăn tiếp.

Đang khi Eun Bi đang uống sữa thì Ha Jea Kyung với Song Woo Bin đồng thời xuống nhà ăn, trông có vẻ như tinh thần Ha Jea Kyung đã tốt hơn hôm qua, cô làm một hơi hết 6 cái bánh kẹp 2 ly nước trái cây mới chịu thôi, khiến ai cũng nhìn cô với ánh mắt kì dị.

Chân mày Song Woo Bin giật giật, nói: “Sức ăn của cô cũng không tầm thường nhỉ?”

“Đó là đương nhiên, lần trước khi đi du lịch ở California, có cuộc thi ăn, tôi vậy mà đạt giải 3 đó, cái cúp còn được giữ ở nhà tôi kia!” – Ha Jea Kyung hào hứng nói.

Con gái lại đi tự hào về cái này sao, còn tham gì cuộc thi ăn gì nữa chứ. Song Woo Bin máy móc ăn bánh kẹp, trong lòng nghĩ.

Chỉ có Eun Bi là mở miệng khen: “Chị thật giỏi! Em cũng muốn được như chị!”

Ánh mắt Yoon Ji Hoo khẽ giật, anh nói: “Em bây giờ cũng rất giỏi mà!”

“Ừm.” – Eun Bi quay sang nhìn anh cười.

Ăn sáng xong, Eun Bi và Ha Jea Kyung liền tính cùng nhau dạo phố, họ vốn đã hẹn nhau nếu như về Hàn Quốc thì cùng nhau đi chơi, nên sẵn tiện mọi người đều rảnh, liền đi luôn. Yoon Ji Hoo và Song Woo Bin có việc nên không thể đi cùng được, vì vậy tài xế nhà họ Song sẽ lái xe đưa họ đi.

Ha Jea Kyung cười nhìn Eun Bi: “Chị không ngờ là một người lạnh lùng như Yoon Ji Hoo mà cũng có lúc dịu dàng vậy đây!” – Cứ nhớ tới cảnh buổi sáng người nào đó ân cần chu đáo, cùng với khi nãy dặn dò đủ điều mới cho người ta đi, Ha Jea Kyung không thể không cảm thán như vậy.

Mấy ngày nay khi Eun Bi chưa tới, bộ dạng của Yoon Ji Hoo trong mắt cô lúc nào cũng là lạnh lùng, chẳng để ý đến việc gì, lại không thích nói chuyện, giờ nghĩ lại, cũng chỉ là vì người mà anh ta dành hết sự ôn nhu cho không có ở đó mà thôi.

Trong lòng vừa hâm mộ Eun Bi lại vừa cảm thương cho mình, tình yêu của cô, không biết cuối cùng sẽ có kết quả sao đây.

Eun Bi ngồi bên cạnh thấy tâm trạng của cô lại hạ xuống, liền nói: “Chị Jea Kyung! Hôm nay chúng ta liền đi chơi cho đã đi, từ khi về Hàn Quốc đến giờ, em cũng ít khi đi dạo Seoul lắm!”

“Điều đó là tất nhiên rồi, lát nữa chị sẽ đi mua một quyển cẩm nang du lịch, chị em chúng ta cứ coi như hôm nay là đi du lịch đi, đi chơi cho đã!”

“Dạ!”

Nguyên ngày hôm đó, hai người hầu hết đều dành thời gian cho việc đi chơi, công viên giải trí, danh lam thắng cảnh hay di tích lịch sử đều đi cả, quan trọng nhất là những nơi có món ăn ngon, chỉ cần là nơi nào có tiếng, Ha Jea Kyung liền kéo Eun Bi đi.

Vì lo cho dạ dày của mình, lại sợ không nếm được hết các món ngon, cho nên mỗi khi đi đến đâu, Eun Bi đều kêu phần nhỏ, và chỉ dám ăn một chút. Nhìn Ha Jea Kyung hào phóng kêu phần to, sau đó ăn hết, ăn xong còn giải quyết luôn phần còn thừa của mình, Eun Bi không thể không cảm thán, quả nhiên là người đạt giải 3 có khác.

Cả hai đi chơi đến 10 giờ tối mới về, lúc về thì Eun Bi cả người đã mệt lả, người không còn sức, nằm xuống giường là ngủ ngay. Nguyên ngày hôm nay đi chơi với Ha Jea Kyung, cả hai đều ăn ý không nhắc một chữ tới chuyện đính hôn của Ha Jea Kyung với Goo Jun Pyo.

Thế nhưng có những chuyện, không phải bạn không để ý đến thì nó sẽ không xảy ra.

Mấy ngày sau, khi nhìn thấy quảng cáo có sự góp mặt của hai người đó trên ti vi thì Eun Bi không thể không lo lắng.

Cho dù là trên tivi, Goo Jun Pyo cũng không hề mỉm cười, lại nhìn sang hình ảnh Ha Jea Kyung đang cười gượng ở phía sau, trong lòng Eun Bi liền không dễ chịu.

Yoon Ji Hoo nhìn tivi, lại nhìn Eun Bi đang thần thờ bên cạnh, không dấu vết thờ dài. Anh cúi xuống ôm Eun Bi vào trong lòng, để cô ngồi trên đùi anh, bàn tay vỗ vỗ, không tiếng động trấn an.

Eun Bi cũng vui mặt vào lòng anh, buồn bã lên nói: “Anh Goo Jun Pyo thích chị Jan Di mà không phải chị Jea Kyung, anh ấy là bị buộc, anh ấy không có sai!”

“Ừ!” – Giọng nói từ tình của anh vang lên trên đầu.

Eun Bi lại nói: “Thế nhưng chị Jea Kyung cũng là người vô tội!”

“Ừ!” – Yoon Ji Hoo lại đáp, anh hôn nhẹ vào tóc của Eun Bi. Hai người bọn họ đều không có sai, sai là do ông trời lại bày ra tình cảnh trớ trêu này.

Eun Bi ngược mặt lên, nhìn Yoon Ji Hoo: “Em phải làm sao để giúp họ đây!”

Anh hôn nhẹ vào môi cô, dịu dàng nói: “Bé ngốc! Em không cần làm gì cả, thời gian sẽ quyết định hết thảy!”

Là Goo Jun Pyo chống cự tới cùng rồi chiến thắng, hay cả Goo Jun Pyo và Ha Jea Kyung đều phải bước vào cuộc hôn nhân không tình yêu, tất cả mọi chuyện, sẽ được quyết định ở tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Khi ngày đám cưới diễn ra càng gần, tâm trạng của mọi người càng nặng nề hơn. Tâm trạng tồi tệ nhất có lẽ là tâm trạng của cô dâu, chú rể, đây không phải là một điềm tốt.

Thế nhưng trường bối hai nhà cứ hoan hoan hỉ hỉ chuẩn bị tất bật cho mọi thứ, thuận tiện còn bàn luận luôn về hợp đồng hợp tác giữa hai nhà, dường như cảm xúc của con cái không phải là điều họ quan tâm lúc này.

Ngày trước hôn lễ một ngày, Eun Bi nhận được điện thoại của Ha Jea Kyung, giọng chị ấy hơi khàn khàn, như là bị bệnh hoặc là vừa mới khóc xong, thế nhưng lại tỏ vẻ hào hứng, giọng nói cất cao hơn bình thường, cả hai trò chuyện một chút, lúc sắp cúp máy, khi nghe Ha Jea Kyung dặn mình ngày mai phải mặc đồ thật đẹp, Eun Bi không nhịn được nói:

“Chị à! Chị ổn chứ?”

Bên kia liền đáp: “Ồn, đương nhiên là ổn, ngày mai là đám cưới của chị mà, đương nhiên chị phải vui chứ!”

“Chị!” – Eun Bi không khỏi cắt đứt lời cô.

Quả nhiên, bên kia im lặng một hồi, lại truyền tới giọng nói của Ha Jea Kyung, lần này không còn vui vẻ như lúc nãy, mà là một giọng nói yếu ớt: “Eun Bi! Đó là lựa chọn của chị! Em sẽ chúc phúc cho chị chứ!”

Eun Bi bên này nghẹn ngào: “Sẽ, em sẽ chúc phúc cho hai người!” – Bởi vì nếu hai người thật sự lấy nhau, nếu như cả đời cũng không yêu được đối phương, thì thật bất hạnh.

Yoon Ji Hoo vẫn im lặng nãy giờ thấy vậy liền ôm lấy Eun Bi đưa tay lau nước mắt cho cô, vừa hôn lên mặt cô, dịu dàng mà trìu mến, khiến cho lòng cô cũng trở nên mềm mại.

--

Eun Bi cứ nghĩ là chuyện hai người lấy nhau đã không còn bàn cãi gì nữa, thế nhưng khi nhìn thấy Ha Jea Kyung giờ tay lên phản đối đám cưới, cô bé không thể tin được.

“Tôi tin chắc trong hội trường ngày hôm nay cũng sẽ có người phản đối cuộc hôn nhân này như tôi!” – Giọng nói trong trẻo nhưng đầy tự tin của Ha Jea Kyung vang lên.

Mọi người lần lượt đứng lên, chị Ga Eul, anh Yi Jung, anh trai và cả anh Ji Hoo nữa. Đôi mắt Eun Bi bắt gặp chống lại ánh mắt của Ha Jea Kyung, cô bé chỉ thấy chị ấy nhìn cô cười, nụ cười thật dịu dàng, nhưng cũng đầy xót xa.

Từ từ đứng dậy, gia nhập vào hàng ngũ phản đối, chứng kiến bà Kang tức điên lên, chứng kiến cha mẹ Ha Jea Kyung nhìn cô với ánh mắt đầy thất vọng, chứng kiến tân khách trong mắt đầy sự châm chọc, trào phúng cùng hả hê bước ra hội trường, chứng kiến Goo Jun Pyo nhanh chân chạy đi tìm Geum Jan Di, theo sau là Ga Eul và So Yi Jung, Eun Bi lúc này mới bước đến gần cô.

“Được rồi, chị làm tốt lắm!” – Ha Jea Kyung ngồi trên bậc thềm, tắt điện thoại, ngược lên thì thấy Eun Bi đã đứng bên cạnh cô, bên cạnh còn có Yoo Ji Hoo và Song Woo Bin, cười nói:

“Chủ tịch Kang định bắt Jan Di để uy hiếp Goo Jun Pyo, thế nhưng chị đã sai người giải quyết rồi!”

Eun Bi nhìn Ha Jea Kyung hồi lâu, mới thốt lên hai chữ: “Đồ ngốc!”

“Haha, ừ chị là đồ ngốc, có lẽ vì vậy mà Jun Pyo mới không yêu chị. Lần sau tìm đối tượng, chị phải tìm một người thích mẫu người ngốc ngốc giống chị mới được!”

Nhìn vẻ miễn cưỡng của Ha Jea Kyung, Eun Bi không nhịn được, cúi xuống, ôm chầm lấy cô: “ Khi muốn khóc thì phải khóc, đừng có ghen, sẽ sinh bệnh đấy!”

“Cái con bé này, làm gì vậy... ai nói... hix, ai nói chị đây muốn khóc,... hix, chị không có muốn khóc đâu, hix, hu hu hu hu...” – Cuối cùng Ha Jea Kyung cũng không kiềm được nữa, giờ tay ôm lấy thân hình nhỏ bé kia, bật khóc nức nở.

Hội trường trước đó còn đông người, thế nhưng giờ đây chỉ có bọn họ, tiếng khóc của ha Jea Kyung vang lên trong không gian yên tĩnh. Ha Jea Kyung chẳng nói gì, cô chỉ khóc và khóc, dường như muốn phát tiết hết ủy khuất bấy lâu nay của mình, dùng hết sức lực của mình để khóc, khóc cho mối tình đầu của mình, cho đến khi không còn sức nữa mà thôi.

Ha Jea Kyung khóc đến khàn cả tiếng, cuối cùng cô chỉ dựa vào vai Eun Bi mà nức, chẳng được bao lâu thì thiếp đi. Khi Eun Bi nhìn ra ngoài trời, thì đã tối rồi.

Song Woo Bin và Yoon Ji Hoo vẫn luôn ở bên cạnh, cuối cùng Song Woo Bin vươn tay, nhẹ nhàng mà cẩn thận ôm lấy Ha Jea Kyung vào lòng, nói: “Người này giao cho anh, anh sẽ chăm sóc cô ấy, còn em thì về nhà nghỉ đi!”

Eun Bi gật đầu, đợi sau khi Song Woo Bin bế Ha Jea Kyung đi thì mới đứng lên, thế nhưng do ngồi quá lâu, cho nên lúc đứng dậy, Eun Bi cảm thấy chân tê dại, cả người nhoáng một cái.

Yoon Ji Hoo nhanh chóng đưa tay ôm lấy cô vào lòng: “Làm sao vậy?”

“Chân em hơi tê.” – Eun Bi đáng thương nhìn anh nói.

Yoon Ji Hoo không nói một lời, mà đưa tay bế thốc cô bé lên, khiến Eun Bi phát ra một tiếng kinh hô, vững vàng đưa cô bé ra xe.

Ngày hôm sau, chuyện về đám cưới không thành của Ha Jea Kyung và Goo Jun Pyo tràn ngập các mặt báo, mọi người bàn tán khắp nơi, thậm chí cả dự án mà hai tập đoàn hợp tác cũng có nguy cơ không thành.

Cũng may Ha Jea Kyung đã thuyết phục ba mẹ cô ấy hết lời, chuyện này mới được dàn xếp ổn thỏa.

Thế nhưng cho dù như vậy, cũng không thể ngăn cản được cơn giận của chủ tịch Kang, bà bắt đầu tàn nhẫn chèn ép gia đình Geum Jan Di dữ dội, thế nhưng mọi người vẫn luôn bên cạnh giúp đỡ nên gia đình Geum Jan Di mới không tới nỗi nào.

Đúng lúc này, chị Jun Hee lại phát hiện việc cha mình vẫn còn sống, hơn nữa lại đang là người thực vật, nhà họ Goo một lần nữa lại sôi trào.

--

Tác giả: mua hoa, mua đồ tết, mua đồ cúng, tổng vệ sinh nhà cửa. Ôi, tết mà cũng mệt quá!

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Sau chuyện đám cưới ngày hôm ấy, mọi người nhanh chóng quay lại cuộc sống bình thường. Ha Jae Kyung vốn tính lên đường tiếp tục các cuộc du ngoạn của mình, thế nhưng không biết hôm ấy Song Woo Bin đã nói gì với cô ấy, Ha Jae Kyung cuối cùng ở lại Hàn Quốc, hơn nữa cũng làm thủ tục nhập học lớp 12 tại trường Shinwa, cô ấy học chung phòng học với F4.

Ha Jae Kyung vốn là học sinh trường trung học Urban tại Canada theo hình thức học tại nhà, vì vậy mới có nhiều thời gian đi chơi như vậy. Lần này cô ấy chịu ở lại Hàn Quốc, mọi người cũng rất vui mừng.

Chủ tịch Kang vốn tức giận vì đám cưới giữa hai người không thành, vì vậy trút hết lên đầu Geum Jan Di, thế nhưng sau khi Goo Jun Hee phát hiện chủ tịch Goo Jun Ha, tức ba cô ấy còn sống và đang trở thành người thực vật, liền vô cùng tức giận, gây náo loạn trong nhà, nhờ đó mà chủ tịch Kang không còn tinh lực để đối phó với Geum Jan Di nữa.

Eun Bi lại tiếp tục ngày ngày đi học, hấp thu những tri thức của mình, vì Song Ki Hyun đã định hướng cho Eun Bi sau này sẽ học đại học Queen Mary, thế nên Eun Bi không cần phải quá cố gắng trong việc học, chủ yếu là học ngoại ngữ, tuy Eun Bi có thể trò chuyện vài câu đơn giản bằng tiếng Anh, nhưng nếu muốn trở thành sinh viên ngành văn học thì như thế vẫn chưa đủ.

Buổi tối, Eun Bi ở trong phòng ngồi gặm cuốn tiểu thuyết “Ngạo mạn và thành kiến” bằng tiếng Anh, đây là cách Eun Bi trau dồi vốn ngoại ngữ của mình, vừa đọc vừa suy nghĩ về thái độ của Song Woo Bin mấy ngày nay.

Dạo này Eun Bi cảm thấy anh trai mình trở nên rất kì lạ, anh ấy bỗng trở nên nghiêm túc hơn hẳn, không còn dạo câu lạc bộ đêm nữa, lại thường xuyên xung phong làm tài xế mỗi khi Eun Bi và Ha Jae Kyung đi dạo phố. Tối nay thì lại giành việc đem gói đồ mà Eun Bi muốn gửi cho Ha Jae Kyung, tự mình chạy đến khách sạn, giao cho cô ấy, đến giờ vẫn chưa về.

Không phải nói anh trai mình như vậy là không tốt, thế nhưng bỗng chốc thay đổi nhiều như vậy, Eun Bi cảm thấy hơi... không quen.

Hôm qua khi cô bé gọi điện cho mẹ nói đến chuyện này, mẹ liền sốt sắng hỏi về chị Jae Kyung và tình hình khi mọi người đi chơi, Eun Bi chẳng hiểu ra làm sao cả, thế nhưng vẫn hào hứng kể chị ấy tốt như thế nào, anh trai lạ như thế kia.

Mẹ nghe xong thì cười tùm tùm bảo không sao cả, chỉ là anh trai trưởng thành.

Eun Bi cắn cắn môi, chẳng phải anh trai trưởng thành lâu rồi sao. Thế nhưng hôm nay khi ngẫm nghĩ lại, mắt cô bé chợt sáng ra, chẳng lẽ mình sắp có chị dâu. Vừa nghĩ đến việc chị Jae Kyung có thể trở thành chị dâu mình, Eun Bi liền vô cùng vui vẻ, định bụng ngày mai sẽ kể cho Yoon Ji Hoo nghe.

Nào ngờ chưa đợi đến ngày mai, bác quản gia đã lên báo là Yoon Ji Hoo đang ở dưới lầu chờ mình.

Eun Bi nhìn đồng hồ, 9 giờ 55 tối, ngoài trời lại đang đổ mưa to, chẳng biết trẻ thể này anh Ji Hoo đến để làm gì nhỉ. Trên người Eun Bi chỉ mặc một cái áo đầm ngủ màu trắng mỏng manh, cô bé cũng chẳng thèm để ý, chạy thẳng xuống lầu.

Yoon Ji Hoo ngồi trên ghế, đầu cúi xuống, cả người toát ra một loại cảm giác cô tịch, như thể cả thế giới ruồng bỏ anh, người anh ướt sũng, Eun Bi nhanh chóng chạy tới, vừa lúc bác quản gia đem một cái khăn đến, Eun Bi nhanh chóng đón lấy, nhanh nhẹn lau tóc cho Yoon Ji Hoo.

“Anh Ji Hoo, anh sao vậy? Sao lại ướt cả người thế này?”

Yoon Ji Hoo ngược mặt lên, thấy là Eun Bi, liền đưa tay ôm lấy cô bé, giọng nói trầm trầm: “Anh hôm nay đã gặp ông ấy!”

“Ông ấy? Ai?” – Bàn tay anh siết chặt lấy eo Eun Bi làm cô bé hơi khó chịu, thế nhưng cũng không giãy ra, chỉ tiếp tục nhẹ nhàng lau tóc, lau cổ cho anh.

“Ông nội anh.” – Anh trầm giọng trả lời. Giọng nói của anh vẫn lạnh nhạt như thường ngày, thế nhưng khi nói ra 3 chữ này, cánh tay anh càng siết chặt lấy Eun Bi, mặt vui vào ngực cô, như thể muốn chôn mình ở trong ấy.

Hành động lau tóc của Eun Bi thoáng dừng một cái, cô bé đã từng nghe anh trai kể về ông nội anh Ji Hoo, cũng biết chính ông là người yêu cầu cha mẹ giấu anh ấy về chuyện mình còn sống, thế nhưng Eun Bi lại không cảm thấy gì cả, dù sao cô bé cũng mất kí ức, chẳng nhớ được gì.

Eun Bi không lau tóc nữa, mà vòng tay ôm lấy anh, bắt chước hành động thường ngày của anh, khẽ đặt một nụ hôn lên tóc anh để trấn an, mỉm cười nói: “Vậy thì tốt chứ sao! Ông nội là người thân duy nhất của anh, nay anh tìm thấy ông rồi, anh phải vui mới đúng!”

Yoon Ji Hoo ngược mặt lên, lạnh lùng nói: “Người thân duy nhất, thế nhưng chính ông là người đã bỏ rơi anh khi anh cần ông nhất, chính ông là người khiến cho anh phải rời xa em bấy lâu nay, đó cũng là những việc mà người thân duy nhất phải làm sao.”

Anh buông Eun Bi ra, nở nụ cười trào phúng: “Đúng rồi, chính anh là người đã hại chết cha mẹ, chính anh là người khiến ông mất đi đứa con trai và con dâu của mình, ông hẳn là hận anh lắm!”

“Đừng nói bậy!” – Eun Bi đưa tay che miệng anh, đôi mắt long lanh trở nên ươn ướt.

“Tai nạn đó chỉ là ngoài ý muốn, anh đừng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mình như vậy. Anh như thế, em khó chịu lắm!”

Yoon Ji Hoo đưa tay lau đi nước mắt cho cô, bi thương nói: “Thế nhưng đó là sự thật, vì vậy mà ông mới hận anh, mới bỏ rơi anh nhiều năm như vậy, lần này nếu không phải Jun Pyo vô tình gặp phải, có phải là ông định suốt đời cũng không gặp mặt anh hay không?”

Nói đến đây, những giọt nước mắt kìm nén bấy lâu cuối cùng cũng rơi xuống. Anh là con trai, anh không được yếu đuối, thế nhưng đứng trước mặt anh là cô bé anh yêu thương nhất, anh chỉ muốn yếu đuối trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Eun Bi bật khóc, cô bé lung tung hôn lấy anh, vừa hôn vừa nói: “Không phải đâu, anh đâu phải là ông, anh làm sao biết ông nghĩ như thế nào, có lẽ năm đó ông bỏ đi, lí do cũng không phải như anh nghĩ.”

Yoon Ji Hoo chăm chú nhìn cô bé trước mặt, anh chợt ôm lấy cô, hung hăng hôn lấy môi cô, nụ hôn này nhiệt tình mà sâu sắc hơn tất cả nụ hôn trước đây của hai người. Anh đưa tay ôm lấy thân hình mềm mại qua lớp áo ngủ mỏng manh, bàn tay lung tung xoa lấy lưng cô, thế nhưng cũng không dám chạm vào chỗ khác, bởi anh vẫn nhớ, cô còn rất nhỏ.

Anh buông Eun Bi ra, nhìn cô thở dốc, cười nói: “Cảm ơn em, Eun Bi.” – lần đó khi ba mẹ anh vừa mất cũng vậy, lần này cũng vậy, cô luôn ở bên anh. Anh ôm cô vào lòng, trong lòng thầm một lần nữa cảm ơn trời xanh đã trả cô lại cho a nh.

Eun Bi thở dốc xong, cả người ngoan ngoãn dựa vào lòng anh, một lúc sau thì nói: “Ngày mai chúng ta đi gặp ông nhé!”

“Để làm gì?”

“Em không tin là ông thật không cần anh, ngày mai gặp em sẽ hỏi ông.”

Yoon Ji Hoo cũng không cảm thấy cách này khả quan, thế nhưng anh vẫn đồng ý, anh cũng muốn biết.

“Anh đừng lo, cho dù ông thật sự không cần anh, thì còn em, em là rất rất cần anh đó!” – Eun Bi chắc chắn nói.

Yoon Ji Hoo cuối cùng cũng bật cười, khẽ nựng hai má Eun Bi: “Ừ. Anh biết rồi!”

Thế nhưng khi Eun Bi đứng lên, thì cả hai đều sững sốt. Cả người Yoon Ji Hoo ướt sũng, thế nên lúc này khi anh ôm cô vào lòng, cũng khiến phần trước của áo ngủ ướt theo, lớp áo mỏng manh nay tựa như trong suốt, hiện rõ phần ngực đã phát triển phần nào của Eun Bi và cái quần lót nhỏ xinh, che đi nơi hút hồn nhất.

Nhận thấy ánh mắt của anh, Eun Bi ngồi thụp xuống, hét lên:

“Á ! Anh không được nhìn!”

Yoon Ji Hoo nhanh chóng quay đi chỗ khác, anh cảm thấy cổ và bụng dưới vô cùng khô nóng, khó khăn nói: ‘ Anh sẽ không nhìn, em mau đi thay quần áo.’

Eun Bi nhìn anh một cái, thấy anh thật sự không nhìn, mới nhanh chóng chạy lên lầu, may mà giờ này người làm hầu như đều đi ngủ hết, nên chẳng ai nhìn thấy bộ dạng này của cô bé.

Yoon Ji Hoo cảm nhận bộ phận nào đó phản ứng vô cùng mạnh mẽ, trong đầu cứ không ngừng nghĩ đến cảm giác mềm mại lúc này khi ôm cô bé vào lòng, thảo nào mềm mại như vậy, thì ra Eun Bi không mặc áo lót.

Khẽ lắc đầu, nhanh chóng xua đuổi những hình ảnh làm mình mất bình tĩnh kia, lại nghĩ Eun Bi còn 4 năm nữa mới 18 tuổi, không khỏi cười khỏ, chặt vật đi tắm nước lạnh, sẵn tiện thanh tẩy đầu óc một chút.

--

Eun Bi và Yoon Ji Hoo vốn định buổi sáng sẽ đến phòng khám của ông Yoon, thế nhưng thật không ngờ, khi họ đến nơi, nhìn thấy là cảnh ông nằm bất tỉnh ở đó. Cả hai liền nhanh chóng đưa ông đi bệnh viện.

Bác sĩ cho biết là do bệnh cao huyết áp của ông đột phát, thế nhưng cũng may là họ nhanh chóng đưa ông tới bệnh viện, nên không xảy ra chuyện gì hết, có lẽ thời gian phát bệnh của ông cũng gần với lúc bọn họ tới.

Mọi người được tin liền nhanh chóng chạy tới thăm, riêng Chu Ga Eul và Geum Jan Di khi biết ông bác sĩ vẫn hay đến ăn cháo ở tiệm họ lại là ông nội Yoon Ji Hoo thì vô cùng bất ngờ.

Thật ra cũng nhờ việc Geum Jan Di thường đến phòng khám của ông làm việc, vô tình Goo Jun Pyo đến đón cô nhìn thấy thì mới biết, sau đó báo cho Yoon Ji Hoo.

Mãi đến tối ông vẫn chưa tỉnh, Yoon Ji Hoo vốn muốn Eun Bi về nhà nghỉ ngơi nhưng cô bé không chịu, khuyên không được cô, anh đành phải chấp nhận, thế nhưng bắt cô phải ra sofa nằm nghỉ.

Eun Bi dưới ánh mắt nghiêm khắc của anh, đành ngoan ngoãn nằm xuống sofa, phòng bệnh VIP nên sofa nằm cũng thoải mái, không khí lại yên tĩnh nên Eun Bi nhanh chóng ngủ mất.

Khi Eun Bi tỉnh dậy thì trời cũng đã khuya, nghe thấy tiếng nói chuyện bên giường bệnh của ông thì Eun Bi biết ông đã tỉnh, liền nhanh chóng đi sang.

Khi vừa bước qua thì cô bé nhìn thấy cảnh hai ông cháu đang ôm nhau, bước chân không khỏi dừng lại, nhìn nhìn, cảm thấy bản thân không nên quấy rầy, định đi ra.

Thế nhưng ông Yoon đã nhìn thấy cô bé, nhanh chóng gọi cô lại: “Eun Bi, vào đây đi cháu!”

Eun Bi đứng đó, do dự nhìn hai người, từng bước lại gần, đứng bên cạnh Yoon Ji Hoo.

Ông Yoon nhìn Eun Bi, ông nở nụ cười hiền hậu: “Lần trước ông từng nhìn thấy cháu ở quán cháo, lúc đó ông còn không tin lắm, chỉ tưởng là người giống người, thì ra là cháu thật!”

“Lần trước?” – Eun Bi tò mò hỏi, cô bé cũng không nhớ là từng gặp ông. Thế nhưng gặp ông chỉ cười mà không giải thích, liền không hỏi nữa.

Ông Yoon nhìn hai người, sau đó nói: “Chuyện của 6 năm trước, ông vô cùng xin lỗi, ông không nên bắt mọi người giấu Ji Hoo chuyện của cháu.”

Eun Bi tò mò không sao cả, nhanh chóng nói: ‘Không sao đâu ạ! Với lại, nếu như đổi thành anh trai cháu, cháu nghĩ cha mẹ và cháu đều sẽ lựa chọn giống ông.’

Yoon Ji Hoo cầm lấy tay Eun Bi, nhìn ông Yoon, cười nói: “Ông à, mọi chuyện đã qua rồi, bây giờ tại cháu rất tốt!”

Ông Yoon nghe vậy cũng cười: “Đúng vậy, mọi chuyện đã qua!”

Hai người bồi ông Yoon nói chuyện được một lúc, sau đó khuyên ông nhanh chóng nghỉ ngơi.

Trên đường đưa Eun Bi về, Yoon Ji Hoo kể cho Eun Bi nghe cuộc nói chuyện vừa nãy của hai ông cháu, sau đó anh nói: “Anh định sau khi ông ra viện, anh sẽ đón ông về nhà ở, ông ở một mình, anh không yên tâm.”

“Ừ, anh làm vậy rất tốt!”

Yoon Ji Hoo mỉm cười, xoa đầu cô, ông của anh không sao, khúc mắc của hai ông cháu lại được giải quyết, tâm trạng anh cũng tốt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Cuối tháng 5, sau một kì thi căng thẳng, kì nghỉ hè của học sinh cũng tới. Đây là lần thi cử đầu tiên mà Eun Bi trải qua, lúc nói bắt đầu, cô bé cũng rất hồi hộp và lo lắng, thế nhưng kết quả xuất ra cũng không tệ.

Những môn tự nhiên điểm không được cao, chỉ vừa đủ điểm qua môn, thế nhưng những môn văn hóa như lịch sử, quốc ngữ và ngoại ngữ, Eun Bi đều trên 70 điểm, kết quả như vậy đã là rất khá, mọi người đều rất hài lòng.

Vào tháng đầu tiên của kì nghỉ hè, Eun Bi và Yoon Ji Hoo và cả ông nội Yoon lập tức liền bay sang Lon Don, lí do là ba mẹ Song sau khi vừa kết thúc thi học kì đã liên tục gọi điện và hỏi thúc Eun Bi sang chơi với họ.

Yoon Ji Hoo cũng nhân dịp này ra mắt với ba mẹ Song với tư cách là con rể tương lai. Vốn Song Ki Hyun không hề muốn con gái mình cứ thế bị người ta giành mất như vậy, thế nhưng mỗi khi nhớ đến lúc Eun Bi vẫn còn bất tỉnh và Yoon Ji Hoo đã vì Eun Bi mà đau khổ như thế nào, công thêm có ông nội Yoon đứng ra nói chuyện, thì không thể làm khó Yoon Ji Hoo được, dù sao cũng phải nể mặt cựu tổng thống chứ.

Bởi vì ông cũng biết, ngoại trừ thằng nhóc này thì không còn ai đáng để ông yên tâm giao con gái cho, bởi vậy mà việc khi Eun Bi vừa 18 tuổi thì cả hai sẽ kết hôn cứ thế được mọi người thống nhất xong dưới sự khó chịu của Song Ki Hyun.

Thế nhưng khi Yoon Ji Hoo còn chưa kịp chúc mừng vì chuyện này đã thành công thì một chuyện khác đã xảy ra khiến họ phải quay về nước, lí do là Goo Jun Pyo bị tai nạn giao thông. Eun Bi và Yoon Ji Hoo sau khi nhận được điện thoại từ Song Woo Bin thì đã sắp xếp hành lí về Hàn Quốc, riêng ông nội Yoon thì vẫn tiếp tục ở lại Lon Don chơi.

Xuống sân bay đã là buổi tối, Eun Bi và Yoon Ji Hoo liền đi thẳng tới biệt thự nhà họ Goo, Goo Jun Pyo đã ra viện ngày hôm qua.

Quản gia nhìn thấy hai người đã đi ra tiếp đón: “Cậu Ji Hoo và cô Eun Bi tới rồi, cậu chủ ở trên phòng.”

Yoon Ji Hoo gật đầu, nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ tự đi lên, ông cứ đi làm việc của ông đi.”

Quản gia nghe vậy, cúi đầu một cái rồi đi ra, Yoon Ji Hoo nắm tay Eun Bi đi đến trước cửa phòng của Goo Jun Pyo.

Khi cả hai bước vào phòng, thì thấy trong phòng còn một người nữa, hơn nữa lại là người lạ. Yoon Ji Hoo chẳng thèm nhìn người dư thừa trong phòng một cái, đi thẳng đến chỗ Goo Jun Pyo, quan tâm hỏi:

“Cậu không sao chứ?”

Goo Jun Pyo không trả lời mà ánh mắt như nhìn thấy quỷ nhìn chăm chăm vào Eun Bi, e sợ nói: “Eun Bi, thật là em sao? Khi Woo Bin nói anh còn không tin, em thật không phải ma chứ?”

Eun Bi đang hiếu kì nhìn cô gái đang ngồi trong phòng nghe thấy lời nói của Goo Jun Pyo thì quay lại, bĩu môi nói: “Anh bị sao thế, tai nạn một hồi, bị xe đụng hư đầu óc à?”

Goo Jun Pyo đang lo sợ, sợ cô bé đứng trước mặt là quỷ, thế nhưng khi nghe cô bé này châm chọc mình, lập tức xù lông: “Nè! Em dám nói vậy hả? Anh là anh trai em đó!”

Sau đó quay sang nói với Yoon Ji Hoo: “Cậu quản con bé cho tốt vào!”

Yoon Ji Hoo không thèm để ý, lôi kéo Eun Bi ngồi xuống ghế: “Xem ra cậu không sao!”

Goo Jun Pyo cũng ngồi xuống đối diện hai người: “Anh thật không tin được, em thật sự còn sống!”

Eun Bi nhìn anh cười một cái: “Em đương nhiên là sống rất tốt, đâu như anh, tai nạn một cái là trở nên kì quái!”

Cô gái kia lúc này cũng ngồi xuống bên cạnh Goo Jun Pyo, tỏ vẻ chủ nhà nói: “Thì ra hai người cũng là bạn Jun Pyo sao, xin chào, tôi là Jang Yoo Mi!”

Đối với người lạ, Eun Bi chưa bao giờ là người dễ gần, còn Yoon Ji Hoo thì luôn không để ý đến người khác, thế nên họ đều không có phản ứng gì với cô ta.

Jang Yoo Mi liền về mặt lúng túng, Goo Jun Pyo thấy vậy, liền nói: “Nè, hai người nể mặt cái đi, đây là bạn gái anh đó!”

Eun Bi nghe vậy thì giật mình: “Bạn gái anh không phải chị Jan Di sao? Sao tự nhiên lại lòi ra cô này!”

Goo Jun Pyo nghe vậy thì cũng sờ: “Em nói gì?”

Jang Yoo Mi thấy tình hình không ổn, lập tức chen vào: “Eun Bi có muốn uống nước ngọt không, để chị kêu người hầu làm.”

Eun Bi nhúm mày nhìn Jang Yoo Mi: “Chị là ai vậy, chúng ta thân nhau sau, không được gọi tôi là Eun Bi.”

Goo Jun Pyo lúc này liền quát: “Eun Bi!”

Goo Jun Pyo đột nhiên lớn tiếng khiến Eun Bi giật mình, từ khi tỉnh dậy đến giờ, chưa có ai nổi la mắng cô bé, đôi mắt Eun Bi liền ướt, cô bé méo mào nói: “Em đâu có nói sai, em đâu có quen cô ta, sao lại mắng em!”

Yoon Ji Hoo đau lòng ôm cô vào lòng, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người: “Goo Jun Pyo, cậu nghĩ cậu đang làm gì vậy hả?”

Goo Jun Pyo khi vừa la xong cũng hối hận, giờ này liền áy náy nói: “Anh xin lỗi, Eun Bi! Đừng khóc nữa. Thế nhưng chị Yoo Mi dù sao cũng là bạn gái anh, em nói như thế nên anh mới... anh xin lỗi!”

Eun Bi nghe vậy, ngước mặt ra khỏi lòng Yoon Ji Hoo, nói: “Cô ấy là bạn gái anh, vậy chị Jan Di thì sao, anh không thích chị ấy nữa à, thì ra anh là người hay thay lòng như vậy, em chán ghét anh Jun Pyo như vậy!”

Nói xong, Eun Bi chẳng thèm đợi Goo Jun Pyo nói gì, đứng lên chạy ra ngoài, Yoon Ji Hoo nhanh chóng đuổi theo, để lại Goo Jun Pyo trầm tư suy nghĩ về chuyện vừa rồi.

Jang Yoo Mi thấy vậy, nhanh chóng nói: “Cái chị Geum Jan Di đó trước đây rất hay bám theo anh, còn tung tin đồn nói anh và cô ta đang quen nhau, vì thế anh rất chán ghét cô ta, sau khi không chiếm được anh thì cô ấy quay sang So Yi Jung đó thôi, có lẽ do Eun Bi vừa về nên không biết.”

Goo Jun Pyo nghe vậy, tuy vẫn còn hơi nghi ngờ, thế nhưng nhớ đến sự bảo vệ thân thiết mấy ngày nay của So Yi Jung với cô ta, cũng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Anh đâu biết, So Yi Jun chỉ là bị Chu ga Eul nhờ vả thôi.

Eun Bi ủy khuất về đến nhà, gọi điện cho Ha Jea Kyung đang du lịch ở Tây Tạng kể lể, sau khi thi học kì xong, cô liền lên đường “nghỉ hè”.

Vì tức giận chuyện Goo Jun Pyo “bạc tình”, mấy ngày sau Eun Bi cũng không thèm đi thăm Goo Jun Pyo nữa, điều này khiến Song Woo Bin vô cùng thắc mắc, tại sao bỗng dưng em gái lại có ác cảm với Goo Jun Pyo như vậy.

Sau khi nghe xong Yoon Ji Hoo kể, anh mới dờ khóc dờ cười nói: “Anh quên chưa nói, Jun Pyo bị mất đi phần kí ức từ khi quen Geum Jan Di, nên mới vậy.”

Cả Yoon Ji Hoo lẫn Eun Bi đều bất ngờ trước tin này, Eun Bi nói: “Thì ra là vậy, vì vậy nên khi nhìn thấy em, anh ấy mới bất ngờ như vậy. Thế còn cô gái kia là sao?”

Song Woo Bin thờ dãi nói: “Anh cũng không biết chuyện gì xảy ra, tự nhiên Jun Pyo lại thân thiết với cô gái đó, bọn anh cũng không biết làm sao!”

Eun Bi nghĩ nghĩ: “Hay là do anh ấy mất kí ức, thế nên cô ta thừa cơ lừa dối anh ấy, mấy tình tiết này phim hay chiếu lắm nè! KHÔNG được, em không thể để như vậy được!”

Nói xong, Eun Bi lật đật chạy lên phòng, để lại hai người chẳng biết ra sao, sau một hồi lại cầm một quyển Album chạy xuống, Yoon Ji Hoo thắc mắc hỏi: “Em định làm gì?”

“Đây là hình em chụp trong thời gian qua, dùng để làm kỉ niệm, giờ em đem cho anh ấy coi, biết đâu anh ấy nhớ được cái gì thì sao? Bây giờ anh chờ em qua đó đi!” – mỗi lần đi du lịch, Eun Bi đều thích cầm đi chụp hình lung tung, không ngờ bây giờ lại có tác dụng.

Yoon Ji Hoo lắc đầu nói: “Để tối nay đi, tối nay Jun Pyo và cô gái kia có tổ chức một buổi tiệc, sẵn tiện qua rồi đưa luôn.”

“Tiệc gì?”

Song Woo Bin nói: “Dạo này em không đi thăm cậu ấy nên không biết chuyện này là phải.”

Eun Bi nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, đợi đến tối.

Lúc đến bữa tiệc, Eun Bi liền gặp Geum Jan Di, chị ấy ôm hơn trước, sắc mặt cũng rất tẻ, nhìn thấy chị ấy như vậy, mọi bức bối đối với chị ấy sau chuyện của chị Jea Kyung cũng vơi đi phần nửa.

Eun Bi hỏi thăm biết được Goo Jun Pyo đang ở trong phòng nghỉ, liền ôm tập amlbum, đi vào.

Goo Jun Pyo lúc này chỉ có một mình, đang đứng trước gương thắt cravat, nghe tiếng gõ cửa, anh liền quay lại, nhìn thấy người tới, anh liền mỉm cười: “Eun Bi! Em đến rồi!” – từ sau chuyện kia, cô bé này không thêm đến thăm anh lần nào nữa, khiến anh càng hối hận vì hôm ấy đã lớn tiếng.

Eun Bi bước vào phòng, ngại ngùng nói: “Anh Jun Pyo, em xin lỗi, em không biết chuyện anh bị mất trí nhớ, vậy mà hôm đó lại trách mắng anh!”

Goo Jun Pyo mỉm cười, đang tính nói sẽ không trách cứ cô bé, thì chợt nghe Eun Bi nói tiếp: “Tại trước đó anh thích chị Jan Di như vậy, còn vì chị ấy mà chống đối với mẹ mình, hủy đi đám cưới với chị Jae Kyung, sau mọi chuyện mới được ở bên nhau, thế nhưng bây giờ anh lại thích cô gái khác, điều đó làm em nghĩ anh là tên “bạc tình”.”

Chống đối với bà già, bất chấp đề ở bên, Goo Jun Pyo thật không nghĩ người trong miệng Eun Bi đang nói đến là những chuyện mình đã làm vì một cô gái.

Eun Bi nói tiếp: “Thế nhưng anh trai đã nói cho em biết rồi, là do anh mất trí nhớ, không nhớ đến chị Jan Di nên mới vậy, vì vậy hôm nay em đem đến quyển amlbum này cho anh, anh nhìn thấy nó, có lẽ sẽ nhớ đến phần nào!”

Eun Bi cầm lấy quyển amlbum nhét vào tay Goo Jun Pyo.

Goo Jun Pyo nhìn quyển amlbum trên tay, lại nhìn sang cô bé bên cạnh đang trông mong nhìn mình, đưa tay mở ra.

Quyển amlbum này của Eun Bi thay vì nói là amlbum, thế nhưng cũng có thể gọi là nhật kí, bởi vì mỗi tấm hình, Eun Bi đều sẽ viết lên một vài lời chú.

Vì dụ như tấm hình, bên trên có ghi “đảo New Celedonia, anh Jun Pyo tỏ tình với chị Jan Di bằng pháo hoa”, sau đó là hình mọi người đang vui vẻ dùng tiệc, anh thì dùng vẻ mặt ngây ngốc nhìn sang cô gái đó.

“Đây là kĩ thuật nhồi em bé của cô giáo Geum Jan Di”, hình bọn họ vây quanh bên một nồi lẩu, cô gái kia vừa cười vừa đút thật nhiều cá viên cho anh, tuy gương mặt anh nhăn nhó, thế nhưng cũng không giấu được ánh mắt đầy ý cười.

“Người ta có dây chuyền Jun Pyo love Jan Di, mình cũng có dây chuyền của anh Ji Hoo cho”, tấm này chỉ chụp Eun Bi và cô gái tên Geum Jan Di kia, cả hai đều mặc áo ngủ, có thể thấy rõ sợi dây chuyền trên cổ cả hai.

“Coi cái mặt hớn hờ của ai đó kia”, tấm này là ở khu trượt tuyết, chỉ thấy Geum Jan Di đang ngã chồng vó, còn anh thì đứng bên cạnh, một tay nắm lấy tay cô định kéo lên, gương mặt thì cười đắc ý.

Eun Bi chụp rất nhiều ảnh, có ảnh của Geum Jan Di, có ảnh không, thế nhưng mỗi khi anh và Geum Jan Di xuất hiện trên khung hình, gương mặt anh đều nở nụ cười rất hạnh phúc, không có vẻ gì là cô gái này là người bám theo anh như Jang Yoo Mi nói.

Đột nhiên, tầm mắt anh dừng lại trên một tấm hình, tấm hình không có ai cả, chỉ chụp một hộp com hộp, được trang trí gương mặt của anh, hộp com trông rất quen thuộc, trên tấm hình có ghi chú “Ngon quá, lần sau sẽ bảo chị Jan Di chỉ mình”.

Anh nhìn chăm chăm vào nó, hỏi: “Tấm hình này là sao vậy?”

“Tấm nào?” – Eun Bi nhìn qua, nhìn tấm hình rồi nói: “Tấm này chụp hộp com mà chị Jan Di làm cho anh đấy, anh thích ăn lắm, anh còn thích cả mì gói chị ấy nấu nữa, không hiểu sao thiếu gia như anh lại thích mấy món này!”

Eun Bi đang lăm nhăm, chợt Goo Jun Pyo đứng bật dậy, để rơi cả quyển amlbum dưới đất, chạy vội ra ngoài.

“Anh Jun Pyo!” – Eun Bi chả hiểu sao cả, nhặt lên cuốn amlbum, cũng đuổi theo.

Khi Eun Bi chạy đến nơi, chỉ thấy Goo Jun Pyo đứng đó, nhìn vào hai người đang nói chuyện với nhau, là Jang Yoo Mi và Geum Jan Di, chỉ thấy Jang Yoo Mi nói:

“Chị à, em xin lỗi, nhưng Yoo Mi thích anh Jun Pyo rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 39 Hết

Geum Jan Di nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, không thể tin hỏi: “Cái gì?”

“Em cũng không muốn làm vậy đâu, nhưng không hiểu vì sao em lại thích anh ấy, thích nhiều đến mức em không thể chia tay được. Mà anh ấy cũng thích em, vì vậy xin lỗi nha, chị chắc sẽ thông cảm mà phải không?”

Nhìn nụ cười đầy đắc ý của Jang Yoo Mi, Geum Jan Di thần thò, trong lòng đau như cắt, ánh mắt cô khẽ đảo, liền nhìn thấy bóng hình cao lớn ở đằng xa, giờ anh cũng đang nhìn cô, thế nhưng tình cảm của hai người đã không còn giống như trước nữa, trong kí ức của anh không còn cô nữa, mà anh cũng đã thích người khác, còn cô chỉ biết đứng đây bị thương nhìn anh, nghe cô gái khác nói cho cô nghe về tình cảm của hai người họ.

Eun Bi ở phía sau càng nghe càng nổi nóng, đang định bước lên thì một bàn tay nhanh chóng giữ cô bé lại, ôm vào lòng, giọng nói trầm ấm vang bên tai: “Đừng vội, chờ xem!”

Eun Bi nhìn Yoon Ji Hoo, cả anh trai và anh Yi Jung cũng đã tới.

Jang Yoo Mi không để ý ánh mắt Geum Jan Di đang nhìn sau lưng mình, giờ đây trong đầu cô chỉ nghĩ đến sau khi mình trở thành bạn gái của Goo Ju

n Pyo, cô sẽ có được tất cả những gì cô muốn, cô mỉm cười nói tiếp: “Chị nên biết, tình cảm của con người, không phải lúc nào cũng có thể đi theo ý mình được.”

“Jang Yoo Mi cô câm ngay cho tôi!”

Jang Yoo Mi vô cùng sùng sốt, quay lưng lại, khi nhìn thấy người đứng sau lưng mình thì hoàn toàn hoảng hốt, cô cố gắng nở nụ cười: “Jun Pyo, sao a nh lại ở đây? Tiệc sắp bắt đầu rồi mà!”

Goo Jun Pyo hung ác nhìn Jang Yoo Mi, lạnh lùng nói: “Cô vì sao phải nói xin lỗi cô ấy? Cô đã làm gì có lỗi với cô ấy sao?”

Jang Yoo Mi bị hỏi vậy thì lúng túng vô cùng, cả người toát mồ hôi lạnh. Goo Jun Pyo không thấy cô trả lời liền quát lên: “Vì sao không nói, cô đã làm gì mà phải xin lỗi cô ấy!”

“Jun Pyo à em...”

Cô ta chưa nói hết, thì đã bị Jun Pyo cướp lời: “Là vì cô đã giành bạn trai của người khác, sau đó còn đến đây kêu người ta tránh xa ra hay là do cô đã tự nhận com hộp do người ta làm là mình làm, sau đó nói dối tôi!”

Jang Yoo Mi nghe đến đây thì hoàn toàn hoảng sợ, cô chạy lại kéo tay Goo Jun Pyo: “Jun Pyo à không phải vậy đâu, mọi chuyện không phải vậy đâu!”

Goo Jun Pyo thẳng tay đẩy cô ta ra, khiến Jang Yoo Mi té xuống đất, anh cúi xuống, nắm lấy tóc Jang Yoo Mi kéo lên, gần từng tiếng nói: “Chưa từng có ai lừa Goo Jun Pyo này mà có thể sống thoải mái, cô chờ đi!”

Jang Yoo Mi hoảng hốt, kéo chân Goo Jun Pyo: “KHông Jun Pyo, anh hãy nghe em nói, Jun Pyo...”

Goo Jun Pyo không ngần ngại đạp cô ta một cái, anh Goo Jun Pyo, chưa từng biết thương hương tiếc ngọc bao giờ.

Song Woo Bin thấy người tụ tập ở đây ngày càng nhiều, ra lệnh cho bảo an kéo Jang Yoo Mi đi, sau đó kêu khách đi chỗ khác.

Yoon Ji Hoo nhìn Geum Jan Di và Goo Jun Pyo đang nhìn nhau, cũng kéo Eun Bi đi, chuyện còn lại, hãy để họ tự giải quyết.

Sau chuyện như vậy, mọi người cũng không còn hứng dự tiệc nữa, Yoon Ji Hoo liền đưa Eun Bi về nhà, ngồi trên xe, Eun Bi cứ cúi đầu suy nghĩ, Yoon Ji Hoo nhìn thấy cũng không quấy rầy. Một lát sau, anh liền nghe cô hỏi:

“Nếu sau này anh mất trí nhớ, anh có nhận nhầm người khác thành em không?”

“Sẽ không.” – Anh trả lời không hề do dự.

Eun Bi không tin: “Anh Jun Pyo cũng bởi vậy mà suýt nữa chia tay với chị Jan Di đấy thôi!”

Yoon Ji Hoo khẽ xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói: “Anh và cậu ấy, không giống nhau.”

“Có gì không giống nhau chứ. Không được, từ nay mỗi món đồ em tặng cho anh, em đều sẽ đánh dấu, để tránh sau này anh nhầm!”

Yoon Ji Hoo nhìn cô bé bên cạnh đang xù lông, mỉm cười. Anh và Jun Pyo không giống nhau, Eun Bi đã trở thành tất cả của anh, cuộc sống của anh, mọi thứ xung quanh anh đều có dấu vết của cô, cho nên sau này cho dù có xảy chuyện gì, anh có quên đi ai chăng nữa, cũng sẽ không bao giờ quên đi cô bé này.

--

Mùa thu đến, F4 và Ha Jae Kyung năm nay cũng lên đại học. Thật ra việc học đại học ở trường nào cũng không mấy quan trọng, bởi vì họ hầu hết đều được bồi dưỡng để thừa kế tập đoàn gia đình, ngay từ nhỏ đã được những giáo sư hàng đầu về các lĩnh vực đến dạy tại nhà và đến giờ thi bọn họ cũng đã tiếp nhận quản lý sản nghiệp.

Vì thế cho nên tất cả đều lựa chọn đặt tên ở trường đại học nước ngoài danh tiếng và học theo hình thức học tại nhà. Nói đơn giản là chỉ treo cái tên cho có miếng thôi.

Ông nội Yoon sau khi xuất viện đã chuyển về nhà sống, thế nhưng ông ngày ngày vẫn đến phòng khám làm việc như cũ, vì sợ ông mệt nên Yoon Ji Hoo đã thuê thêm 4 người, 1 bác sĩ và 3 y tá để phụ cho ông.

Tháng trước, Goo Jun Ha cuối cùng cũng tỉnh dậy sau bao nhiêu năm ngủ say, điều này là niềm vui của gia đình họ Goo đồng thời cũng khiến cho Kang Hee So không còn can thiệp vào chuyện của Goo Jun Pyo và Geum Jan Di nữa, người nhà của Geum Jan Di cũng quay lại Seoul và bắt đầu lại từ đầu.

Riêng Goo Jun Pyo và Geum Jan Di sau lần suýt mất nhau đó, hai người đã trưởng thành hơn, không còn cãi nhau vì những chuyện vụn vặt nữa, mà quý trọng từng khoảnh khắc khi ở bên nhau.

Song Woo Bin vẫn đang theo đuổi Ha Jae Kyung, tuy chưa thành, thế nhưng cũng có chút kết quả rồi, bằng chứng là trong các cuộc gọi với Eun Bi, Ha Jae Kyung thường xuyên nhắc đến anh và thời gian ở Hàn Quốc cũng nhiều hơn trước.

So Yi Jung thì đi nước ngoài rồi, anh vẫn thường xuyên gửi quà và thư về cho Chu Ga Eul, có lẽ không cần đợi đến 5 năm, hai người sẽ có kết quả.

Nhà họ Yoon, Eun Bi tay cầm một hộp quà, lén lút mở cửa thư phòng, nhìn người nào đó đang chăm chú làm việc, cười trộm.

Cô rón rén bước đến gần anh, vừa giơ tay lên định hù anh một cái, thì Yoon Ji Hoo bất ngờ xoay người lại, ôm chặt lấy cô, đặt lên đùi, cười trêu chọc:

“Bắt được một con mèo nghịch ngợm.”

Eun Bi ngoan ngoãn dựa vào người Yoon Ji Hoo, hỏi: “Sao anh biết em tới?”

“Bóng của em in lên màn hình máy tính.”

Eun Bi nghe vậy thì thất vọng, nói: “Em còn tưởng anh sẽ nói, anh ngửi được mùi hương quen thuộc của em nữa chứ.”

Yoon Ji Hoo bật cười: “Lại đọc cái gì đấy. Thôi được rồi, để anh ngửi thử mùi thơm đặc trưng của Eun Bi xem nào, để lần sau còn phân biệt.”

Nói rồi, anh đưa mũi vào cổ Eun Bi, khiến cô bé vì nhột mà uốn éo, cười khanh khách. Hai cơ thể dính lấy nhau, Eun Bi uốn éo như vậy, khiến Yoon Ji Hoo thở gấp, chỗ nào đó cũng có phản ứng.

Eun Bi lập tức cảm nhận được ngay, cô bé đã quá quen thuộc với điều này, nhìn vẻ mặt đang cố kìm chế của anh, áy náy nói: “Em xin lỗi!”

Yoon Ji Hoo không trả lời, chỉ vui đầu vào cổ Eun Bi, để bình phục.

Eun Bi im lặng vòng tay ôm lấy anh, khi cảm thấy vật kia đã bình thường trở lại, mới lấy hộp quà ra, nói:

“Tặng cho anh, chúc mừng sinh nhật!”

Yoon Ji Hoo mỉm cười nhận lấy gói quà, hôn nhẹ vào môi cô một cái: “Cảm ơn em, anh mở nó ra nhé!”

Thấy Eun Bi gật đầu, anh liền đưa tay mở hộp quà, bên trong là một chiếc khăn choàng màu trắng và vàng, trông nó giống hệt cái mà Eun Bi đang choàng, anh cầm lấy khăn choàng, nhìn nhìn, nhanh chóng tìm thấy ở góc có khắc tên của hai người bằng chỉ nâu, anh mỉm cười: “Cảm ơn em, anh rất thích món quà này!”

Eun Bi đón lấy khăn, tự tay choàng lên cho anh, nói: “Đây là khăn choàng tình nhân đó, do chính tay em đan, phải rất lâu mới xong đấy, sau này ra ngoài, anh phải mang nó ... ưm ưm.”

Ông nội Yoon đứng ngoài cửa, tay cầm bánh ngọt và trà, chợt nghe thấy động tĩnh bên trong, ông mỉm cười, có lẽ bây giờ không cần cái này nữa rồi.

Ông nhìn ra ngoài cửa sổ, mấy cây phong thay một màu áo đỏ rực, gió thổi nhẹ khiến mấy cái lá rơi xuống, cảnh sắc mùa thu thật đẹp.

HOÀN.

Bạn đang đọc truyện *Người Trong Lòng Của Yoon Ji Hoo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.